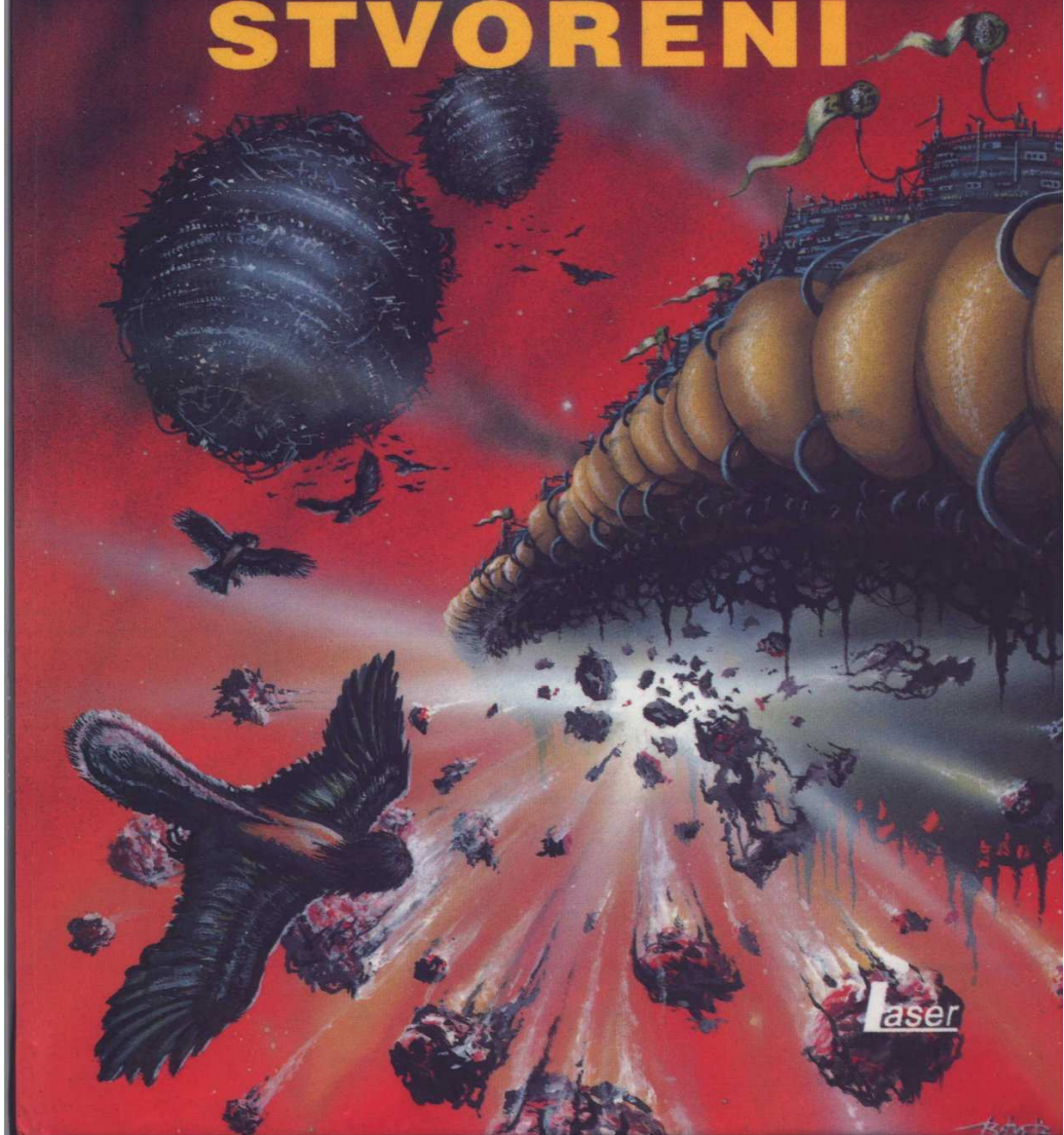

Philip José Farmer

BRÁNY STVOŘENÍ

Copyright ©1992 for the Czech translation by V. Zavadil
Copyright ©1993 for Cover by P. Bauer
Copyright ©1993 for the Czech edition by Laser

ISBN 80-85601-53-2

1

Kdysi před mnoha tisíciletími se Vladaři pomocí elektroniky, hypnózy a psychofarmak pokusili zbavit se potřeby spát. Den za dnem, měsíc po měsíci si uchovávali dokonalé tělesné zdraví a neustálou duševní svěžest. Až do okamžiku, kdy se psychicky zhroutili. Přepadly je halucinace, záchvaty šílené zuřivosti a nevysvětlitelné úzkosti. Někteří z nich se nadosmrti zbláznili. Jiné bylo třeba odstranit nebo uvěznit.

Vladaři si tak uvědomili, že i oni, tvůrci vesmírů, vybavení vědeckými poznatky, které z nich dělaly téměř bohy, potřebují spát. Jejich podvědomí již nemohlo během spánku komunikovat s vědomím, a proto se vzbouřilo. Jeho zbraní bylo šílenství.

A tak tedy všichni Vladaři nyní chodili spát a zdáli se jim sny.

Také Robert Wolff, kdysi zvaný Jadawin, Vladař „Světa mnoha úrovní“, totiž vesmíru, který měl tvar Babylónské věže, měl sen.

Zdalo se mu, že otevřeným oknem vlétla do jeho pokoje šesticípá hvězda. Vířivě se otáčela a doplula k patám jeho lůžka, kde se zastavila. Byl to *pandoogaluz*, prastarý symbol víry, kterou Vladaři již dávno přestali vyznávat. Wolff, který měl sklon přemýšlet v anglických výrazech, ho znal jako hexaculum. V jeho středu plálo bílé světlo. Z každého cípu tryskal paprsek jiné barvy: šarlatový, oranžový, azurový, purpurový, černý a žlutý. Srdce hvězdy pulzovalo jako slunce a paprsky se mu jako ocelová kopí propalovaly zavřenými víčky. Šimraly mu kůži, jako kočka, která chce vzbudit svého spícího pána a lehce ho nataženou tlapkou škrábla.

„Co chceš?“ zvolal Wolff.

Věděl, že se mu to zdá. Hvězda znamenala nebezpečí. I stíny, které se rýsovaly mezi jejími cípy, byly naplněny neblahou předzvěstí. Wolff věděl, že hvězdu sem vyslal jeho otec Urizen, kterého neviděl již dva tisíce let.

„Jadawine!“

Byl to tichý hlas. Šest paprsků se svíjelo a stáčelo jako živá chapadla a vytvářelo ohnivé arabesky. Wolff rozeznal prastaré písmo Vladařů. Viděl, jak před ním plápolají jednotlivá slova, jejich smysl však nezachytil ani tak zrakem, jako spíše sluchem, jímž vnímal hlas,

který k němu promlouval. To když barvy prostoupily jeho mysl a vyvolaly dávno mrtvý hlas. Hlas byl hluboký, tak hluboký, že rozechvěl celé jeho tělo a zmocňoval se jej, jako kdyby je chtěl proměnit v některý ze strašlivých znaků.

„Vzbud’ se, Jadawine!“ oslovil jej hlas jeho otce. Když uslyšel tato slova, uvědomil si, že plápolající *pandoogaluz* není jen v jeho myslí, ale že reálně existuje. Otevřel oči a zadíval se na světelnou duhu nad lůžkem. Zářila slabými pulzacemi, zbarvenými červeně, černě, žlutě a zeleně. Natáhl ruku, aby vzbudil Chryséis, svou ženu. Místo vedle něj však bylo prázdné.

Vztyčil se a rozhlédl se, v místnosti však nebyla. Zvolal: „Chryséis!“ Vtom zpozoroval pestře zbarvený šesticípý předmět, který se vznášel dva metry od nohou jeho lůžka. Odtud zazníval hlas jeho otce, ne již ohnivými písmeny, ale zřetelně slyšitelnými slovy.

„Jadawine, můj synu a nepříteli! Nehledej to podřadné stvoření, ze kterého jsi učinil svou družku. Odešla a již se nevrátí.“

Wolff seskočil s postele. Jak se ta věc vůbec dostala do jeho tvrze, o níž se domníval, že je nedobytná? Dávno předtím, než mohla vniknout do tohoto pokoje ležícího uprostřed paláce, ho mělo probudit poplašné zvonění, všude v budově se měly uvolnit masivní padací dveře a v chodbách aktivovat lasery, jejichž úkolem bylo bránit v postupu případným útočníkům. Vetřelce měla zneškodnit stovka nástrah. *Pandoogaluz* měl být rozsekán, roztrhán, sežehnut, rozlámán, rozmačkán a utopen.

Na velké zdi naproti lůžku, zdánlivě pokryté ozdobnými arabeskami, ve skutečnosti však umožňující ovládat veškerý poplašný systém paláce, se ale nerozsvítila ani jediná kontrolka. Panel tiše fosforeskoval, jako kdyby milión mil kolem nebyl žádný nevíтанý host.

Z hlasu jeho otce Urizena zazněl smích: „Snad sis nemyslel, Jadawine, že svými směšnými obrannými opatřeními můžeš zadržet Vladaře Vladařů? Teď tu stojíš žalostně zpitomělý, třeseš se, zalévá tě pot a já, kdyby se mi zachtělo, bych tě mohl kdykoli zabít.“

„Chryséis!“ zvolal znovu Wolff.

„Chryséis odešla. Nechrání ji už ani tvé lože ani tvůj vesmír. Unesl jsem ji rychle a nenápadně, jako když lupič krade drahocenný šperk.“

„Co ode mne chceš, otče?“ zeptal se Wolff.

„Abys ji šel hledat. Aby ses pokusil přimět ji k návratu.“

Wolff hněvivě vykřikl, vyskočil na postel a vrhl se na *pandoogaluz*. Hodil přitom za hlavu veškerou opatrnost, přestože rozum jej varoval, že dotek může být osudný. Vztáhl ruce po mnohobarevném předmětu. Ty však sevřely jen prázdnotu a setkaly se ve vzduchu. Dopadl na zem a přihloupě se zadíval na místo, kde se předtím vznášel hvězdný mnohoúhelník. V okamžiku, kdy se k němu rukama přiblížil, zmizel.

Možná, že ani reálně neexistoval. Mohla to být jen mentální projekce.

Takovému vysvětlení však Wolff příliš nevěřil. Nejspíš šlo o nějakou energetickou konfiguraci, o pole, které bylo uměle vytvořeno a řízeno na dálku. Projektor mohl být umístěn jak v některém ze sousedních vesmírů, tak mohl být od jeho vesmíru oddělen miliónem „portů“. Vzdálenost nehrála roli. Důležité bylo, že Urizen beztréstně překročil hranice Wolffova soukromého vesmíru. A že unesl Chryséis.

Wolff věděl, že otec se už neozve. Ničím mu nenaznačí, kde by snad Chryséis mohla být, ani jaký ji čeká osud – Wolffovi však bylo jasné, co je třeba udělat. Musí především zjistit, kde leží otcův tajný vesmír. Potom musí najít port, jímž se dostane do tohoto soukromého vesmíru. Jakmile se mu podaří projít tímto portem, bude se muset vyhnout léčkám, které mu Urizen určitě nastraží. Vyjde-li z této zkoušky vítězně – příliš pravděpodobné to nebylo – zbývá mu najít Urizena a zabít jej. Jen tak bude moci Chryséis zachránit.

Taková byla pravidla sportu, který Vladaři pěstovali již celá tisíciletí. Také Wolff, když ještě byl Jadawinem, sedmým Urizenovým synem, si krátil deset tisíc let dlouhou chvíli touto ponurou zábavou. Ve skutečnosti byl dosud naživu jen díky tomu, že nejraději zůstával doma. Na rozdíl od jiných Vladařů jej vlastní vesmír nenudil. Bavil se jím a – jak teď uznával – často si s ním krutě zahrával. Nejenom, že k sobeckým účelům využíval tvory svého vesmíru, ale vybavil jej i obrannými zařízeními, díky nimž řada soupeřících Vladařů, mužů i žen, často dokonce i jeho vlastních bratrů a sester, upadla do zajetí a po dlouhém a strašlivém utrpení zemřela. Ne, že by snad pociťoval nějaké výčitky za umučené Vladaře: tím, že ho napadli, brali život do svých rukou a Wolff nepochyboval o tom, že kdyby vyhráli oni, připravili by mu osud horší než smrt. Upřímně však litoval všeho zla, jehož se dopustil vůči nevinným obyvatelům tohoto vesmíru.

Poté se jinému Vladaři, který se jmenoval Vannax, podařilo zra-

dou odeslat Wolffa do jiného vesmíru, v jehož centru byla Země – byl však přitom přinucen tuto nedobrovolnou cestu podniknout spolu s ním. Toho využil třetí Vladař Arwoor a zmocnil se Jadawinova světa.

Jadawin zůstal sám na neznámé planetě. Představa, že je vyhnán, odzbrojen a zbaven možnosti návratu do svého vesmíru způsobila, že ztratil paměť. Adoptoval jej jeden kentucký usedlík a dal mu jméno Robert Wolff. Teprve když mu bylo šedesát šest let, odhalil, co se dělo dřív, než se objevil v kentuckých horách. Tehdy odešel do penze – předtím učil latinu, řečtinu a hebrejštinu – a odjel do Phoenixu v Arizoně. A tady, během prohlídky nově postaveného nájemního domu, začalo jeho dobrodružství; prošel pomocí kouzelného rohu „por-tem“ do vesmíru, který sám před deseti tisíci lety stvořil a kde také vládl.

Během řady dobrodružství, která jej přivedla z nejnižší úrovně tohoto vesmíru, jenž má tvar Babylónské věže, až do paláce uchvátitele Arwoora, tyčícího se na samém vrcholu, poznal Chryséis, kterou kdysi sám zpola stvořil, zamiloval se do ní a ujal se znovu vladařského žezla. Jeho další vláda však již byla poznačena Robertovým pobytem na Zemi. Z Jadawina se stal člověk.*¹

Také slzy, které mu vytryskly z úzkosti nad ztrátou Chryséis, dokazovaly, že se změnil. Žádný Vladař by nedokázal prolévat slzy pro jinou živou bytost, i když se tradovalo, že Urizen před několika tisíci lety jedenkrát plakal radostí nad tím, že se mu podařilo zajmout dva své syny.

Wolff nerad ztrácel čas, a tak se hned pustil do práce. Nejprve bylo třeba zajistit, aby během jeho nepřítomnosti někdo hlídal palác. Nechtěl, aby po návratu zjistil, že se mu v paláci, tak jako posledně, usadil někdo jiný. Tímto úkolem mohl spolehlivě pověřit jen jediného člověka: Kickahu (vlastním jménem Paula Januse Finnegana, narozeného na Zemi v Terre Haute ve státě Indiana). To Kickaha mu tenkrát předal roh, pomocí něhož mohl opustit Zemi. To Kickaha mu účinně pomáhal dobýt zpět vladařský titul.

Ovšem, má přece roh!

Ten mu pomůže najít Urizenův vesmír a vstoupit do něj! Několi-

¹ Wolffův příběh vypráví předcházející část cyklu, nazvaná *Stvořitel vesmíru*

ka velkými kroky přešel chryzoprasem dlážděný pokoj a pootočil částí stěny, ve které byl vytesán reliéf velkého orla, žijícího na zdejší planetě. Překvapeně sebou trhl. Roh nebyl na svém místě, tajná schránka byla prázdná!

Urizen tedy odnesl nejen Chryséis, ale i prastarý Shambarimenův roh.

Dobrá. Byl ochoten prolévat slzy pro krásné oči Chryséis, lítostí nad ztrátou předmětu, byť by byl jakkoli drahocenný, však nehodlá ztrácet čas.

Šel si prohlédnout chodby paláce. Žádný poplašný systém nebyl spuštěn. Všude bylo ticho, jako kdyby nadcházející den měl být klidný a příjemný, tak jako všechny předcházející dny od okamžiku, kdy se vrátil na střechu tohoto světa. Wolff se mimoděk zachvěl. Vždycky měl strach ze svého otce. Teď, když mu Urizen podal hmatatelný důkaz své moci, se jej obával o to víc. To mu však nezabrání v pátrání. Najde ho, a pokud přitom sám nezemře, bez milosti jej zabije.

Vešel do jednoho z rozlehlých řídicích stanovišť a usadil se u ovládacího panelu, který měl tvar pagody. Spustil program, který mu postupně ukázal všechna místa planety, na nichž byly ukryty videokamery. Na všech čtyřech nižších úrovních bylo rozmístěno celkem deset tisíc snímacích přístrojů, skrytých povětšinou ve skalách a na stromech. Ty jej průběžně informovaly o tom, co se děje v nejrůznějších klíčových sektorech. Dvě hodiny pozorně sledoval údaje, které se rychle střídaly na obrazovce. Pak si uvědomil, že by tady mohl sedět ještě několik dní, vložil proto do počítače Kickahovy charakteristiky a odešel od přístroje. Pokud se někdy v budoucnu na obrazovce objeví Kickahův obraz, program příslušný snímek zablokuje a poplašný signál přivolá Wolffa zpět.

Zapnul další dva ovládací pulty. Měly za úkol automaticky detekovat „paralelní“ vesmíry, prohledávat je a identifikovat. Podle dat z doby před sedmdesáti lety bylo známo nejméně tisíc osm vesmírů. Wolffa především zajímaly ty, které od té doby přibýly. Z Gardazrintahu, kde Wolff strávil dětství ve společnosti mnoha bratrů, sester a bratranců, jeho otec již dávno odešel. Urizen, kterého nové vesmíry přestávaly zajímat asi tak rychle, jako se malé dítě brzy nabaží nové hračky, se ve skutečnosti od té doby již třikrát přestěhoval. A bylo značně pravděpodobné, že své sídlo opět přenesl jinam.

Ani po detekci všech nových vesmírů nebude mít Wolff jistotu,

že je mezi nimi otcův vesmír. Zcela uzavřený svět se nedal odhalit. Jednotlivé vesmíry bylo možné odlišit jedině pomocí „portů“, z nichž každý byl nastaven na určitou frekvenci. Kdyby chtěl Urizen skutečně uniknout jakékoli detekci, mohl použít port s proměnnou dobou uzavření. Takový port by se otevíral jen v pravidelných intervalech nebo náhodně podle kódu, který by sám nastavil. A i kdyby Wolffovy přístroje ohledávaly „paralelní koridor“ v blízkosti takového vesmíru, potom by v době, kdy by byl port uzavřen, neobjevily vůbec nic. Našly by jen další „prázdnou“ zónu.

Jedno však bylo jisté: Urizen chce, aby jej následoval. Musel to tedy zařídit tak, aby to bylo proveditelné.

I Vladaři musí jíst. Wolff si dal přinést lehkou snídani: donesl mu ji *talos*, robot vyrobený napůl z kovu a napůl z proteinů, který ve svém brnění vypadal jako středověký rytíř – takových robotů měl něco přes tisíc. V místnosti vytesané z jednoho kusu obrovského smaragdu se pak umyl a oholil. Oblékl se. Vzal si měkké mokasíny, přiléhavé kalhoty, sametovou košili s krátkými rukávy a vzadu zvednutým límcem a pro ozdobu široký opasek z mamutí kůže a zlatý řetěz kolem krku. Na řetězu visel červený nefrit, Shambarimenův symbol, který mu tento umělec a mistr všech Vladařů daroval, když mu bylo deset let. Červeně drahokamu byla jediným světlým bodem v jeho jinak šedohnědém oblečení. Při pobytu v paláci se Wolff oblékal prostě nebo vůbec ne. Při vzácných příležitostech, kdy se musel odebrat na některou nižší úroveň a zúčastnit se nějakého obřadu, nosil okázalé slavnostní úbory Vladařů, které se vyznačovaly zejména složitými klobouky. Jinak se po planetě pohyboval inkognito, přičemž se oblékal nebo svlékal tak, jak to bylo zvykem na daném místě.

Vyšel z paláce a zamířil k jedné ze stovek visutých zahrad. Na jednom stromu brzy objevil Vladařovo Oko. Byl to havran, velký jako orel bělohlavý, jeden z těch, kteří přežili masakr při dobývání paláce. Ted, když byl uchvatitel Arwoor mrtev, havrani svou oddanost přenesli na Wolffa.

Narřídil Vladařovu Oku, ať se ihned vydá hledat Kickahu. Cestou ať informuje všechny ostatní havrany a také Podaržiny orly. Kickaha se měl co nejdříve dostavit do paláce. Pokud se po obdržení zprávy dostane do paláce až po Wolffově odchodu, měl dočasně převzít funkci Vladaře. Jestliže se Wolff do určité doby nevrátí, měl Kickaha možnost jednat podle svého uvážení.

Věděl, že v takovém případě udělá Kickaha všechno pro to, aby našel jeho stopu, a že mu v tom nic nezabrání.

Havran byl rád, že dostal úkol, a odletěl. Wolff se vrátil do paláce. Vyhledávací program stále neúnavně pátral po Kickahovi. Detekční přístroje, jimž k nalezení a identifikaci portu stačilo vždy jen několik mikrosekund, však již probraly všechny známé světy a právě je ohledávaly poštět. Nechal je pracovat dál pro případ, že by se některý port zapínal nepravdělně. Výsledky prvních pěti průchodů byly přehledně přepsány v prastarém jazyce Vladařů na svitku papíru.

Přístroj našel třicet pět nových vesmírů. Pouze do jediného z nich vedl jednosměrný port.

Wolff si nechal promítnout obraz jeho spektra. Měl tvar šesticípé hvězdy, jejíž střed nebyl bílý jako předtím, ale červený. Červená znamenala nebezpečí.

Věděl, že našel to, co hledal. Bylo to, jako kdyby jej Urizen oslovil ohnivými písmeny: Jsem zde, přijď za mnou, můžeš-li.

Představil si otcovy ostře řezané jestřábí rysy, jeho tvář, v níž zářily panenky jako černé drahokamy. Vladaři zdánlivě nestárli: jejich těla stále vypadala na dvacet pět let. Vášně však byly silnější než veškerá starobylá věda Vladařů. Braly si na pomoc čas, velkého spojence, a spolu s ním pomalu a trpělivě nahloďovaly jejich těla. Když viděl svého otce naposledy, začínaly se mu již ve tváři rýsovat vrásky nenávisti. Bůhví, jaké hloubky nyní dosáhly, neboť bylo zřejmé, že Urizen nepřestal nenávidět.

V době, kdy byl Jadawinem, pociťoval Wolff vůči svému otci pochopitelný odpor. Na rozdíl od většiny svých bratrů a sester však nikdy neusiloval o jeho záhubu. Držel se prostě stranou a snažil se zapomenout na to, že Urizen existuje. Teď se ovšem situace změnila. Proklínal jej za to, co udělal nevinné Chryséis a chladně se rozhodl, že ho při první příležitosti zabije jako psa.

Vyrobil port, jehož obrazová frekvence by se přesně shodovala s frekvencí *pandoogaluze*, fixované na obrazovce, byla pro jeho přístroje téměř hračka. Po dvaceti dvou hodinách měl k dispozici kopii, která mu zjedná přístup do Urizenova vesmíru. Kickahu přístroje dosud nenašly. To ovšem neznamenalo, že by snad nepolapitelný lišák nebyl na planetě: její obyvatelný povrch je větší než povrch Země a Kickaha může být na tisíci dalších místech mimo dosah kamer. Vypadalo to, že za těchto okolností hledání potrvá dlouho.

Wolff se rozhodl neztrácet čas. Hned, jak dokončil kopii, se lehce najedl a pořádně se napil, protože nevěděl, co jej na druhé straně portu čeká. Ozbrazil se laserem, dýkou, lukem a toulcem se šípy. Primitivní zbraně, často účinnější než nejsložitější technika, kterou měl jinak k dispozici, nebyly jediným paradoxem života Vladařů a situací, do nichž se dostávali a v nichž je používali.

Wolff si však nedělal žádné iluze. Smrtící povahu pastí, které na něj budou nastraženy, znal až příliš dobře, než aby mohl doufat, že bude mít čas svých zbraní použít.

„Je čas přejít k činu,“ řekl si. „Nemá cenu déle vyčkávat.“

A prošel kopií *pandoogaluze*.

Zachvátila jej řvoucí smršť. Byl obklopen oslepující temnotou. Cítil, jak jej trhají obrovité ruce. To všechno v závratně krátkém okamžiku.

Ucítil pod nohama trávu. V dálce se třpytilo modré moře. Proti červenému nebi se tyčily lodyhy velkých kapradin. Obloha stejnoměrně zářila, přestože žádné slunce neviděl. Navzdory tomu, co cítil, když procházel portem, zůstaly jeho šaty neporušeny. Zůstaly mu i všechny zbraně.

Ať už se ocitl kdekoli, Urizenova pevnost to nebyla.

Otočil se, aby si prohlédl mnohoúhelník ve tvaru hvězdy, jímž právě prošel. Nebyl tu. Místo něj se na široké ploché skále tyčil ohromný šestiúhelník z nafialovělého kovu. Vzpomněl si, že jej při průchodu portem cosi prudce postrčilo vpřed tak, že musel udělat několik kroků, aby neztratil rovnováhu.

Dovnitř *pandoogaluze* Urizen vložil další port, který Roberta nasměroval do jiného vesmíru. Wolff nepochyboval o tom, že se co nevidět dozví, proč to udělal.

O tom, co se stane, když se pokusí projít portem zpět, si nedělal žádné iluze. Neměl však ve zvyku nic zanedbat, a proto se vrátil zpět k šestiúhelníku. Jak se dalo čekat, mohl do něj snadno vstoupit a ocitl se na druhé straně skály.

Port byl jednosměrný.

Kdosi za ním zakašlal a Wolff se s namířeným laserem prudce otočil.

2

Písčitá pláž tu nebyla a trávník končil přímo v moři. Zvíře, které se z něj, právě vynořilo, dřepělo několik stop od něj. Jak tak sedělo na velkých, okrouhlých a ochablých zadních tlapách, opatřených blانيتými výčnělky, připomínalo ropuchu. Mělo zavalitý lidský trup a nafouklé břicho, jaké mívají posvácké husy. Dlouhý a ohebný krk byl zakončen lidskou hlavou. Ploché nos dělily dvě úzké štěrbin. Z ústních koutků visely červené masité výrůstky. Oči byly velké a mechově zelené. Uši chyběly. Hlavu i celé tělo pokrývala tmavě modrá olejovitá srst.

„Jadawine!“ řekl tvor. Hovořil prastarým jazykem Vladařů. „Jadawine! Nezapíjej mě! Cožpak nevíš, kdo jsem?“

Wolff byl překvapen, ne však tolik, aby se zapomněl ohlédnout. Bylo možné, že se zvíře pokouší odvést jeho pozornost.

„Jadawine! Ty už nepoznáváš ani vlastního bratra?“

Wolff byl na rozpacích. Tělo, připomínající zcela mrože a zcela ropuchu, chybějící uši, modrá srst a rozplácly nos takřka znemožňovaly jakoukoli identifikaci. Také čas hrál určitou úlohu. Je-li tento netvor skutečně jeho bratrem, potom na něj za celá ta uplynulá tisíciletí zapomněl.

A přece, ten hlas... Wolff pátral v zapomenutých koutech paměti, jako když pes hledá starou kost. Že by snad...

Zavrtěl hlavou a znovu se rychle ohlédl na vysoké houští za zády. „Kdo jsi?“ zeptal se.

Netvor zasténal.

Wolff si pomyslel, že jeho bratr – pokud to vůbec je jeho bratr – musí být v tomto těle uvězněn jistě již velmi dlouho, protože Vladaři neměli ve zvyku sténat.

„Ty mě také chceš zapřít? Tak jako ti ostatní? Zahnali mě kameňy, týrali mě, vysmívali se mi, uráželi, říkali mi, že...“

Tvor spráskl ploutve, obličej se mu zkřivil a z jeho mechově zelených velkých očí se na modré skráně řinuly slzy. „Ó, Jadawine, nebuď jako oni! Tebe jsem měl vždycky nejraději, tebe jsem měl rád. Nebuď tak krutý jako ti ostatní!“

Ti ostatní, uvědomil si Wolff. Před ním se sem dostali i ostatní.

Kdy?

„Nech toho tajnůstkaření,“ zvolal podrážděně. „Kdo jsi?“

Netvor se vztyčil na zadních tlapách, jeho masná pokožka se zavlnila pod nápořem svalů a udělal krok vpřed. Wolff necouvl, ale pevně na něj namířil laser: „Zůstaň, kde jsi. Tvé jméno!“

Tvor se zastavil, z očí se mu však nadále řinuly hojné slzy. „Jsi zlý jako všichni. Myslíš jen na sebe. Můj osud tě nezajímá. Mé utrpení, samota, muka, která musím snášet už tak dlouho – ach, tak dlouho – tě nijak nedojímají?“

„Snad by mě i dojaly, kdybych věděl, kdo jsi,“ odpověděl Wolff. „A kdybych věděl, co se ti přihodilo.“

„Ó, Vladaři Vladařů! Můj vlastní bratr!“ zvolal netvor. A se zaplesknutím posunul vpřed druhou blanitou tlapu. Napřáhl k Wolffovi masnou ploutev, jako kdyby se nesměle pokoušel o přátelské gesto. Potom náhle znehybněl, s očima upřenýma na bod po Wolffově pravici. Ten hned uskočil stranou a při skoku se pootočil tak, aby zbraní současně mířil na tvora i na případného dalšího příchozího. Nikdo tam nebyl.

Tak, jak si to předem naplánoval, netvor skočil na Wolffa přesně v tom okamžiku, kdy uskakoval stranou. Zadní tlapy jej vymrštily vpřed jako prak. Kdyby se Wolff pouze ohlédl, obrovská masa by ho povalila. Tím, že byl natočen z boku, narazil na něj při letu jen konec pravé ploutve. Přesto jej ale náraz do levého ramene stačil prudce odhodit do strany, přičemž mu laser vypadl z ruky. Wolff byl sám o sobě mimořádně statný a silný. S přispěním vědeckých znalostí Vladařů si navíc výrazně urychlil nervové reakce a zdvojnásobil sílu svalů. Kdyby byl na jeho místě obyčejný Pozemšťan, přišel by nadosmrti o ruku a nebyl by schopen čelit druhému útoku netvora. Vodní tvor přistál na místě, kde před chvílí stál Wolff, pružně jako na pérách dopadl na zadní tlapy, zaprskal vzteky a zklamáním, otočil se a znovu skočil. To vše ve zlomku sekundy.

Wolffovi se podařilo udržet rovnováhu. Skočil po laseru. Nad hlavou mu proletěl netvorův stín. Ozval se výkřik, po němž mu zalehlo v uších. Chytil však zbraň, několikrát se převalil a zvedl se. Tvor po něm mezitím znovu skočil. Robert uchopil hlaveň laseru do pravé ruky a jak ho velké tělo mýjelo, zasadil mu strašlivý úder do hlavy. Po nárazu těžkého těla opět ztratil rovnováhu. Svalil se na záda. Netvor ležel obličejem k zemi a po jeho mroží hlavě se zvolna šířila krvavá

skvrna.

Ozval se potlesk. Otočil se a na okraji vysokého houští, zhruba ve vzdálenosti třiceti yardů spatřil dvě lidské postavy. Byl to muž a žena a byli oblečeni jako Vladaři. Šli směrem k němu s prázdnýma rukama. Jejich jedinými zbraněmi byly krátké meče zasunuté do pochev z hrubé kůže. Přesto Wolff zachovával nadále opatrnost. Když ušli asi dvacet yardů, nařídil jim, ať se zastaví. V té chvíli netvor zasténal a pohnul hlavou, nijak se však nepokoušel vstát. Wolff ustoupil tak, aby byl mimo dosah, kdyby znovu skočil.

„Jadawine!“ zvolala mladá žena. Mluvila okouzlujícím altem, který ve Wolffově nitru rozezněl řadu vzpomínek. Přesto, že ji neviděl již nejméně pět set let, hned ji poznal.

„Valo!“ řekl. „Co tu děláš?“ Otázka byla pochopitelně zbytečná: také ona nejspíš upadla do tenat, která nastražil jejich otec. Ted' už poznal i muže: byl to jeho bratr Rintrah. Všichni tři tedy padli do stejné pasti.

Vala se na něj usmála a Robertovi znovu zabušilo srdce. Ze všech žen, které poznal, byla – až na dvě výjimky – Vala tou nejkrásnější: těmi výjimkami byly jeho milovaná Chryséis a nádherná Anana, další z jeho sester. Ananu však nikdy neměl rád tak jako Valu. Ani ji tolik nenáviděl.

Vala znovu zatleskala a řekla: „Výborně, Jadawine! Neztratil jsi sílu ani obratnost. Tenhle tvor je nejen podlý, ale i nebezpečný. Plazí se, sténá, pokouší se získat tvou důvěru a pak hop! Skočí ti po krku! Zabil by Rintraha, kdybych se tu včas neobjevila a neomráčila ho kamenem. Jak vidíš, už jsme si tu s ním užili.“

„Proč jste ho nezabili?“ podivil se Wolff.

Rintrah se usmál. „Cožpak nepoznáváš vlastního bratra, Jadawine? Malého, hodného, půvabného Theotormona?“

„Páni!“ vykřikl Wolff. „Theotormon! Kdo mu to udělal?“

Na to nikdo neodpověděl a nebylo to ostatně ani zapotřebí. Tento vesmír patřil Urizenovi a jen on sám mohl jejich bratra takto proměnit.

Theotormon zasténal a vstal. Položil si ploutev na krvavou skvrnu na hlavě, kýval tělem vpřed a vzad, probodával Wolffa zelenýma očima a v ústech bez hlesu převaloval kletby, které se neodvažoval vyslovit nahlas.

Wolff dodal: „Chcete mi namluvit, že jste ho ušetřili čistě z bratrské lásky? Na to vás znám až moc dobře.“

Vala vyprskla: „Ovšem, že ne! Myslela jsem, že by nám později mohl být užitečný. Je tu už dlouho a planetu určitě dobře zná. Jak vidíš, bratře Jadawine, je to zbabělec. Báł se o svůj život, neodvážil se vstoupit do Urizenova labyrintu, dřepěl raději na tomto ostrově a degeneroval tu společně se zdejšími domorodci. Když náš otec viděl všechny tyto známky nedostatku mužnosti, potrestal jej za zbabělost: zajal ho, dopravil do pevnosti Appirmatzum a změnil v odporného netvora. Ani pak se Theotormon neodhodlal projít portem, který spojuje vesmíry, a pátrat po Urizenově paláci. Žije raději zde jako samotář, opovrhne sám sebou a nenávidí sebe i všechny ostatní živé tvory, zejména Vladaře.

Živí se ovocem, rybami a ptáky, které se mu podaří chytit. Čas od času zabije nějakého domorodce a sní ho za syrova. Ne, že bych snad zdejší obyvatele litovala: mají jen to, co si zaslouží. Jsou to synové a dcery jiných Vladařů, u kterých se, tak jako u Theotormona, projevila zbabělost. Prožili na této planetě nanicovatý život, zanechali tu potomky a zemřeli.

Urizen s nimi provedl totéž, co s Theotormonem: přenesl je do Appirmatzumu, změnil je v hnusné tvory a pak je sem dopravil zpět. Otec se domníval, že tím jejich nenávisť vůči sobě zvýší natolik, že přece jen přemohou svou hrůzu, vydají se do jiných světů plných nástrah a pokusí se proniknout do Appirmatzumu a pomstít se. Všichni jsou ale příliš zbabělí. Raději tu dál živoří, než aby zemřeli jako praví Vladaři.“

„Vidím, že toho o nedávných činech svého otce moc nevím,“ přiznal Wolff. „Kdo mně ale může zaručit, že vám mohu důvěřovat?“

Vala znovu vyprskla.

„Na tomto ostrově se ocitli všichni, kteří padli Urizenovi do pasti. Většina z nás je tu jen několik týdnů, Luvah se sem ale dostal už před půl rokem.“

„Kdo jsou ti ostatní?“

„Několik bratrů a bratranců. Kromě Rintraha a Luvaha jsou tu i tví bratři Enion a Ariston. A také bratřenci Tharmas a Palamabron.“

Vesele se zasmála, ukázala na červené nebe a zvolala: „Díky našemu otci! Po tisíciletích krutého odloučení jsme zase pospolu. Žádný smrtelník by si nikdy nedokázal vymyslet šťastnější rodinné shromáždění!“

„Pořád ale ještě nevím,“ namítl Wolff, „proč bych vám měl dů-

věřovat.“

Rintrah odpověděl: „Rozhodli jsme se uzavřít příměří. Urizena můžeme porazit jen tak, že se až na další zřekneme vzájemného soupeření a spojíme se.“

„Pokud se pamatuji,“ řekl Wolff, „Vladaři příměří nikdy neuzavírali. Vzpomínám si, že podle mé matky se to stalo jen jednou; čtyři tisíce let před mým narozením, kdy Vladaře ohrožily Černé Zvony. Urizenovi se tedy povedly dva husarské kousky současně. Zajal osm Vladařů najednou a přinutil je, aby uzavřeli příměří. Kéž by už bylo brzy po něm.“

Wolff pak prohlásil, že je ochoten dodržovat příměří. Přisahal na velkého Eponyma Lose, otce všech Vladařů, že bude zachovávat všechny podmínky mírového ujednání tak dlouho, dokud po vzájemné dohodě nebude příměří zrušeno nebo dokud kromě něj všichni nezemnou. Během přísahy si byl Wolff vědom, že při první příležitosti ostatní nebudou váhat a zradí jej. Vala a Rintrah to věděli také, a nedostatek důvěry byl tedy vzájemný. Dokud však budou postupovat současně, je malá pravděpodobnost, že by někdo z nějaké malicherné příčiny příměří porušil. K tomu, aby se z nich kdokoli odhodlal ke zradě, by musel mít pádný důvod a jistotu, že nebude potrestán.

Theotormon se ozval naříkavým hlasem: „Jadawine, bratře. Můj milovaný bratře, který jsi sám říkával, že mě máš rád a že mě budeš stále ochraňovat. Jsi jako ostatní. Chceš mi dělat bolest a zabít mě. Mě, svého bratříčka.“

Vala si směrem k němu opovržlivě odplivla. „Ty zbabělé a odporné zvíře! Nejsi ani Vladař, ani náš bratr. Proč se nepotopíš někam hluboko a nechcípneš tam, abychom už nikdy – ani my, ani žádný jiný tvor – nespátřili tvé chlupaté a potměšilé tělo? Ať se ryby přežerou tvé mrtvolý, nebude-li jim vadit, že tě znovu vyzvracejí!“

Theotormon, celý shrbený a se vztaženými ploutvemi, sklouzl šikmo k Wolffovi: „Jadawine. Nedovedeš si představit, jak jsem trpěl. Nemůžeš se nade mnou smilovat? Tobě jsem vždycky věřil. Ty jediný jsi měl to, co jiní nemají: srdce a soucit, kterého ty ostatní nestvůry nejsou schopny.“

„Pokusil ses mě zabít,“ řekl Wolff. „A až usoudíš, že máš určitou naději, zkusíš to znovu.“

„Kdepak,“ ohradil se Theotormon s žalostným pokusem o úsměv. „V mých úmyslech se naprosto mýlíš. Myslel jsem, že raději žiju nud-

ný život, než abych zemřel jako Vladař. Chtěl jsem ti jen vzít zbraně, abys mi nemohl provést nic špatného. Pak bych ti vysvětlil, co se mi přihodilo a proč jsem tady. Pochopil bys mě a utěšil tak jako tenkrát, když jsi ještě jako chlapec žil v paláci našeho otce a já byl tvůj nejmladší bratříček. Tak jsem to chtěl udělat: všechno ti vysvětlit a získat si tvou náklonnost, ne nenávisť. Nechci ti udělat nic zlého. To ti přísahám na jméno Lose.“

„To se ještě uvidí,“ řekl Wolff. „Teď ale zmiz.“

Theotormon se kolébavě vzdálil. Když došel ke břehu, otočil se a začal na Wolffa sprostě pokřikovat. Ten zvedl laser s úmyslem, že jej trochu postraší. Netvor krátce mlaskl, zamával dlouhými zadními tlapami a jako obrovská ropucha se ponořil do modrých vod. Na povrchu se už neukázal. Wolff se zeptal Valy, jak dlouho vydrží pod vodou.

„Nevím. Snad půl hodiny. Pochybuji však, že zadržuje dech. Nejspíš se teď ukrývá v některé dutině mezi kořeny a vaky, které tvoří základnu ostrova.“

Vala prohlásila, že by se měli vrátit k ostatním. Během cesty lesem obrovitých křovin mu Vala vyložila vše, co věděla o složení tohoto vesmíru.

„Jistě jsi už zjistil, že obzor tu leží velmi blízko. Planeta má průměr zhruba 3470 kilometrů.“ (Asi jako Měsíc, řekl si Wolff.) „Přesto tu gravitace není o nic menší než ve světě, kde jsme se narodili.“ (Je tedy o něco větší než na Zemi, usoudil Wolff.) „Gravitační pole nad vrstvou ovzduší náhle mizí,“ pokračovala Vala, „a obklopuje tedy planetu v úzkém pásu. Na všech ostatních planetách je to ostatně zhruba stejné.“

Wolffa to nepřekvapilo. Vladaři dokázali se svými planetami podvádět věci, o nichž se Pozemšťanům zatím ani nesnilo.

„Celá planeta je pokryta vodou.“

„A co tenhle ostrov?“ zeptal se Wolff.

„Plave. Vznikl z měchýřnaté řasy, která roste na mořském dně. V polovině vývoje se začne nafukovat plynem produkovaným určitým druhem bakterií a část se promění ve vak plynu. Její kořeny se uvolní a rostlina stoupá k povrchu. Kořeny a výhonky rostliny se prodlužují a propletají se s výhonky jiných exemplářů téhož druhu. Vzniká kompaktní rostlinná hmota. Svrchní části rostlin odumírají, kdežto dolní části neustále dorůstají. Horní vrstva se rozkládá a vytváří půdu. Příle-

tají ptáci a ukládají na ni své exkrementy. Spolu s výkaly tu zanechávají semena rostlin z jiných ostrovů. Tak vzniká kapradí i ostatní vegetace.“ Ukázala na skupinku bambusu podobných keřů.

„Kde se ale berou ta skaliska?“ zeptal se Wolff.

V houštinách rostlin, jejichž stvolý se podobaly bambusu, ležely tu i tam bělavě zbarvené balvany o průměru asi dvanáct stop.

„Plynné měchýře, které vytvářejí ostrovy, nejsou jediným typem plovoucích vaků. Jiný druh se zachycuje na podmořských skalách a po jejich uvolnění je vynáší na hladinu. Domorodci po nich pátrají, a nejsou-li příliš velké, dopravují je na ostrovy. Skaliska vábí ptáky *garzhoo* a domorodci *garzhoo*y zabíjejí nebo si je ochočují.“

„A co pitná voda?“

„Voda v moři je sladká.“

Mezerou v bujném porostu nafialovělých, žlutě pruhovaných kapradin a po pás vysokých křovin obtěžkaných množstvím bobulí spatřil Wolff na obzoru ohromný černý oblouk. Šedesát vteřin nato se už nad obzor zvedala temná koule.

„Náš měsíc,“ řekla Vala. „Tady je všechno naopak. Slunce tu není a světlo přichází přímo z oblohy. O noc, či spíše o malé zatemnění se nám stará měsíc. Sice se jen trochu zešeří, pořád je to ale lepší než nic.“

Později uvidíš planetu Appirmatzum. Je umístěna v centru tohoto vesmíru a kolem ní krouží pět dalších planet. Ty uvidíš také – jsou černé a zakrývají oblohu stejně jako tento měsíc.“ Wolffa zajímalo, kde získala všechny tyto vědomosti. Odpověděla, že je má od Theotormona, který jí je pověděl jen velmi nerad. Hodně se toho dozvěděl v době, kdy byl Urizenovým vězněm. Nejprve jim nechtěl říci vůbec nic, protože je to sobecké a skoupé zvíře. Když ho však jeho bratři, sestry a bratřanci chytili a použili vhodné přesvědčovací metody, přinutili ho k řeči.

„Většina jizev se mu už zahojila,“ dodala se smíchem Vala.

Wolffa napadlo, zda Theotormon přece jen nemá dobré důvody pro to, aby je chtěl zabít. Ostatně, odpovídá vůbec pravdě to, co mu Vala pověděla o jejich vzájemných vztazích? Wolff se rozhodl, že si o tom příležitostně s Theotormonem promluví, samozřejmě z patřičné vzdálenosti.

Vala se náhle zarazila a uchopila jej za paži. Už už se chystal, že se jí vymaní, protože se obával nějaké lsti, všiml si však, že ustaraně

vzhlíží k obloze a Rintrah také.

3

Obrovské kapradiny, vysoké až šedesát stop, částečně zakrývaly předmět, který se objevil na nebi. Podle Wolffova odhadu byl více než čtvrt míle široký a asi míli dlouhý, měl tloušťku téměř padesáti stop a pohyboval se zhruba padesát stop nad zemí. Poháněl ho zřejmě vítr a plul nazdařbůh bez kompasu. V tomto světě bez slunce světové strany ostatně nic neznamenaají.

„Co je to?“ zeptal se.

„Létající ostrov. Pospěšme si. Musíme se dostat do vesnice, než začne útok.“

Wolff se rozběhl za ostatními. Chvílemi zvedal hlavu a prohlížel si aeronesus, částečně ukrytý za vysokou vegetací. Rychle klesal směrem k opačnému konci ostrova. Robert dohonil Valu a zeptal se jí, jak s ním mohou jeho obyvatelé manévrovat. Vala mu odpověděla, že používají ventily, jimiž vypouštějí vodík z obrovských vaků. Na operaci se podílí téměř veškeré osazenstvo ostrova, protože každý ventil se ovládá ručně. Při sestupu se navigace účastní všichni obyvatelé.

„Jak ho řídí?“

„Každý vak s vodíkem má vypouštěcí otvor. Chtějí-li *abutalové* s ostrovem odbočit určitým směrem, vypustí plyn ze skupiny vaků upevněných na opačné straně. Reakční síla není sice velká, ale domorodci jsou obratní. Musejí ovšem počítat i se vzdušnými proudy, a tak se jim manévrování leckdy nepodaří. *Abutalové* na nás zaútočili už dvakrát a pokaždé přitom náš ostrov minuli. Svůj let zpomalují pomocí kotev – jsou to lana zatížená velkými kameny. Při prvním útoku přistáli na vodě vedle ostrova, a napadli nás proto po moři. Neúspěšně.“

Zmlkla, zvedla hlavu a vykřikla:

„Ó, Los nás ochraňuj, to jsou Ilmawirové!“

Wolff měl v první chvíli dojem, že těch padesát malých předmětů, které se právě oddělily od ostrova, jsou letadla. Když zakroužily, aby nabraly vítr, zjistil, že to jsou kluzáky. Křídla měla rozpětí asi padesát stop, byla bledá a průsvitná a jejich hrany měly široké zářezy. Spodní plochy zdobil obraz oka se dvěma zkříženými šavlemi. Trup tvořil obyčejný červeně natřený rám. Směrové kormidlo a výškové

klapky byly také červené. Pilot seděl v proutěném koši, který byl zavěšen před těžištěm. Letoun měl zaoblenou špici, která vybíhala do jakési ostruhy o délce zhruba dvaceti stop. Jako narvalí roh, řekl si Wolff. Později se dozvěděl, že ostruhy skutečně pocházejí z jednoho druhu ryb.

Přímo nad hlavou jim přeletěl kluzák a chystal se přistát v určité vzdálenosti před nimi. Wolff si prohlédl pilota v koši. Měl rezavé vlasy, dlouhé alespoň třicet centimetrů, a vyčesané svisle vzhůru. Byly husté a lesklé a byly pravděpodobně napuštěné nějakým tužidlem. Obličej měl pomalován jako Indián červenými a zelenými kruhy, krk a odhalené části ramen mu pokrývaly černé klikaté proužky.

„K vesnici máme ještě osm set metrů,“ poznamenala Vala. „Leží na opačném konci ostrova.“

Wolff by rád věděl, proč ji osud vesnice tolik zajímá. Odkdy se Vladaři starají o druhé? Vala mu vysvětlila, že pokud se Ilmawirům podaří přistát, povraždí do jednoho všechny obyvatele ostrova. Potom zde ponechají své vlastní lidi a založí kolonii.

Ostrov nebyl úplně rovný. Vlivem nerovností v rostlinné půdě se na něm postupně vytvořilo několik rozptýlených pahorků. Wolff vystoupil na jeden z nich, jehož vrcholek vyčníval nad okolní kapradiny. *Aeronesus* byl teď ve výšce patnácti metrů a pomalu klesal k vesnici. Tu tvořila asi stovka chatrčí z vějířovitých větví, podobných úlům. Chránila ji ohrada vysoká šest metrů. Byla postavena z kamenů, bambusu, větví kapradin a jakýchsi bělavých kůlů, což byly nejspíše kosti nějakého obrovského mořského živočicha.

Uvnitř ohrady byli shromážděni muži a ženy, několik skupin vyzbrojených oštěpy, luky a šípy však vyčkávalo také venku.

Za vesnicí bylo přístaviště, vybudované z bambusu. Podél břehu kotvily další lodě nejrůznějšího tvaru a velikosti.

Spodní část létajícího ostrova tvořil těsný propletenec rostlinných kořenů. Robert v něm přesto zahlédl několik otvorů, z nichž v pravidelných intervalech vyletovaly velké ploché kameny, bílé jako sádra, uvázané k dlouhým rostlinným provazcům. Kameny padaly většinou do vody a létající ostrov je pak táhl za sebou tak dlouho, dokud nenarazily na břeh. Některé uvízly v přístavu.

Jiné se zachytávaly za ohradu, vystavěnou z různorodého materiálu, většina jich však dopadala na zem, bořila chatrče, odskakovala a ničila vše, co jim přišlo do cesty.

Vesnici současně zaplavoval déšť rozmanitých střel. Otvory bez ustání chrlily šípy, oštěpy, kamení a hořící předměty. Domorodci padali, chatrče začínaly hořet. Zapálené předměty vybuchovaly a šířily kolem sebe hustý černý kouř.

Ani obránci však nezůstávali nečinní. Z velké stavby uprostřed vesnice vyšla skupina mužů a žen, kteří nesli podivné hruškovité útvary. Zapalovali je a vyhazovali do výšky. Útvary stoupaly vířivě vzhůru k základně létajícího ostrova a mnohé z nich se zde zachytily za kořeny. Potom vybuchovaly a rychle kolem sebe šířily oheň.

Střecha jedné chatrče se nadzvedla a byla odhozena stranou. Stěny se postupně sklápěly a utvořily na zemi květ s obrovskými plátky. Uprostřed chatrče se objevil prak, který měl tvar velkého luku. Byl v něm uchycen šíp, který se podobal ostruze upevněné na špici kluzáků. K šípu byl připevněn prstenec tvořený vaky se zapálenými rostlinami. Lano, které napínalo prak, obránci uvolnili. Šíp vystřelil spirálovitě vzhůru a zabořil se hluboko mezi kořeny létajícího ostrova.

Obsluha praku začala lano znovu napínat. Z otvoru létajícího ostrova vyskočil muž a brzy za ním deset dalších. Snášeli se na primitivních padácích. Jejich pád brzdil svazek rostlinných vaků přivázaných k řemenům, které měli sepnuté kolem prsou a pod rameny. Prvního abutala zasáhl šíp ještě dříve, než dopadl na zem, také tři další byli usmrceni.

Sedm zbývajících útočníků přistálo několik metrů od praku. Svlékli řemeny, které i s vaky vyletěly rychle vzhůru. To už je ale obklíčili obránci. Ilmawirové bojovali tak udatně, že se jeden z nich dostal až k praku, a teprve tam se zhroutil, proboden dvěma oštěpy.

Létající ostrov, hnán větrem, se začínal vesnici vzdalovat. Útočníci z něj shodili velké množství lián zatížených kameny, z nichž některé se pevně zachytily o ohradu a nepřetrhly se. Další lana dopadla mezi obrovité kapradiny a kolem lodyh a kmenů se stáhly velké smyčky.

Postup ohromné masy tak byl v přední části přibržděn a ostrov se začal pomalu natáčet. Mezitím již přistály – ovšem ne vždy hladce – všechny kluzáky. Rostlinstvo tu rostlo velmi hustě, a některé se proto rozbily o divokou vegetaci, jiné poskakovaly z větve na větev, až nakonec zůstaly viset ve výšce a jejich pilot zahynul nebo vypadl na zem.

Ze svého místa však Wolff viděl nejméně dvacet nezraněných

letců, kteří si nyní razili cestu džunglí. A o kus dál jistě postupují další.

Zaslechl, jak na něj kdosi volá. Vala se vrátila a stála teď u paty pahorku.

„Co tu děláš?“ zeptala se vztekle. „Ať chceš nebo ne, musíš se k nám přidat, Jadawine. Jinak tě *abutalové* podříznou.“

„Ovšem,“ souhlasil Wolff a sestoupil dolů. „Chtěl jsem jen nejdříve zjistit, co se vlastně děje. Nemám ve zvyku slepě se vrhat do každé bitky...“

„Vidím, že jsi stále stejně prohnáný a opatrný. No co! Z toho je alespoň vidět, že nejsi zase takový hlupák, jak jsem si původně myslela. Věř mi ale, Jadawine, že mě potřebuješ zrovna tak, jako já potřebuji tebe. Sám se z téhle kaše nedostaneš.“

Šel za ní a brzy se dostali k místu, kde se za velkým křoviskem krčil Rintrah. Dal jim znamení, ať nedělají hluk. Když se dostali až k němu, Wolff se podíval, kam jim Rintrah ukázal. Ani ne dvacet metrů od nich stálo pět *abutalů*. Z polámaného houští po levé straně vyčnívala zád' poškozeného kluzáku. Všichni válečníci měli malé kulaté kostěné štíty a kostěné oštěpy, opatřené bambusovou špicí. Mnozí nesli navíc luky a šípy. Luky byly vyrobeny z jakéhosi rohu, byly krátké a na koncích ohnuté. Skládaly se ze dvou částí, které byly zasunuté do středového držadla, zhotoveného z dutého rohu. Útočníci byli příliš daleko, než aby mohl slyšet, co si povídají.

„Jaký má dosah tvůj laser?“ zeptala se Vala.

„Zabíjí na padesát stop. Do dalších dvaceti stop pak způsobuje popáleniny třetího stupně a nad tuto vzdálenost jeho účinnost klesá.“

„Tak na co čekáš? Můžeš vyřídit všech pět najednou. Ani si neuvědomí, co se s nimi děje.“

Wolff si povzdechl. Byly doby, kdy by ho Vala nemusela pobízet. Útočníci by byli mrtví už dávno a katovskou práci by z preventivních důvodů možná dokončil i na Vale a Rintrahovi. Jenže teď už nebyl Jadawinem: stal se z něho Robert Wolff. To Vala nemůže pochopit, a i kdyby to pochopila, bude jeho váhání považovat za slabost. Nechtěl zabíjet, pochyboval však, že existuje nějaký jiný způsob, jak překazit útok *abutalů*. Vala je zná a má asi pravdu. Musí se k ní přidat, ať se mu to líbí nebo ne.

Za jeho zády se ozval řev. Wolff padl na břicho, zvedl hlavu a ve vzdálenosti ani ne čtyřiceti stop spatřil další tři *abutaly*. Vyrázili z

kapradí a teď se zdviženými oštěpy divoce zaútočili.

Zamířil a stiskl obdélníkový výstupek na hlavní laseru. Po tělech tří válečníků přešel oslnivě bílý paprsek. Rostliny v jejich blízkosti začaly doutnat. Všichni tři muži padli tváří k zemi, upustili oštěpy a už se nepohnuli.

Wolff se zvedl do kleku a rychle se otočil. Mířili na něj dva lučištníci. Ty zabil nejdříve a potom skolil i tři zbývající. Zůstal v předklonu a nejdříve se přesvědčil, zda výkřiky nepřivolaly žádného dalšího *abutala*. Bylo slyšet jen šumění větru ve větvích a hluk boje, který probíhal v blízkosti vesnice.

Z pachu spáleného masa se mu dělalo špatně. Vstal a postupně si prohlédl osm zabitých nepřátel. Všichni byli na místě mrtví, raději se však o tom přesvědčil na vlastní oči. Paprsek každého téměř přeřízl. Kůže na okrajích byla hrůzně nafouklá a pokrytá do černa zpečenou krví. Rány takřka nekrvácely, protože energie, kterou tělo pohltilo, spálila plíce i vnitřnosti. Střeva se stáhla tak prudce, že vyvrhla veškerý obsah.

Vala hleděla na laser. Zнала svého bratra až příliš dobře, a proto jej, přes svou zvědavost, nepožádala o svolení zbraň si podrobně prohlédnout. „Spoušť má dvě polohy,“ řekla. „Jaký má účinek, když se střílí naplno?“

„Paprsek prorazí ocelový pancíř o síle deseti stop,“ odpověděl Wolff. „Zdroj se však za šedesát sekund vyčerpá, kdežto při poloviční síle vydrží deset minut.“

Podívala se mu na kapsy a on se usmál. Nehodlal jí povědět, kolik si vzal s sebou zásobníků.

„Co se stalo s vašimi zbraněmi?“ zeptal se.

Vala zaklela: „Když jsme spali, někdo nám je ukradl. Nevím, zda to udělal Urizen nebo ten slizký Theotormon.“

Wolff zamířil k vesnici. Sourozenci se vydali za ním. Nad nimi se létající ostrov nořil do slabého stínu, který brzy zesílil, neboť nad obzor vyšel měsíc, zvěstující noc. Otvory v základně ostrova vyskakovali další a další Ilmawirové, muži i ženy. Někteří zůstávali viset na svazcích velkých vaků pod ostrovem a hasili ohniska požáru. Drželi jakési koule, z nichž po stlačení prýštila voda.

„To jsou vodní živočichové,“ vysvětlovala Vala. „Obojživelníci. Na pevné zemi se pohybují tak, že vystřikují pramínek vody, který je pohání vpřed.“

Wolff nařídil laser na maximum. Pokaždé, když se dostali do blízkosti lana, které se zachytilo ve větvích nebo bylo přivázáno ke kamenné kotvě, přesekl je. Tříkrát narazili na nepřítele a v takovém případě střílel polovičními dávkami. Když nakonec došli do vesnice, bylo již čtyřicet kotev volných a dvacet dva *abutalů* bylo mrtvých.

„Máme štěstí, že jsi se tu objevil,“ řekla Vala. „Bez tvé pomoci bychom se jim asi neubránili.“

Wolff pokrčil rameny. Vysunul z laseru prázdný zásobník a nahradil ho plným. Zbývalo mu už jen šest válečků a za těchto okolností mu asi dlouho nevydrží. Neměl však na vybranou.

V místech, kde vesnice nesousedila s mořem, ji obléhalo asi devadesát *abutalů*. Ti, jimž se podařilo přistát uvnitř ohrady, byli zřejmě z boje vyřazení, obránci ale museli bojovat s nesčetnými ohnisky požáru. Nicméně další útok ze vzduchu, jak se zdálo, nehrozil. Velký počet kotevních lan ostrova Ilmawirů se přetrhl a vítr jej pomalu unášel stranou; kdyby ho nezadržovala ještě stovka dalších provazců a lián, byl by už dávno pryč.

Wolff a jeho přátelé se rozestavili na pahorku v blízkosti vesnice. Na jeho vrcholku se tyčily čtyři kamenné modly, které jim snad poskytnou úkryt před šípy. Wolff nastavil laser na maximální intenzitu a tenký svazek energie smetl skupinu náčelníků, kteří stáli na jediné viditelné vyvýšenině nad vesnicí. Po chvíli si *abutalové* uvědomili, co se děje. Polovina přestala obléhat vesnici a shromáždila se pod pahorkem, na kterém byl Wolff. Brzy se všude kolem hrozivě ježily šípy a oštěpy.

„Teď už se budou muset jenom bránit,“ řekla Vala. „Asi to ještě nevědí, ale co nevidět na to přijdou. A to pro nás bude dobré znamení. Je totiž možné, že...“

Na chvíli se odmlčela. Wolff srazil tři muže, kteří přibíhali a chtěli se ukrýt za terénní vlnu. „Je možné co?“ zeptal se.

„Náš milovaný otec nám zde na ostrově zanechal zprávu. Vybízí nás k návštěvě svého paláce. Naší pravděpodobně jedinou šancí je objevit port, který tam vede. Ten však na tomto ostrově není.“

Podle Urizenovy zprávy jsou kdesi na jiném ostrově umístěny dva porty. Takže mě napadlo...“

Rozlehl se řev a první řady *abutalů* zaútočily na pahorek. Kryli je lučištníci, kteří vystřelovali až třicet šípů najednou. Vala se s Rintrahem ukryla za jednu kamennou modlu. Wolff se jen s těžkým srdcem

odhodlal k další střelbě, přesto však zamířil nad hlavami první řady útočníků. Bílý paprsek opsal široký oblouk a ze spálených rostlin a spáleného masa se zvedl kouř. Lučštníci předtím vystoupili z úkrytů, aby mohli lépe mířit, a většina jich nyní padla.

Kolem Wolffa hvízdaly střely, narážely na kamenné modly a odskakovaly od nich. Jeden šíp ho škrábl na rameni, druhý se odrazil od kamene a proletěl mu mezi nohama. Potom střelba ustala. *Abutalové* ucítili pach spáleného masa, všimli si velkých ztrát mezi střelci a zakolísali. Wolff jich zabil ještě několik a ostatní utekli do džungle.

„Co jsi to říkala?...“ zeptal se a otočil se k Vale.

„Zůstaneme-li na tomto ostrově, potom můžeme hledat třeba celá tisíciletí a nikdy nespatriíme ten správný ostrov. Tak si to možná náš otec představoval. S potěšením se bude dívat, jak den co den hlouběji zabředáme do marného pátrání a do krvavých hádek, které dlouhé spojení určité mezi námi vyvolá. Kdybychom se však dostali na *abutu*, mohli bychom se pohybovat rychleji, a značně tak rozšířit okruh pátrání...“

„To není špatný nápad,“ poznamenal Wolff. „Jak chceš ale *abutaly* přesvědčit, aby nás. vzali na svůj ostrov? A co nám zaručí, že nás při první příležitosti nezmasakrují?“

„Už jsi asi zapomněl, čeho všeho je tvá sestřička vůbec schopna. To si už, můj bývalý miláčku, nepamatuješ na mé přesvědčovací Umění?“

Zvedla se a zavolala do džungle, která teď byla tichá a opuštěná. Chvilí počkala, ale nikdo neodpovídal. Opakovala svou výzvu. Brzy nato vyšel zpoza obrovského keře jeden z náčelníků. Byl vysoký, mohutný a určitě nebyl starší než třicet let. Pod barevnými kruhy, které měl namalované na obličejích, se skrývaly harmonické rysy. Krk a ramena mu pokrývaly černé pruhy a na široké hrudi měl namalován obraz mořského ptáka. Byl to *iiphtarz*, odznak velitele letky kluzáků. Několik kroků za ním šla jeho žena, oblečená do krátké suknice z červených a modrých per. Rudé vlasy měla sepnuté do vrkoče a obličej ozdobený zelenými a bílými kosočtverci. Na krku měla zavěšený náhrdelník z kůstek, na prsou namalovaného *iiphtarze* a na břicho tři soustředné kruhy: černý, karmínový a žlutý. Podle zvyku *abutalů* doprovázela svého muže do boje. Kdyby zemřel, její povinností bylo zaútočit na jeho nepřítele a buďto jej skolit, nebo přitom zemřít.

Oba vystoupili na pahorek až k místu, kde jim Wolff nařídil, aby

se zastavili. Vala si vzala slovo a muž se začal usmívat. Jeho žena však během rozhovoru stále hleděla upřeně na Valu a tvářila se čím dál tím nenávistněji.

Velitel Dugarann ustoupil teprve tehdy, až mu v několika požadavcích vyhověli. Odmítl odletět z ostrova a neodnést si alespoň část kořisti, kterou tu Ilmawirové chtěli získat. Vala mu bez váhání slíbila, že se všechna domácí zvířata z vesnice (ondatry a malí lachtani) stanou jeho válečnou kořistí. *Abutalové* budou kromě toho moci zohavit a skalpovat mrtvolu svých nepřátel.

Obyvatelé ostrova, kteří si říkali Friiqaanové, proti těmto článkům smlouvy protestovali. Wolff jejich náčelníkům vysvětlil, že když je nepřijmou, bude válka pokračovat, ovšem Wolff do ní tentokrát nezasáhne. Friiqaanové chtěli nechtě souhlasili. *Abutalové* pak ve vesnici sebrali vše, co mělo v jejich očích nějakou hodnotu.

Ostatní Vladaři – Luvah, Enion, Ariston, Tharmas a Palamabron – byli v okamžiku útoku ve vesnici. Příchod Wolffa je velmi překvapil a při pohledu na laser nedovedli skrýt závist. Jenom Luvah byl rád, že jej vidí. Luvah byl ze všech nejslabší, měl pískově světlé vlasy a nesmírně jemné rysy, s výjimkou úst, která byla velká a odulá. Měl sytě modré oči a na nose a částečně i na tvářích matné, stěží viditelné pihy. Sevřel Wolffa do náruče a v koutku očí se mu dokonce zaleskla slza. Wolff se nebránil, protože nevěřil, že by Luvah byl schopen toho využít a vrazit mu dýku do zad. V dětství bývali stále spolu a měli hodně společných rysů: oba měli velkou představitivost a nechávali vždy druhé říkat a dělat, co chtějí. Faktem je, že Luvah nikdy nepěstoval neblahý sport Vladařů, který spočíval ve snaze olupovat nebo zabíjet jiné Vladaře.

„Jak to, že se našemu otci podařilo tě vystřadit z tvého pohodlného a bezpečného vesmíru?“ otázal se jej Wolff.

„Asi bych se tě mohl zeptat na totéž,“ odpověděl Luvah s úsměvem. „Možná, že stejný trik použil i u tebe. Vyslal ke mně posla, šesticípý *pandoogaluz*, který prohlásil, žeš jej vytvořil ty. Pozval mě k tobě na návštěvu, protože se prý cítíš osamělý a chceš si promluvit s někým z rodiny, kdo tě netouží zavraždit. Uvěřil jsem mu a po několika bezpečnostních opatřeních, která jsem považoval za dostačující, jsem odešel ze svého vesmíru. Prošel jsem portem, o němž jsem se domníval, že vede k tobě, a ocitl jsem se na tomto ostrově.“

Wolff pomalu pokýval hlavou a řekl:

„Jsi stále stejný, bratře Luvahu. Neopatrný a příliš impulzivní. Lichotí mi však, že jsi se vystavil nebezpečí jen proto, abys mě mohl navštívit. Jenže...“

„Já vím. Měl jsem být opatrnější a předem se přesvědčit, že jsi posla skutečně stvořil ty. Za jiných okolností bych to také udělal. *Pandoogaluz* se však u mne objevil právě ve chvíli, kdy jsem myslel na tebe a toužil tě znovu uvidět. Jak jistě víš, i my, Vladaři, máme své slabé chvíle.“

Wolff se na okamžik odmlčel. Díval se, jak nadšení Ilmawirové odnášejí drubež, zvířata, náhrdelníky a ozdoby z jantaru. Řekl ponurým hlasem: „Situace, ve které jsme se ocitli, je mnohem kritičtější, než všechno, co jsme až dosud prožili, bratře Luvahu. Nejnebezpečnější je ovšem stále Urizen, ti, na nichž jsme teď shodou okolností závislí, jsou však téměř tak nebezpeční jako on. Naše bdělost nesmí ani na chvíli polevit. Navrhuji, abychom drželi spolu. Když budu spát, budeš bdít. Když budeš ty odpočívat, já budu hlídat.“

Luvah se slabě usmál: „A i ve spánku mě budeš jedním okem sledovat, že ano, bratříčku?“

Wolff se zamračil a Luvah rychle dodal: „Nezlob se, Jadawine. Ty i já jsme se tak dlouho udrželi naživu jen proto, že jsme nikdy nikomu úplně nedůvěřovali. A zkušenost nám dala za pravdu. Je to smutné pomyšlení, že jsme si kdysi všichni, jak tu jsme, bratři, sestry i bratrance, hráli, studovali a žili pospolu ve vši nevinnosti. A přece jsme dnes smečkou vlků chystajících se navzájem sežrat. Ptám se tě: proč? Proč? Řeknu ti to. Protože Vladaři jsou blázni. Považují se za bohy, ale ve skutečnosti to jsou jen lidé, kteří nestojí za víc než divoši z tohoto ostrova. Jenom náhodou se stali dědici mocné civilizace, vědy a techniky, kterou používají, aniž by chápali její principy. Jsou to nevzdělané a kruté děti, do jejichž rukou se dostaly hračky schopné vytvářet a ničit celé vesmíry. Moudří a úctyhodní vědci, kteří tyto hračky vytvořili, jsou už dávno pryč. S nimi zmizela i věda a vědění. A jejich kosmická moc ztratila svůj původní účel a začala se používat k ubohým a sobeckým účelům.“

„To všechno já vím, bratře,“ odpověděl Wolff. „Možná i lépe než ty, protože svého času jsem byl právě tak krutý a sobecký jako všichni ostatní. Příhoda se mi však zvláštní věc, kterou ti budu jednou vyprávět. Změnila mě – jak doufám – v humánnějšího člověka. V člově-

ka, kterého ze všech Vladařů dokážeš ocenit jenom ty.“

Ilmawirové mezitím spustili s létajícího ostrova zatížené rostlinné vaky, které připomínaly obrovské balóny. Dole k nim přivázali kořist a vaky pak stoupaly podél lan k otvorům na spodní straně ostrova. Stejnou cestu absolvovaly i kluzáky, které se daly opravit. Když abutalové pobrali ve vesnici všechno, co je zaujalo, vystoupili také. Wolff si navlékl řemeny, k nimž byly uvázány dva vaky, a stoupal vzhůru podél vodícího lana. V jedné ruce držel laser, protože teď měli *abutalové* příležitost se jich zbavit s co nejmenší námahou. Nijak se však o to nepokoušeli. Když se dostal k otvoru, pomohly mu nahoru dvě ušklibající se ženy. Sundaly mu řemeny a vaky uložily do velkého temného sálu, kde již bylo uskladněno množství jiných vaků.

Jakmile byli všichni Vladaři na palubě, zavedl je Dugarinn se svou ženou Sythaz po točitém schodišti do horní části ostrova. Schody byly vyrobeny z nesmírně lehkého, avšak velmi pevného materiálu, tenkého jako papír. Byl zhotoven z tvrzených obalů vodíkových vaků. Na *abutě* hrála prvořadou roli váha předmětů a všechno zde bylo co nejlehčí. Jak Wolff později zjistil, byl těmito fakty ovlivněn i jazyk. I když základní slovník byl obdobou mateřského jazyka, objevila se v něm řada nápadných odlišností. Vznikly nové výrazy vystihující váhu, tvar, velikost, pružnost, vodorovnou a svislou vzdálenost. Mají funkci klasifikátorů, které první osadníci neznali. Tyto klasifikátory se připojují ke všem podstatným jménům a prakticky i ke všem přídavným jménům. Kromě toho vznikla i podrobná námořní a vzduchoplavecká terminologie.

Schodiště vedlo šachtou prorazenou v husté spleti kořenů. Když se z ní Wolff vynořil, ocitl se v jakémsi amfiteátru. Půdu pokrývaly velké desky z kůry a obklopovaly je tenké stěny vyrobené z obalů vaků, které byly pospojovány rostlinnými vlákny. Na palubě byla jen jediná stavba. Byla to podlouhlá otevřená chýše se slaměnou střechou. Sloužila k odpočinku a k poradám a ukrývala množství plochých kamenů, na nichž si jednotlivé rodiny vařily jídlo. Pobíhala zde volně drůbež a ondatry, v mělkém rybníčku uprostřed prostranství dováděli lachtani.

Sythaz, velitelova žena, jim ukázala, kde budou bydlet. Přidělila jim prosté pokojíky, které vznikly prořezáním spleti kořenů; jejich stěny tvořily tvrzené vaky. Z paluby do nich vedly úzké otvory a sestupovalo se do nich po pohyblivém žebříku. Osvěťlovaly je otvory v

palubě a lampičky na tulení olej. Daly se v nich udělat v jednom i ve druhém směru pouze dva kroky. Lůžka tvořily prohlubně ve stěně, které měly tvar rakví a byly vyloženy matracemi z lachtaní srsti. Většina činností se však ve dne i v noci odehrávala na „hlavní palubě“. S výjimkou velitelského můstku neskýtala *abutu* žádné soukromí.

Wolff se domníval, že *abutalové* ihned uvolní kotvy a vydají se na cestu. Dugarnn mu vysvětlil, že je třeba ještě chvíli počkat. Než se ostrov vydá nad moře, musí nabrat větší výšku. Baktérie, které ve vácích uvolňovaly vodík, pracovaly na plné obrátky, protože byly dobře vyživovány, přesto však Dugarnn teprve po dvou dnech usoudil, že vaky jsou dostatečně plné, aby mohli bezpečně vyrazit.

Útok navíc způsobil mezi *abutaly* značný úbytek. Nezbylo jich tolik, aby mohli účinně manévrovat. Dugarnn proto navrhl opatření, které *abutalové* už dlouho nemuseli použít. Náhradou za své padlé si vzali Friiqany.

Dugarnn se ujistil, že jeho „hosté“ jsou ubytováni a pak sestoupil na plovoucí ostrov. Wolff jej ze zvědavosti následoval. Vala je za každou cenu chtěla doprovodit. Robert nedokázal říci, zda byla také zvědavá nebo zda na něj prostě chtěla dohlédnout. Nejspíš byly správné oba důvody.

Dugarnn vysvětlil svou žádost náčelníkovi Friiqanů. Ten byl tak zničený, že jen mávl rukou na znamení, že je mu teď už všechno jedno. Dugarnn svolal ty, co zůstali naživu, a přednesl jim svou nabídku. K Wolffově překvapení se přihlásil velký počet dobrovolníků. Vala mu řekla, že i když jsou oba národy nepřátelské, Friiqané ztratili tvář a raději se s *abutaly* spojí, než aby žili v hanbě. Pro mnoho mladých lidí měla vzduchoplavba navíc romantické kouzlo.

Dugarnn si dobrovolníky pozorně prohlédl a pak vybral ty, kteří se vyznamenali v boji. Vzal si více žen než mužů a z nich pak především ty, které měly děti. Následoval krátký rituál, který spočíval v tom, že každého nováčka lehce popálili na slabinách. Obvykle každého zajatého nepřítele mučili tak dlouho, dokud nezemřel; výjimku dělali jen u těch, kteří projevovali mimořádnou odvahu a lhostejnost k bolesti. Ti pak mohli být přijati za nové členy kmene.

V naléhavých případech, jako byl tento, však mučení ohněm bylo pouze symbolicky naznačeno.

Později, až se ostrov odpoutá, skuteční se slavnostní iniciace, při níž každý nováček smísí svou krev s krví Ilmawirů. Tím se u Friiqanů

potlačí veškerá touha po pomstě, protože pokrevní bratrství všichni považují za něco posvátného.

„Nejde jen o doplnění posádky, je tu i další důvod,“ podotkla Vala. „Domorodci – ti, co žijí na zemi i ti ze vzduchu – pěstují příbuzenské sňatky. Aby se tomu zamezilo, přijímají mezi sebe občas zajatce.“

Začala dávat najevo svou náklonnost k Wolffovi a chodila všude s ním. Tak jako dříve, i teď mu říkala *wivkrathe*, což v řeči Vladařů znamená „miláčku“. Při každé příležitosti se ho dotýkala a jednou jej dokonce políbila na tvář. Wolff na to nereagoval. Ani po pěti letech nezapomněl, že ji kdysi miloval, ona toho využila a pokusila se jej zabít.

Vyкроčil směrem k portu, jímž se dostal na ostrov. Vala šla s ním. Když se ho zeptala na důvod, odpověděl, že si chce před odletem promluvit s Theotormonem.

„S tím odporným slizkým tvorem? Co tě na něm ještě může zajímat?“

„Možná pár informací.“

Došli k portu. Theotormona nebylo nikde vidět. Wolff vykročil podél břehu a všiml si, že se půda občas pod jeho vahou propadá. V těch místech byl podklad ostrova zřejmě méně silný než jinde.

„Kolik je na planetě ostrovů a jak mohou být velké?“ zeptal se.

„Nevím. Za tu dobu, co jsme zde, jsme potkali dva a Friiқанé tvrdí, že je jich mnohem víc. Zmiňují se i o Matce Všech Ostrovů, jehož existenci znají jen z doslechu; měl by být poměrně rozlehlý. Je tu i mnoho létajících ostrovů, žádný však není větší než ostrov *abutallu*. Proč chceš ale mluvit o tom všem, když bychom si mohli povídat o daleko zajímavějších věcech?“

„O čem například?“

Obrátila se k němu a přistoupila tak blízko, že se její její pootevřené rty téměř dotýkaly. „Co kdybychom zapomněli na to, co se kdysi stalo? Je to už tak dávno. Byli jsme mladí a mnohem naivnější než jsme teď.“

„Pochybují, že jsi se tolik změnila.“

Usmála se: „Co ty víš? Mohu ti dokázat, že jsem jiná.“

Objala Roberta a položila mu tvář na prsa.

„Jiná, až na jednu věc. Tenkrát jsem tě milovala a teď, když jsem tě znovu spatřila, uvědomila jsem si, že jsem tě nikdy nepřestala doo-

pravdy milovat.“

„I když jsi se mě pokusila v posteli zavraždit?“ zeptal se Wolff.

„Ale miláčku! Myslela jsem, že mě podvádíš s Alagraadou, s tou odpornou a proradnou zmijí. Chceš mi zazlívát, že jsem šílela žárlivostí? Víš přece, jak jsem sobecká.“

„Vím to velmi dobře.“ Odstrčil ji a dodal: „Už jako dítě jsi byla egoistka. Takoví jsou samozřejmě všichni Vladaři, ale nikdy ne tolik jako ty. Nechápu, jak jsem tě vůbec mohl mít rád.“

„Pse!“ vykřikla. „Miloval jsi mě, protože jsem Vala. Jsem Vala, slyšíš?“

Wolff zavrtěl hlavou: „Kdysi to snad byla pravda. Ale teď už ne. Už nikdy.“

„Takže miluješ jinou! Znáš ji? Snad to není má sestra Anana, ta pitomá vražedkyně!“

„Možná, že to je vražedkyně. Není však pitomá. Nepadla Urizenovi do pasti. Nikde ji tu nevidím. Nebo že by se jí něco stalo? Není mrtvá?“

Vala pokrčila rameny a odvrátila se. „Už tři sta let jsem o ní neslyšela. Z tvého chování je každopádně zřejmé, že ti na ní záleží. Na Anane! Kdo by to byl řekl?“

Wolff jí neodporoval. Zmínit se o Chryséis by bylo neopatrné, i když se s největší pravděpodobností ona a Vala nikdy nesejdou. Ovšem, proč zbytečně riskovat?

Vala se náhle obrátila čelem k němu: „A co se vůbec stalo s tou Pozemšťankou?“ zeptala se.

„S jakou Pozemšťankou?“ řekl Wolff, překvapen tím nenadálým útokem.

„S jakou Pozemšťankou?“ opakovala posměšně. „Mluvím o Chryséis, o smrtelnici, kterou jsi před dvěma a půl tisíciletími unesl ze Země. Z města, jemuž místní lidé říkali Trója nebo tak nějak. Dal jsi jí nesmrtelnost a udělal z ní svou milenkou.“

„Stejně jako z několika tisíců dalších. Proč tě zajímá právě ona?“

„Ó, já toho vím hodně. Že bys byl skutečně tak degenerovaný, jak se říká, bratře Wolffe-Jadawine?“

„Takže znáš i mé pozemské jméno, jemuž teď ostatně dávám přednost. Co všechno jsi o mně ještě zjistila? A proč vlastně?“

„Považovala jsem vždy za svou povinnost být co nejlépe informovaná o tom, co dělají ostatní,“ odpověděla Vala. „Proto také jsem

se tak dlouho udržela naživu.“

„Kdo tedy usmrtil tolik jiných Vladařů?“

Usmála se a hlas jí zesládl. „Nebudeme se přece hádat. Co kdybychom všechno smazali a začali od nuly?“

„Kdo se chce hádat? Ne, dokud minulost zůstane minulostí, není třeba na nic zapomínat. Vladaři si sice málokdy vzpomenu na prokázanou službu, na urážku však nezapomínají nikdy. Dokud mě tedy nepřesvědčíš o opaku, budu tě stále považovat za tutéž nádhernou Valu, možná ještě nádhernější než dříve, ovšem se stejnou černou a zkaženou duší jako předtím.“

Pokusila se o úsměv. „Byl jsi vždycky tak přímý. Snad proto jsem tě tolik milovala. A byl jsi skutečný muž. Nejlepší ze všech mých milenců.“

Čekala, že jí tu poklonu vrátí. Místo toho odpověděl: „Milence dělá láska. Kdysi jsem tě miloval. *Kdysi*.“

Odstoupil od ní a krácel po břehu. Několikrát se ohlédl. Šla asi deset kroků za ním. Půda se pod jejich kroky čas od času bořila. Zpomalil a počkal, až ho Vala dohoní. „Pod povrchem musí být hodně dutin,“ řekl. „Jak bychom se mohli dovolat Theotormona?“

„Nevím. Máš pravdu, jsou tu jeskyně. Stářím nebo nemocí občas skupina vaků odumře nebo je sežere nějaká ryba, když na ně dostane chuť. Zůstane pak po nich dutina, alespoň po určitou dobu, než znovu zaroste vegetací.“

Wolff si tu informaci uložil do paměti pro případné pozdější využití. Podzemí ostrova by se mohlo stát útočištěm, kdyby došlo k nejhoršímu. Vala nejspíš uhádla jeho myšlenky – když žili spolu, nesmírně jej to popuzovalo – protože řekla: „Na tvém místě bych se tam neschovávala. Je tam plno masožravých ryb, které útočí i na člověka.“

„Jak to tedy dělá Theotormon?“

„Nevím. Třeba je na ně příliš rychlý a silný. Musel se tomu životu nějak přizpůsobit – dá-li se tomu vůbec říkat život.“

Wolff se rozhodl, že už Theotormona hledat nebude. Zamířil zpátky do džungle a Vala s ním. Nechal si ji za zády, protože usoudil, že jej potřebuje, a tedy na něj nezaútočí.

Sotva ušel několik metrů, kdosi na něj zezadu skočil. Myslel si nejprve, že ho napadla Vala, proto se převálil na bok, aby ji setřásl, a pokoušel se přitom vytrhnout laser z pouzdra. Potom si uvědomil, že mu na záda skočil někdo jiný. Ležela na něm ohromná, lesklá a vlhká

hmota Theotormonova těla. Netvor znovu dopadl na Wolffa a přitiskl jej k zemi; náraz dvou metrů živého masa mu vyrazil dech. Okamžik poté už Theotormon seděl na Robertově těle a ploutvemi mu divoce bušil do tváře. Už při druhé ráně obestřely Wolffa mrákoty.

I když si přesně nevzpomínal na několik vteřin, které následovaly po Theotormonově útoku, přesto neztratil vědomí úplně. Podařilo se mu uvolnit ruce ze smrtelného sevření a zachytit netvorovy ploutve. Byly slizké a vlhké, přesto je držel ze všech sil a tlak ještě zesílil. Během několika vteřin se zcela vzpamatoval a zkroutil ploutve tak silně, až Theotormon zařval bolestí a napůl se zvedl. To Wolffovi stačilo. Ze všech sil se vzepjal a částečně se vyprostil zpod těžkého břicha. Skrčil pravou nohu a pak ji prudce vykopl. Tentokrát zalapal po dechu Theotormon.

Wolff se zvedl a znovu kopl; tentokrát mířil na nejzranitelnější místo netvora, na hlavu. Chodidlo zasáhlo Theotormona doprostřed čela, až se zapotácel. Wolff pokračoval, kopl ho do čelisti a potom do břicha, kam se mu noha zabořila až po koleno. Theotormon s tupým výrazem v zelených očích padl na záda, nohy zkroucené pod tělem.

Dosud však nebyl vyřazen z boje a když Wolff přistoupil, aby s ním skoncoval, zasadil mu netvor strašlivou ránu silnou zadní blanitou nohou. Wolff zachytil jeho nohu ve vzduchu, pootočil ji, přesto ale byl odhozen dozadu. Theotormon se zvedl, skrčil se a skočil. Ve stejném okamžiku skočil i Wolff; pokrčil bezděky pravé koleno. Narazil jím Theotormonovi do brady a oba protivníci znovu dopadli na zem. Wolff chtěl vyjmout laser, zjistil však, že ho už nemá. Oba bratři se zvedli současně. Stáli tváří v tvář dva metry od sebe, hlasitě oddechovali a cítili všechny rány, které utřžili.

Wolff měl uměle zesílené kosti a zdvojnásobenou sílu svalů. Stejně opatření ale provedli i všichni ostatní Vladaři, a při vzájemných zápasech proto byly jejich síly vyrovnány. Tělo, které Theotormonovi vymodeloval jeho otec Urizen, mu dávalo výhodu dalších kilogramů navíc. Netvorovu sílu však Urizen v tomto poměru zřejmě nezvětšil, protože jinak by byl Wolff už dávno poražený. Váha je ovšem v boji cenný trumf a Wolff si umínil, že už svému protivníkovi nedá příležitost, aby ji využil.

Theotormon popadl dech a zavrčel: „Rozdrtím tě, Jadawine. A až, tak jako před chvílí, znovu ztratíš vědomí, odnesu tě do nejhlubší jeskyně a tam tě nechám tak dlouho, dokud tě má zvířátka nesežerou

zaživa.“

Wolff se rychle rozhlédl. Vala stála stranou a na rtech jí pohrával zvláštní úsměv. Neztrácel čas ani dech na to, aby ji přivolal na pomoc. Prudce zaútočil na Theotormona, vyskočil vysoko do vzduchu a oběma nohama švihl vpřed. Při tomto nenadálém útoku Theotormon na chvíli strnul a potom se předklonil. Wolff jej minul. Mířil nízko, jenže Theotormon byl rychlejší. S nohama napřed přistál Wolff na netvorových zádech. Mokasíny mu sklouzly po mastné srsti. Dopadl na zem, hned se však odrazil a postavil se. Netvor se otočil a skočil, doufaje, že Wolff dosud leží na zemi, uvítalo jej však nové kopnutí do čelisti.

Tentokrát už Theotormon nevstal. Měl natržený ret, ochromenou bradu a z rozdrceného nosu se mu na tmavou srst řinula rudá krev; ležel na zemi, občas sebou škubl a hlasitě odfukoval. Wolff mu uštědřil několik dalších kopanců do žeber, aby měl jistotu, že se už nezvedne.

Vala zatleskala: „Výborně! Jsi stále tím mužem, kterého jsem milovala – a kterého dosud miluji.“

„A proč jsi mi nepomohla?“ zeptal se Wolff.

„To by bylo zbytečné. Věděla jsem, že tenhle nafouklý měch s ptačím mozkiem vyřídíš sám bez cizí pomoci.“

Wolff hledal v trávě laser, ale bezvysledně.

Vala se nehýbala a stála stále na tomtéž místě. „Proč jsi na něj nevytáhl dýku?“ zeptala se.

„Udělal bych to, kdyby to bylo nutné. Chci ho ale živého. Vezmeme ho s sebou.“

Vala rozevřela oči.

„U velkého Lose, proč?“

„Protože některé jeho schopnosti budeme moci později využít.“

Theotormon se s úpěním zvedl. Wolff pokračoval v hledání, ale přitom jej stále koutkem oka sledoval. Nakonec řekl: „Tak dobře, Valo. Vrať mi ho.“

Vyňala laser ze záhybu šatů. „Teď bych tě mohla zabít.“

„Jak chceš. Jenom ale neztrácej čas zbytečnými výhrůžkami. Nebojím se tě.“

„Když je to tak, tu máš,“ prohlásila. Chvíli se mu zdálo, že zašel příliš daleko. Na svou sebeúctu byli Vladaři velmi citliví a navíc měli i rychlé reflexy.

Místo toho však pečlivě zamířila na Theotormona a bílý žhavý

paprsek přejel konec jedné jeho ploutve. Maso se ihned začalo škvařit, zakouřilo se z něj a bylo cítit odporný zápach. Theotormon klesl na záda s otevřenými ústy a nevidoucíma očima.

Vala s úsměvem podala Wolffovi zbraň pažbou napřed.

Zaklel. „Jenom zášť tě mohla přinutit k takovému činu, Valo. Zášť a také hloupost. Opakuji, že nám ještě mohl být užitečný.“

Přistoupila beze spěchu k ohromnému lesklému tělu a pozorně si ho prohlédla. Nadzvedla ploutev, jejíž konec byl zuhelnatělý.

„Není mrtvý. Alespoň ne úplně. Chceš-li, můžeš ho ještě zachránit. Budeš mu ale muset tu ploutev amputovat. Je z poloviny spálená.“

Wolff se k ní bez odpovědi obrátil zády. Vydal se do vesnice a shromáždil skupinu domorodců, aby mu pomohli dopravit Theotormona na létající ostrov. Zavěsili tělo na čtyři vodíkové vaky, navedli je k otvoru, vytáhli na palubu a nakonec umístili do „kobky“. To byla klec tvořená lehkými, avšak ocelově pevnými mřížemi, které byly vyrobeny z vrstvené rostlinné kůry. Amputaci provedl Wolff vlastníma rukama. Nejprve násilím vpravil Theotormonovi do hrdla lektvar, který mu dal ilmawirský čaroděj, a pak si vybral z mnoha různých pil a dalších chirurgických nástrojů. Byl to majetek kouzelníka, který měl za povinnost pečovat nejen o duchovní, ale i o tělesné blaho svého lidu.

Pomocí několika pil ze žralocích zubů odřízl Wolff ploutev těsně pod ramenem. Maso šlo oddělit bez potíží. Kost naproti tomu vzdorovala déle a ztupil na ní dvě pily. Krvácející cévy uzavřel kouzelník rozžhaveným koncem pochodně, který přikládal na ránu. Nakonec čaroděj potřel spáleninu mastí, o níž tvrdil, že zachránila život bojovníkům, kteří byli popáleni na více než polovině těla.

Vala přihlížela operaci s pohrdavým úsměškem na rtech. V jedné chvíli se její pohled setkal s Wolffovým očima a vypukla ve smích. Zachvěl se, přestože její smích byl jasný a příjemný. Připomněl mu gong, který kdysi uslyšel, když plul po řece Guzirit v zemi Khamshem na třetí úrovni svého vesmíru. Byl to nejspíš bronzový gong, ukrytý v některém zpola zříceném chrámu, vystavěném z nefritu a chalcedonu, a jeho zvuk byl ztlumen kameny a bohatou zelení džungle. Bronzový gong se zlatým zvukem. Takový byl i Valin smích: zlatý a zvonivý, skrývalo se v něm však cosi zlověstného.

„Ta ploutev mu už neřežte,“ řekla. „Ledaže bys neustále odstraňoval odumřelé maso. Utvoří se jizva a zastaví regeneraci.“

„Nech mě být, já už si poradím,“ opáčil Wolff. „Už jsi se dost míchala do věcí, do kterých ti nic není.“

Ohrnula opovržlivě nos a po úzkém točitém schodišti vyšla na hlavní palubu. Wolff ještě nějaký čas počkal, aby měl jistotu, že Theotormon nezemře na pooperační šok, a pak také vystoupil na palubu. Nově naverbovaní Friiqaané se cvičili a seznamovali s novými úkoly. Chvilí je pozoroval. Zeptal se Dugarnna, jak *abutalové* krmí bakterie ve vacích a zda jejich potrava ostrov příliš nezatěžuje, protože k ostrovu byly upevněny nejméně čtyři tisíce vodíkových vaků, z nichž každý byl velký jako jedna plynová buňka vzducholodi.

Dugarnn mu podal žádané vysvětlení. Rostlinné vaky je třeba krmit v období růstu; jakmile však dospějí, umírají. Jejich obal vysychá a tvrdne, pomocí zvláštního postupu se dá nicméně uchovat jeho pružnost. Potom se do něj přenesou další kultury bakterií, které vyvíjejí vodík. Ty je třeba také krmit, množství uvolněného plynu je ale ve srovnání se spotřebovanou potravou velmi vysoké. Živí se v podstatě dřením některých rostlin, které domorodci pěstují na *abutě*. Bakterie kromě toho stráví také zbytky ryb a masa i rozkládající se rostlinnou hmotu.

Potom Dugarnn odešel, aby dohlédl na přípravu. Měsíční stín již minul povrch planety a nastal nový den. Ostrov čím dál tím více napínal kotevní lana. Konečně Dugarnn usoudil, že je dostatečně lehký, aby mohl vzlétnout. *Abutalové* vytáhli kamenné kotvy a lana připevnili k odříznutým rostlinám. Ostrov se nějakou dobu natáčel po větru a pak se pomalu zvedl. Ve výši sto padesáti stop se zastavil, a protože vodík dále plnil rostlinné vaky, vystoupil až do výše pěti set stop. Dugarnn nařídil odebrat bakteriím část potravy. Odešel pak na obhlídku celého ostrova, která mu zabrala několik hodin, potom se vrátil na velitelský můstek. Wolff se šel podívat, jak se daří Theotormonovi. Kouzelník mu oznámil, že je na tom mnohem lépe, než by se dalo čekat.

Wolff pak vystoupil po schodišti k obvodové zdi ostrova. Potkal tam Luvaha ve společnosti bratrance Palamabrona. Byl to nejvýraznější brunet z celé rodiny, krásný a elegantní. Nosil kónický klobouk s okrajem ve tvaru šestiúhelníku, zkrášlený drobnými, zelenými smaragdy. Jeho plášť měl vzadu zvednutý límec a zdobily ho výložky ve tvaru ležících lvů. Byl zhotoven ze zelené, matně lesklé látky s vetkanými trojlístky, probodenými zkrvavenými oštěpy. Měl modrou košili,

ozdobenou bílými lebkami. Pas mu svíral široký kožený opasek pobitý zlatem, v němž byly zasazeny diamanty, smaragdy a topasy. Měl široké, černě a bíle pruhované kalhoty, které mu sahaly až k lýtkům. Boty byly vyrobeny z měkké načervenalé kůže.

Vypadal statně a vznešeně a byl si toho vědom. Na Wolffův pozdrav odpověděl krátkým pokývnutím a vzdálil se. Po jeho odchodu se Wolff rozesmál: „Obávám se, že náš bratranec Palamabron mě nikdy neměl příliš v lásce.“

„Dokud budeme na tomhle létajícím ostrově, nikdo nic nepodnikne,“ řekl Luvah. „Pokud se ovšem pátrání příliš neprotáhne. Kdoví, jak dlouho potrvá! Můžeme létat nad mořem nekonečně dlouho a přesto port nenajdeme.“

Wolff pohlédl na rudou oblohu a zelenomodrý oceán. Ostrov, z něhož odlétli, teď vypadal jen jako ztracený kousek pevniny, jako drobná mince. Nad nimi kroužili bílí ptáci s obrovskými křídly, žlutými skobovitými zobáky, s očima lemovanými oranžovými kruhy a vyrazeli chraptivé výkřiky. Jeden z nich usedl nedaleko místa, kde stáli, a upřel na ně nesmiřitelný pohled zelených očí. Wolff si vzpomněl na havrany ve svém vesmíru. Není v ohromné lebce tohoto ptáka také ukryt částečně lidský mozek? Co když jej Urizen vyslal, aby je pozoroval a aby jim naslouchal? Otec je přece musí nějak sledovat, jinak by přišel o polovinu celého požitku.

„Dugarnn mi řekl, že *abutu* pohání stále stejný vítr,“ řekl Wolff. „Krouží kolem planety po spirále a prolétá tedy postupně nad celým povrchem tohoto vodního světa. To je jasné.“

„Ale ostrov, na kterém je port, se může také pohybovat, a po zcela odlišné dráze. Kterou my nikdy neprotneme.“

Wolff pokrčil rameny: „V tom případě se nedá nic dělat.“

„Tak si to asi Urizen naplánoval. Chce, abychom se z nečinnosti a zklamání všichni zbláznili a nakonec se pozabíjeli.“

„To je možné. Přesto ale v případě potřeby může *abuta* svou dráhu změnit. Trvá to sice dlouho, dá se to však provést. Kromě toho...“

Odmlčel se na tak dlouho, až to Luvaha zneklidnilo. „Kromě toho?“

„Náš drahý otec nám nedal za spolčníky pouze lidi, ryby, ptáky a další zvířata. Myslím, že některé vzdušné či plovoucí ostrovy jsou domovem létajících tvorů, kteří se už postarají o to, abychom se nenu-

dili.“

Vala na ně z paluby zavolala, že jídlo je hotovo. Šli se posadit k velitelovu stolu. Tam jim Dugarnn vyložil své plány pro nejbližší budoucnost. Hodlá změnit směr letu *abuty* tak, aby potkali jiný létající ostrov, osídlený Waerishy, jejich smrtelnými nepřáteli. Teď, když se k Ilmawirům připojil Wolff se svým laserem, budou moci vyřídít Waerishe v jediném boji. Pro Ilmawiry to bude slavné vítězství a Waerishe navždy pohltní oceán.

Wolff souhlasil, protože v dané chvíli neměl jiný návrh. Doufal jen, že se Waerishové neobjeví a že tak nebude muset zbytečně mrhat drahocenným střelivem, které si chtěl ponechat pro důležitější případy.

Následovala řada jednotvárných purpurových dní a růžových nocí. Wolff si zpočátku uchovával svou obvyklou aktivitu. Snažil se získat co nejvíce informací o tom, jak létající ostrov funguje. Studoval zvyky kmene a zvláštnosti každého domorodce. S výjimkou Valy se ostatní Vladaři o tyto problémy nijak nezajímali. Většinu času trávili na přídi a vyhlíželi ostrov, který by obsahoval port do Urizenova vesmíru. Také si často stěžovali na *abutaly* nebo se obviňovali navzájem. A nebylo dne, aby některý Vladař neurazil jiného; urážka ovšem byla vždy přesně propočítána tak, aby napadený nemusel svou čest hájit se zbraní v ruce.

Jejich chování se Wolffovi čím dál tím více hnusilo. Kromě Luva se už nikdo z nich nedal napravit. Jejich přemrštěná povýšenost odpuzovala i *abutaly*. Wolff na to své bratry a bratrance mnohokrát upozorňoval a vysvětloval jim, že na domorodcích přece závisí jejich existence. Přeznou-li to, hodí Ilmawirové nakonec Vladaře přes palubu. Domluva působila nějaký čas a pak znovu převážila víra Vladařů ve své božství.

Nejvíce času trávil Wolff na můstku v Dugarnnově společnosti. Tam mohl nejúčinněji tišit nepřátelské nálady, které ostatní Vladaři vyvolávali. Sledoval také trénink plachtám; *abutalové* skutečně ctili a obdivovali jen ty, kteří uměli ovládat kluzáky. Wolff se zeptal Dugarnna, jaký k tomu mají důvod. On sám kluzáky považoval za zbytečnou přítěž a zdroj zmatků a nesnází.

Otázka Dugarnna zaskočila. Chvíli hledal slova a pak odpověděl: „Protože... je to tak. Létat je *všechno*. Muž se prostě stane mužem teprve tehdy, až absolvuje své první samostatné přistání. A ty vaše

pochybnosti o užitečnosti kluzáků důrazně odmítám. V den, kdy staneme tváří v tvář nepříteli, budete svých slov litovat.“

Příštího dne Wolff poprvé vzlétl. Usedl do instruktážního dvou-sedadlového kluzáku, upoutaného k lanu a nadlehčovaného dvěma obrovskými vodíkovými vaky. Letoun stoupal tak dlouho, až mu ostrov připadal jen jako oválná hnědá tečka kdesi pod nimi. Odtud je silné vzdušné proudy odnesly na vzdálenost několika mil od ostrova. Instruktor Dugarnn odpojil stoupací zařízení. Vaky připevněné na tenkém, ale pevném laně domorodci stáhli zpět na *abutu* pro další použití.

Když byl ještě Jadawinem, řídíval Wolff všechny možné létající přístroje. Na Zemi složil civilní pilotní zkoušky pro řízení jednomotorových letadel. Řadu let už sice nelétal, nezbytné reflexy mu však zůstaly. Když opisovali širokou sestupnou spirálu, přenechal mu Dugarnn na nějakou dobu řízení. Poklepal mu na rameno, uznale pokýval hlavou a pak znovu převzal řízení. Kluzák se stočil proti větru, v poslední chvíli sklouzl po křídle stranou a přistál na okraji široké paluby.

Wolff postupně absolvoval pět dalších lekcí. Při dvou posledních už přistával sám. Čtvrtého dne již létal zcela samostatně. Na Dugarnna to udělalo velký dojem. Prohlásil, že většina pilotů potřebuje k výcviku dvakrát delší dobu. Wolff chtěl vědět, co se stane, když žák při přistávání *abutu* mine. Jak ho v takovém případě zachraňují?

Dugarnn pozvedl ruce k nebi s rezignovaným úsměvem. Řekl, že nešťastník je ponechán svému osudu. Wolff se k té otázce pak už nikdy nevrátil, pochopil však, proč náčelník *abutalů* při každém startu naléhá, ať nechá laser na ostrově. Wolff proto nakonec předával zbraň Luvahovi, o němž nepředpokládal, že by ji mohl zneužít.

Potom už Wolff chodil polonahý, jak se slušelo na bojovníka, který má hrudi obraz *iiphtazre*. A Dugarnn jej požádal, ať se stane jeho pokrevním bratrem. Když se to ostatní Vladaři dozvěděli, dali se do žertování:

„Jakže? Jadawin, syn šlechtěného Urizena, přímý potomek velkého Lose, se chce stát bratrem těch zaostalých a pomalovaných divochů? Co se stalo s tvou sebeúctou, bratře?“

„Nemusíte mi říkat bratře,“ namítl Wolff. „Zdejší divoši se mě nikdy nepokoušeli zrádně zavraždit. Což se o vás, s výjimkou Luvaha, nedá říci. A není na vás, abyste jimi opovrhovali. Jsou pány svého malého vesmíru. Vy jste se nechali lstí vyhnat z domova a naletěli jste

Urizenovi jako hloupé husy. Račte tedy spolknout své urážky a žerty. Měli byste se s nimi raději sprátelit, než si z nich dělat nepřátele. Co když přijde den a budete je potřebovat?“

V mělké nádržce uprostřed paluby ležel Theotormon, jehož ploutev – zatím to byl jen růžový pahýl – pomalu regenerovala. Ted' k tomu poznamenal: „Chcípnete všichni, jeden jako druhý. Kéž byste povykovali hodně dlouho, až nad vámi sklapne Urizenova past. Jedno vám ale o Jadawinovi řeknu: je dvakrát lepší než kterýkoli z vás. Přeji mu, ať se dostane až k našemu drahému otci a pomstí se a vás ať čeká ten nejhorší konec.“

„Zavři tu špinavou tlamu, odporná ropucho!“ zvolal Ariston. „Stačí, že se na tebe musíme dívat. Při tom pohledu se mi zvedá žaludek. Ted' ještě, abych poslouchal tvé kecy! Co bych za to dal, kdybych byl doma ve svém vesmíru a tebe měl na řetězu u nohou! Pak bych tě teprve přinutil k řeči, ty obludo, a hezky rychle, až by ti z úst vycházelo jen nepřetržité kvákání s prosbami o milost. Nechal bych tě kousek po kousku sežrat některým ze svých chráněnců; to by teprve byl zážitek!“

„A já,“ odpověděl Theotormon, „tě jednou v noci přehodím přes zeď tohoto létajícího ostrova a budu se s rozkoší dívat, jak padáš do prázdna a vykřikuješ v poslední agónii.“

„Nechte těch dětinských hádek!“ okřikla je Vala. „Cožpak nechápete, jakou z nich musí mít náš otec radost? Nic by mu neudělalo větší potěšení, než kdybyste se roztrhali navzájem.“

„Vala má pravdu,“ řekl Wolff. „Tvrdíte, že jste Vladaři a stvořitelé vesmírů, ve skutečnosti se však chováte jako banda povykujících uličníků. Když už se tak nenávidíte, uvědomte si laskavě, že ten, kdo vám tu nenávist naočkoval, dosud žije a chystá se nás zničit. To on by měl zemřít. Máme-li přitom položit své životy, naplní se náš osud. Pokuste se ale žít slušně tak, abyste zemřeli se ctí.“

Ariston prudce přistoupil k Wolffovi. Tvář mu zrudla a ústa mu zkrřivil vzteklý úšklebek. Byl o hlavu větší než Wolff, ale ne tak ramenatý. Rozpráhl ruce a záhyby jeho šafránově žlutého pláště se vsazenými purpurovými a zelenými krajkami hrozivě zašustily.

„Tak dost, hnusný bratře!“ zvolal. „Tvá morální ponaučení a tvé přesvědčení o tom, že jsi lepší než my, protože jsi se snížil – a i ted' se ponižuješ – na úroveň těchto zvířat, mi už lezou krkem. Nenávidím tě tak, jako jsem tě nenáviděl vždy: to jest mnohem víc než ostatní. Jsi

naprostá nula, ty... ty... bastarde!“

Po této urážce, nejstrašnější, jakou si Vladaři dokáží představit, neboť pro ně není nic horšího nad pomýšlení, že někdo není čis-tokrevným Vladařem, Ariston tasil dýku. Wolff podklesl v kolenou, připraven se v případě potřeby bránit, i když se mu hnusilo, že se musí takhle okázale před *abutaly* předvádět.

Z gondoly na přídi ostrova se v tom okamžiku ozval výkřik. Zaví-řily bubny a *abutalové* se rozběhli na všechny strany. Wolff jednoho z nich zastavil a zeptal se, co se děje.

Muž ukázal prstem doleva nahoru. Wolff se obrátil a spatřil, jak se na rudém pozadí nebeské klenby rýsuje temný stín s neurčitě roz-třepenými okraji.

Ve chvíli, kdy se rozběhl k můstku, se objevil nový objekt a hned za ním dva další. Zpočátku, aniž věděl proč, mu jejich pohyb připadal nenormální a probouzel v něm závrať. Teprve, až se dostal ke gondole, si uvědomil, proč tomu tak je. Předměty se nepohybovaly po větru, ale kolmo k němu. Musely mít nějaký pohon.

Na můstku Dugarnn Wolffa požádal, ať tam s ním zatím zůstane. Ostatní Vladaři, jak prohlásil, teď mají příležitost ukázat, co dovedou. Slyšel, jak se vychloubají svou neohrožeností. Nyní mohou dokázat, že umí vládnout nejen jazykem, ale i mečem.

Bojové povely se po povrchu ostrova předávaly pomocí bubnů. Těm, kteří byli uvnitř ostrova, u střílen a u otvorů na spodní straně, se rozkazy sdělovaly jinak. *Abutou* procházela síť úzkých trubic. Trubice vznikly propojením hřbetních kostí ryby druhu *girel*, jimiž se dobře šířily zvukové vlny. Lidský hlas přenášely zřetelně až na vzdálenost sedmdesáti pěti stop. Na větší vzdálenost se věty kódovaly pomocí lehkých kladívek.

Wolff pozoroval, jak Dugarnn předává rozkazy. Zkušená posádka každý povel ihned vykonávala. I děti podle svých schopností plnily jednodušší úkoly, takže dospělí se mohli zaměřit na obtížnější a nebezpečnou činnost. Za Wolffem na můstek přišla Vala a Robert poznamenal: „Tvrdíme sice o sobě, že jsme bohové, co se však týče spolupráce, musíme se od těchto divochů ještě hodně učit.“

„Určitě,“ řekla Vala. Zadívala se na oblohu a dodala: „Je jich už šest. Co to může být?“

„Dugarnn jim říká Nichiddorové, neměl ale čas mi vysvětlit, co to je. Trpělivost. Obávám se, že se to dozvíme až příliš brzy.“

Kluzáky byly připoutány ke stoupacím vakům. Piloti se usazovali do košů a 'technici' připevňovali k trupům výbušné vaky. Mezi kluzáky se postavil kouzelník v masce, oblečený do slavnostního roucha. Třímal dvojitý kříž a žehnal jím pilotům i jejich strojům. V přestávkách mezi dvěma kluzáky mával dvojitým křížem směrem k nepříteli a pronášel kletby. Dugarnn začínal být netrpělivý, vybídnout kouzelníka, aby si pospíšil, se však neodvážil. Jakmile dostalo dvacet pilotů požehnání, dal jim znamení. Vodíkové vaky zatížené bělokřídlými le-

touny se vznesly do vzduchu. Stoupaly až do výšky tisíce stop nad ostrov.

„Jakmile se přiblíží k hnízdům Nichiddorů, odpoutají se,“ poznamenal Dugarnn. „Kéž je Los ochrání, neboť jen málo se jich vrátí. Podaří-li se jim ale zničit hnízda...“

„Vidím jich teď osm,“ oznámil Wolff. Nejbližší hnízdo bylo nyní vzdáleno půl míle. Mělo průměr zhruba tři sta yardů a podobalo se obrovské rozježené kouli. Tvořily je soustředné a nepravidelné prstence vodíkových vaků, které byly zvenčí chráněny hustou vegetací. Po povrchu kulového hnízda se pohybovaly stovky postaviček.

Dugarnn ukázal opačným směrem nad jejich hlavy a Wolff spatřil řadu černých teček. „Průzkumníci,“ vysvětlil Dugarnn. „Nichiddorové na nás zaútočí teprve tehdy, až se vrátí a podají zprávu.“

„Co jsou vlastně zač, ti Nichiddorové?“

„Támhle se právě jeden blíží, aby se na nás podíval zblízka.“

Tvor měl černá křídla o rozpětí alespoň padesáti stop. Vyrůstaly z ramen širokých pět stop, pod nimiž byl hladký lidský trup. Hrudní kost tvořila výrazný oblouk, který přecházel v břicho s lidským pupčím otvorem. Nohy byly tenké a končily dlouhými prsty, které měly funkci drápů. Vzadu vlál dlouhý ocas, porostlý černými péry. Obličej byl lidský, s výjimkou nosu, který byl nahrazen ohebným chobotem. Když nad nimi tvor přelétal, narovnal chobot a pronikavě zatroubil.

Dugarnn rychle pohlédl na Wolffův laser. Robert zavrtěl hlavou: „Raději ať netuší, co je tu může ohrozit. Mám málo zásobníků. Počkám, až jich budu moci zabít více jednou ranou.“

Sledoval Nichiddora, který se s hlasitým pleskáním křídel vracel k nejbližšímu hnízdu. Nebylo nejmenší pochyby, že tato nestvůrná stvoření jsou Urizenovým dílem, že je sem umístil pro své vlastní potěšení. Vytvořil je v laboratoři z normálních lidských tvorů – nemuseli to být právě Vladaři. Pocházeli snad dokonce z jiných světů; někteří mohli mít i pozemský původ. Odsoudil je k prapodivné existenci pod purpurovým nebem a černým měsícem, k tomu, aby se rodili a dospívali ve vzdušných hnízdech, poháněných větrem nad touto planetou bez pevných světadílů. Živili se především rybami, které chytali do spárů podobné jako orlovci; když ale narazili na létající nebo plovoucí ostrov, zabíjeli i lidi a jedli jejich maso.

Ted už Wolff chápal, proč se hnízda pohybují proti větru. Každý

z těch několika stovek Nichiddorů se spáry přidržel jednoho chomáče rostlin na jejich povrchu a mával křídly v souladu s ostatními. Nejpodivnější ptáci, které kdy viděl, takto poháněli svůj zlověstný nebeský vůz.

Když se hnízdo přiblížilo na vzdálenost půl míle, přestali mávat. Pomalu se sem přesunula i další hnízda. Dvě začala klesat. Poslouží Nichiddorům jako základna k útoku na ostrov. Dvě další opsala široký půlkruh, který je dovedl na druhou stranu ostrova. Dugarnn klidně čekal, až Nichiddorové zaujmou výchozí postavení.

Wolff se jej zeptal, proč nedá kluzákům rozkaz k útoku?

„Kdybychom je vypustili dříve, než se většina nepřátelských sil pustí do boje, vzlétli by všichni Nichiddorové a postavili se jim do cesty. Žádný kluzák by neprošel. Necháme-li je však zaútočit, je naděje, že zničíme jejich hnízda. Tak jsem se to alespoň naučil ze zkušenosti.“

„Nebylo by od Nichiddorů moudřejší, kdyby nejprve zničili kluzáky?“

Dugarnn pokrčil rameny: „Samozřejmě. Nikdy ale nepoužívají nejvýhodnější strategie. Mám dojem, že po ztrátě rukou Nichiddorové zaostali i po duševní stránce. Dovedou ovšem manipulovat s předměty pomocí spárů a chobotů, rukám se to však zdaleka nevyrovná.“

Mohu se ovšem mýlit. Je možné, že Nichiddorové dávají kluzákům šanci čistě proto, že mají smysl pro sportovní zápolení. Nebo jsou domýšliví jako mořští orli útočící bez váhaní na žraloka, který je o sto padesát kilogramů těžší, i tehdy, když jej nedokáží zabít, a i když ho zabijí, nedovedou jej dopravit na nějaký ostrov, kde by ho mohli sežrat.“

Vítr přinášel na *abutu* směsici stovek hlasů a ozvěnu hlasitého troubení. Náhle nastalo naprosté ticho. Dugarnn strnul, ale stále kolem sebe všechno pozorně sledoval. Pomalu zvedl ruku. Vedle něj stál bojovník a držel v ruce nafouknutý vak. Nespouštěl z náčelníka oči. U nohou měl kamennou nádoby se žhavým uhlím.

Ticho přerušilo hromadné troubení Nichiddorů. Vyletěli z hnízd a plácání křídel naplnilo oblohu souvislým hlasitým duněním. Dugarnn spustil paži. Bojovník vložil krátký doutnák připevněný k vaku mezi žhavé uhlíky a vypustil jej do vzduchu. Vak vystoupil do výšky padesáti stop a vybuchl.

Kluzáky zaútočily; každý zamířil na předem stanovený cíl. Wolff

znovu pohlédl na černou vlnu, která se k nim vzpínala, a částečně ztratil důvěru v laser. A přece Ilmawirové až dosud – i když se značnými ztrátami – vítězně odolávali útokům Nichiddorů. *Abuta* však zatím nikdy nebyla obklíčena osmi hnízdy.

Nad ostrovem přelétl bílý pták se širokými křídly. Wolff zaslechl jeho křik a napadlo jej, zda to není Vladařovo Oko. Co když je jejich otec pozoruje prostřednictvím očí a mozku tohoto ptáka? Je-li tomu tak, potom zakrátko spatří podívanou, nad kterou jistě zaplesá jeho krvežíznivé srdce.

Nichiddorové letěli jeden vedle druhého v takové blízkosti, že tvořili jediný černohnědý mrak; těsně předtím, než se dostali na dostřel luků, odbočili a začali kroužit kolem ostrova. Při každém okruhu byli blíží a blíží. Ilmawirští lučištníci čekali, až jim dá náčelník pokyn ke střelbě. Ženy ozbrojené kameny a praky čekaly také.

Dugarnn nechtěl třístit síly, nerozmístil proto válečníky podél obvodové zdi, ale soustředil je na přídi. Nichiddorům tak nic nebránilo přistávat na opačném konci ostrova, kromě nechuti pohybovat se na svých tenkých nohou.

Wolff zaměřil pozornost na kluzáky. Řada mu jich zmizela z dohledu, protože zaútočily na hnízda letící pod spodní stranou ostrova. Ostatní se po strmé křivce snášely dolů. Několik Nichiddorů se jim vydalo naproti.

Nejbližší hnízdo přeletěly dva přístroje a shodily na ně malé dýmající předměty. Po povrchu hnízda se k nim za hlasitého mávání křídel sbíhalo několik žen. Pak se ozval výbuch a hned za ním další. Vyšlehly plameny a dým.

Oba kluzáky po průletu zamířily vzhůru a připravily se k dalšímu a rozhodujícímu útoku. Znovu se jim podařilo zasáhnout cíl. Oheň přesakoval z větve na větev a plameny se přiblížily k obrovským závěsným plynovým vakům. Ženy začaly křičet tak pronikavě, že je bylo slyšet i přes tlukot křídel a troubení útočící armády. Chytaly děti do spárů a odlétaly z hořícího hnízda. Potom celé hnízdo vybuchlo, roztrhalo nejbližší ženy i děti a rozmetalo hořící trosky na všechny strany; zasažení Nichiddorové se měnili v živé pochodně. Děti padaly do moře a zoufale mávaly příliš krátkými křídly.

Wolff spatřil, jak jedna matka složila křídla a snesla se volným pádem ke svému dítěti. Zachytila je do spárů, rozepjala křídla a pomalu vzlétla k neporušenému hnízdu.

Dvě hořící hnízda padala do oceánu. Z kruhu, který se svíral kolem ostrova, se oddělilo velké množství Nichiddorů a dalo se do pronásledování kluzáků. Ty z nich, které ztratily výšku, se připravovaly k nouzovému přistání ve vlnách.

Hnízda, která obklopovala ostrov, byla mimo dosah Wolffova laseru. Ta, která se dostala pod spodní stranu ostrova, by se snad dala zasáhnout snadněji. Wolff vysvětlil Dugarnnovi, co chce udělat, a po točitém schodišti seběhl ke spodnímu otvoru, ležícímu o padesát stop níže. Hnízda zde byla velmi blízko a jedním výstřelem na plný výkon zasáhl obě najednou. Výbuch byl tak silný, že jej nadzvedl do vzduchu a málem shodil s plošiny. Otvor zahalil hustý dým. Když se rozptýlil, uviděl, jak do moře padají kusy hořících rostlin, obklopené mrtvolami žen a dětí.

Nichiddorští útočníci se pokoušeli vniknout na ostrov otvory na jeho spodní straně. Wolff zmenšil výkon laseru a začal čistit nejbližší okolí. Přebíhal po spodní palubě, zastavoval se u jednotlivých průlezů a střílel. Vyřadil takto více než stovku nepřátel. Někteří Nichiddorové prolomili obranu *abutalů* na druhém konci ostrova. Než je odrazil, ztratil hodně času, protože musel dávat pozor, aby současně nezasáhl některý ze závěsných vaků. Zabil jich třicet, dolní chodbu se mu ale přesto nepodařilo zcela uvolnit. Na to byl ostrov příliš velký.

Když se vrátil na horní palubu, viděl, že Nichiddorové konečně zahájili masový útok. Po obvodu ostrova se ozýval řev, nadávky a náрек. Všude ležely mrtvoly.

Luky a praky způsobily první útočné vlně citelné ztráty. Poté je zaplavila další vlna a boj se změnil ve strašlivou řež. Jedinou zbraní létajících tvorů byla křídla a spáry, sloužily jim však velmi spolehlivě. Jedním úderem křídla dokázal Nichiddor srazit Ilmawira k zemi. Potom se vrhl na otřeseného a raněného nepřítele a roztrhal jej silnými zahnutými drápy. *Abutalové* se bránili oštěpy, meči, do jejichž širokých čepelí byly zasazeny žraločí zuby, a dýkami zhotovenými z rostliny podobné bambusu.

Wolff se pustil do systematického zabíjení všech Nichiddorů, kteří se tísnili na hlavní palubě. Vladaři se o sebe opřeli zády, vytvořili soudržnou skupinku a pustošili svými meči řady nepřátel. Wolff pečlivě zamířil a uvolnil kruh, který se svíral kolem nich. Náhle nad sebou zahlédl stín. Padl na záda a vystřelil do vzduchu. Na palubu vedle něj dopadli dva Nichiddorové. Přitom o něj zavadilo jedno z křídel a

zavinulo jej jako rubáš. Páchlo rybinou. Vyprostil se právě včas, aby stačil skolit dva nepřátele, kteří tlačili Dugarnna ke zdi. Nedaleko náčelníka *abutalů* ležela jeho žena. Vrazila kopí jednomu létajícímu muži do břicha. Obličej a trup měla na cáry, raněný Nichiddor stál na jejím břiše a rval z něj vnitřnosti. Když ho Wolff zezadu zabil, padl na záda, ale svou kořist nepustil.

Během následující minuty unikl smrti jen o vlásek. Ze všech stran se na něj vrhly nejméně dva tucty Nichiddorů. Zatočil se jako káča a jeho smrtící paprsek opsal kruh. Kolem něj se nakupily zpola rozčtvrcené, kouřící, smrduté mrtvoly. Přešel hromadu a ocitl se uprostřed nepopsatelné vřavy. Bez přestávky střílel, snažil se přitom mířit, nemohl však zabránit tomu, aby mu dvakrát po sobě bojový zápal nepřivedl do rány *abutala*. A to mohl být ještě rád, že zasáhl jen dva.

Přes rozhořčený odpor ztratili Ilmawirové již polovinu lidí. I s Wolffovou pomocí začínala být situace zoufalá. Laser sice působil v řadách Nichiddorů značné mezery, ti však – jak se zdálo – byli rozhodnuti pobít své nepřátele do posledního muže.

Wolff musel znovu vyčistit kruh kolem Vladařů. Dosud všichni stáli, byli pokryti krví a jejich meče sekaly a bodaly bez slitování. Zavolal na ně, ať se přeskupí kolem něj. Budou odrážet létající útočníky a on bude moci nerušeně střílet nad jejich hlavami. Postavil se na hromadu kluzkých nichiddorských mrtvol a znovu chladnokrevně zahájil střelbu. Netrvalo dlouho a zjistil, že mu zbývají již jen dva energetické zásobníky. Doufal, že si je ušetří pro Urizenův palác, neměl však na vybranou. Nevyužije-li laseru teď, zemře a spolu s ním i ti, co tu bojují po jeho boku.

Vala, která stála před ním, něco vykřikla. Podíval se nahoru, směrem, kterým ukazovala. Po nebi se pohybovala temná masa připomínající černou kometu. Všichni byli soustředění na boj a jejího přiletu si málem nikdo nevšiml.

Abutalové kolem nich také zvedli hlavy. Zoufale a pronikavě vykřikli a zbraně jim vypadly z rukou. Přestali se starat o Nichiddory a rozběhli se k nejbližším průlezům. Když létající tvorové zjistili, co je příčinou tohoto zmatku, podlehl panice také. Poplašeně zamávali křídly a letěli se schovat do hnízd nebo pod spodní stranu ostrova.

Wolff svůj laser nepustil, ale napodobil ostatní a rozběhl se k nejbližšímu úkrytu. Dugarnn se mu zmiňoval o těchto kometách, které se pravidelně objevují nad planetou, a popisoval mu i jejich účinky. I Už

při běhu k průlezu zaslechl ostré hvízdání. Na listech, které pokrývaly zeď, se objevily otvory a z desek na palubě stoupaly tenké praménky kouře. Jeden z Nichiddorů nad jejich hlavami zamával zoufale obrovskými křídly, potom pronikavě zařval a dopadl na palubu; z křídel se mu kouřilo a trup měl na mnoha místech proražený. Za ním dopadla i řada dalších útočníků a spolu s nimi i několik *abutalů*. Těla se jim třásla pod nárazy deště drobných střel.

Jedna kapka rtuti vyrvala Wolffovi zbraň z rukou. Zastavil se, zdvihl ji a pokračoval v běhu. Když se konečně dostal k otvoru, byl vstup zatarasen Vladaři, kteří jím všichni chtěli prolézt současně. Spírali si navzájem, zaklínali se Losem i svým otcem Urizenem a brali dokonce do úst i jméno své dávno mrtvé matky.

V jednom bláznivém okamžiku Wolffa napadlo, že by si měl cestu porazit laserem. Tak by si ostatně počínal každý z nich, snad s výjimkou Luvaha. Zůstat venku – to byla jistá smrt. Ted' šlo o zlomky sekund.

Vtom příčina zácpy náhle pominula. Pomocí loktů, zubů a nehtů se Vladaři konečně vecpali do průchodu.

Wolff do něj skočil hlavou napřed. Na úrovni lýtky mu cosi škráblo o kalhoty a ucítil palčivou bolest. Ozvalo se plesknutí a žhavý rtuťový projektil se mu přilepil k vlasům na šíji. Dopadl rukama do nehlubokého prostoru schodiště a ještě před nárazem upustil laser. Ztlumil pád skrčenýma rukama a převalil se. Zastavil se o Palamabrona, který právě kladl nohu na první příčku druhého žebříku. Palamabron zařval a spadl. Když se Wolff podíval dolů, uviděl, že Palamabron přistál na hromadě Vladařů, kteří sebou zmítali a zuřivě kleli. Žádný však, jak se zdálo, nebyl vážně zraněn.

Za jiných okolností by se rozesmál. Ted' se ale musel věnovat vlasům a vytřást z nich žhavé kapky rtuti. Prohlédl si lýtko, ujistil se, že rána je jen povrchní a teprve pak pokračoval v sestupu. Z opatrnosti se ukryl co nejhlouběji do nitra ostrova. Bude-li déšť rtuti trvat dostatečně dlouho, může zničit celou horní palubu. A zasáhne-li některý z vodíkových vaků, bude to znamenat konec pro všechny.

V blízkosti obrovského nosného sféroidu se z tmavého podpalubí vynořila Vala. Smála se. Ne hystericky, ale vesele, jako kdyby se příjemně bavila. Wolff si byl jist, že kdyby bylo o něco větší světlo, určitě by spatřil, jak jí radostí svítí panenky.

„Jsem rád, že se ti to zdá směšné,“ poznamenal. Byl pokryt krví Nichiddorů, kterou pomalu smýval jeho pot, a třásl se. „Vždycky jsi se od nás trochu lišila, Valo. Už jako dítě jsi nás ráda přiváděla k zuřivosti a překvapovala nás krutými žerty. A jako žena dál miluješ – u jiných – krev a utrpení víc než tělesnou lásku.“

„Patřím přece k Vladařům,“ odpověděla Vala. „Jsem pravá dcera svého otce. A mohla bych dodat: i pravá sestra svého bratra. Dříve jsi se totiž ode mne nelišil, Jadawine; teprve pobyt na Zemi z tebe udělal z polu degenerovaného slabocha s něžným srdcem.“

Přistoupila k němu a ztlumila hlas: „Už dlouho jsem neměla muže, Jadawine. A ty jsi se nedotkl ženy od chvíle, kdy jsi prošel portem. Znáš tě, drahý bratříčku. Víím, že máš horkou krev a že těžce neseš, když uplyne den a žádná žena s tebou nesdílí lože. Nemohl bys zapomenout na ten zřejmý a nepochopitelný odpor k mé osobě a jít se mnou? Na tomhle ostrově jsou stovky míst, kde nás nikdo nebude rušit. Žádám tě o to, i když mě to ponižuje.“

Měla pravdu. Byl mimořádně statně a silně stavěný. Pociťoval, jak se v něm vzmáhá touha, kterou až dosud nepřetržitou aktivitou potlačoval. I večer, když šel spát, se neustále v myšlenkách zabýval různými plány, tisícerými možnostmi a uskoky, které použije v den, kdy konečně stane tváří v tvář svému otci.

„Napřed práce, potom zábava,“ řekl. „Nevzrušil jsem tě já, ale řinčení zbraní a pach krve.“

„Možná obojí,“ řekla Vala. Vztáhla k němu ruku: „Pojď.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, o tom už nechci nic slyšet. Ta věc je mrtvá a pohřbená.“

Napřímila se, vzteky bez sebe. „To se bude brzy říkat i o tobě. Až dosud nikdo nikdy...“

Otočila se a odešla. Chvilí nato ji zahlédl, jak potichu mluví s Palamabronem.

Netrvalo dlouho a pár se ztratil v šeru spojovací chodby. V prvním okamžiku měl chuť jí přikázat, ať se vrátí. Bylo to normální zběhnutí. Nebezpečí od Nichiddorů už sice nehrozilo, zesílí-li však déšť žhavé rtuti, může ostrov vážně poškodit nebo zničit.

Pokrčil rameny a odvrátil se. Proč by tu měl něco někomu přikazovat? Vladaři až dosud spolupracovali na základě ústní dohody. O žádných donucovacích opatřeních ani o trestech se zatím výslovně nemluvilo. A kdyby zasáhl právě teď, obvinili by ho, že z něj mluví žárlivost. Což by ovšem nebylo daleko od pravdy. Když uviděl, jak Vala odchází s jiným, skutečně se mu na chvíli sevřelo srdce. To, že i po pěti stech letech a po tom, co s ním chtěla udělat, stále vůči ní chová nějaký cit, výmluvně dokazovalo, co pro něj kdysi znamenala.

Zeptal se Dugarnna: „Jak dlouho tenhle déšť obvykle trvá?“

„Nejméně půl hodiny,“ odpověděl náčelník *abutalů*. „Kapky rtuti tvoří ohon černé komety. Říkáme jim Urizenův smích, protože víme, že je vytvořil. Urizen je zlý a krvežíznivý bůh, kterého nic netěší víc než utrpení jeho lidu.“

Dugarnnův názor na Urizena se tedy do jisté míry lišil od mínění Vladařů. Během mnoha tisíciletí, která na této planetě strávili potomci bývalých Vladařů, se Urizenově jméno stalo pro *abutaly* ztělesněním zla. Tak jako ostatní domorodci, i Dugarnn měl jen mlhavou představu o vesmíru, ve kterém se narodil. Jiný svět než *tento* podle něj nemohl existovat. Vladaři patřili k polobohům a vzešli ze spojení Urizena se smrtelníky. Vladaři byli sice nesmírně mocní, přesto však smrtelní.

Náhle se ozval výbuch. Wolff se chvíli obával, že byl zasažen některý z vaků na druhém konci ostrova. Jeden *abutal* jim ale přišel říci, že právě vybuchlo další hnízdo Nichiddorů. Nechránila je silná vrstva vegetace tak jako ostrov, jeho životně důležitý orgán zasáhl hustý proud žhavých kapek, jeden z vaků vybuchl a vyvolal tak řetězovou reakci, která zničila celé hnízdo.

Wolff zašel za Theotormonem, který se choulil v koutě. Netvor na něj upřel bolestný pohled plný nenávisti. Když se jej Wolff pokusil vyptávat, odvrátil hlavu a odmítl odpovídat. Wolff i pak zůstal v podřepu vedle něj a Theotormon sebou začal po chvíli nervózně vrtět. Nakonec pohlédl Wolffovi do očí a řekl: „Podle toho, co mi řekl otec, jsou tu čtyři planety, které obíhají kolem pátého centrálního tělesa. To se nazývá Appirmatzum a na něm si také vystavěl svou pevnost. Ostatní planety jsou zhruba stejně velké a všechny obíhají kolem Ap-

pirmatzumu ve vzdálenosti pouhých dvaceti tisíc mil. Tenhle vesmír nepatří k nejmladším. Patří ke světům, které Urizen tvořil nejméně před patnácti tisíci lety. Nikdo o něm neví, protože Urizen jeho porty aktivuje jen tehdy, chce-li do něj vstoupit nebo z něj odejít. Detektory je proto nemohou objevit.“

„Teď už chápu, proč jsou na nebi vidět jen tři tělesa,“ prohlásil Wolff, „čtyři oběžnice jsou rozmístěny v rozích čtverce. Tu, která je proti nám, vždy zakrývá Appirmatzum.“

Naučil se nepátrat po podstatě sil, které udržují tak obrovská tělesa na konstantních drahách v tak relativně malých vzdálenostech. Věda Vladařů přesahovala jeho chápání. Přesahovala chápání i všech ostatních Vladařů. Ti vládli silami a prostředky, jejichž principům nerozuměli. A ani jim to nevadilo. Podstatné bylo, že je mohli používat.

Právě pro neznalost principů své vědy byli Vladaři tak zranitelní. Každý měl určitý počet strojů a zbraní. Když mu část někdo ukradl nebo zničil, nebo když Vladař některé ztratil, mohl je nahradit jen tak, že je – pokud někde něco takového ještě existovalo – ukradl jinému Vladaři. Obranné mechanismy, jimiž se Vladaři chránili jeden před druhým, proto měly vždy určité mezery. Podstatné bylo zůstat naživu dostatečně dlouho a při opakovaných útocích tyto mezery odhalit. To také byl důvod, proč přes zdánlivou bezmocnost jejich skupiny vůči Urizenovi Wolff neztrácel naději ve vítězství.

Během čekání na konec rtuťové přehánky ponechal svým myšlenkám volný průchod. Z kteréhosi kouta mozku se mu vynořila myšlenka, která ho už dlouho nejasně znepokojovala. Se současnou situací nijak nesouvisela. Možná, že se podvědomě snažil vši silou zapomenout na Chryséis, pro kterou v daném okamžiku nemohl nic dělat.

Už od chvíle, kdy se mu vrátila paměť a on si uvědomil, že je Vladař, jména jeho otce, bratrů, sester, bratranců i jeho vlastní jméno: Jadawin – Vladař Vesmíru o mnoha úrovních – neustále probouzela jeho zvědavost. Jména jako Urizen, Vala, Luvah, Anana, Theotormon, Palamabron, Enion, Ariston, Tharmas a Rintrah byla součástí pochmurné a gigantické kosmogonie, kterou ve svých didaktických a symbolických dílech vytvořil William Blake. Jedno bylo jisté: shoda jmen nebyla náhodná. Jak k nim ale mystický anglický básník přišel? Setkal se s některým bludným Vladařem – vyhnancem, který mu z nějakého důvodu vyprávěl o svém životě? Možné by to bylo. Část

Vladařova vyprávění pak Blake použil ve svých apokalyptických básních. Celý příběh přitom ovšem značně zdeformoval.

Wolff se rozhodl, že – dostane-li se z tohoto vesmíru živý – pustí se do pátrání na Zemi i u Vladařů, kteří budou ochotni s ním mluvit, a celou věc objasní.

Bušení kapek náhle ustalo. Obyvatelé ostrova počkali ještě půl hodiny, aby měli jistotu, že bouře přešla, a pak se vrátili na palubu. Její povrch byl rozervaný, nabobtnalý a spálený. Ve stěnách bylo tolik dř, že z nich visely beztvaré cáry listů a kořenů. Nejintenzivnější bombardování postihlo příď, která byla téměř zcela zničena. Všude ležely drobné rtuťové kapky.

Theotormon poznamenal:

„Rtuťová přeháňka se nedá porovnat s deštěm meteoritů. Při ní se kapky při vstupu do atmosféry pohybují nanejvýš rychlostí sto mil za hodinu a před dopadem je vzduch ještě dál zpomalí a rozdělí na drobnější útvary. Přesto však...“

A ploutví ukázal na zničenou palubu.

Wolff se zadíval do dálky nad oceán. Vzdušné proudy pomalu odnášely několik nepoškozených hnízd. Létající bytosti teď měly důležitější starosti, než aby připravovaly nový útok. Jedno hnízdo bylo tak přetížené uprchlíky ze zničených hnízd, že postupně klesalo k vodní hladině.

Dugarnn byl skleslý. *Abutalové* měli tak velké ztráty, že manévrování bylo značně ztíženo a v případě dalšího útoku by se ostrov prakticky nedal ubránit. Nezbyvalo jim, než bezmocně kroužit kolem planety a vzdát se mocenských ambicí do té doby, než doroste nová generace. A bylo málo pravděpodobné, že mezitím ostrov nepostihnou další pohromy.

„Můj lid je odsouzen k záhubě,“ uzavřel Dugarnn.

„Ne tak docela,“ řekl Wolff. „Bojům s jinými ostrovy, létajícími nebo plovoucími, se přece můžete kdykoli vyhnout. Sám jste mi vysvětlil, že k tomu, aby se dvě *abuty* pustily do sebe, musejí obě manévrovat tak, aby se k sobě těsně přiblížily. Jenže k tomu vás nikdo nemůže nutit. Nichiddorové se tu vyskytují jen zřídka. Na takovou formaci hnízd jste dnes narazili poprvé po patnácti letech.“

„Cože?!“ vykřikl Dugarnn, zaskočen uvedeným návrhem. „My že se máme vyhýbat boji? To je... nemyslitelné! Chovali bychom se jako zbabělci. Všichni naši nepřátelé by se nám smáli!“

„Hlouposti,“ namítl Wolff. „Nedáte-li jim k tomu příležitost, ostatní *abuty* se k vám nepřiblíží ani natolik, aby poznaly, o koho jde. Do toho mi ostatně nic není. Nemůžete-li změnit své zvyky a chcete raději zemřít, nemám, co bych k tomu dodal.“

Wolff pomohl *abutalům* uvést ostrov trochu do pořádku. Mrtvé a raněné Nichiddory hodili přes palubu. Nad mrtvolami *abutalů* se konal dlouhý pohřební obřad, při kterém Dugarnn zastupoval kouzelníka, jemuž v bitvě jeden z útočníků utrl hlavu. Těla pak jedno po druhém nastoupila poslední cestu do oceánu. Dny a noci se jednotvárně střídaly a ostrov se vznášel nad planetou poháněn pravidelnými vzdušnými proudy. Většinu času trávil Wolff pozorováním velkých hnědých kotoučů ostatních planet. To pomyšlení, že Appirmatzum je odtud vzdálen pouhých dvacet tisíc mil! Tak blízko a přitom tak daleko! Nepřístupný, jako kdyby ležel ve vzdálenosti mnoha miliónů kilometrů. Je si tím však jist? V hlavě mu klíčil plán natolik fantastický, že ho téměř zavrhl. Kdyby si však mohl opatřit, co k němu potřebuje, má naději, nepatrnou naději, že by se mohl podařit.

Abuta proletěla nad pólem, který se od zbytku planety nijak nelišil. Dvakrát hlídka ohlásila nepřátelský ostrov. Pokaždé změnil směr, aby se k nim přiblížil, avšak Dugarnn s těžkým srdcem zařídil, že mu unikli. Nechal vždy aktivovat skupinu vaků na jedné palubě, která ostrov odchýlila do strany tak, že vzdálenost mezi oběma ostrovy zůstala konstantní. Nepřítel, který po chvíli nebezpečně vyčerpal své zásoby plynu, v obou případech upustil od pronásledování.

Dugarnn vysvětlil, že přibližovací manévry, které oběma ostrovům umožňují zahájit boj, trvají často i pět dní.

„Dosud nikdy jsem nepotkal lidi, kteří by tolik prahli po vlastní smrti,“ poznamenal krátce Wolff.

Když už pak Vladaři došli k přesvědčení, že budou muset nad jednotvárným oceánem putovat na věky věků, nastal konečně den, kdy pokřik hlídky přivolal všechny na hlavní palubu.

„Matka Všech Ostrovů!“ oznamovala. „Přímo před námi! Matka Všech Ostrovů!“

Jestli tohle byla matka ostrovů, pak její děti musely být opravdu malé. Z výšky tří tisíc stop Wolff jedním pohledem obsáhl plovoucí masu v celé její velikosti. Nemohla být širší než třicet mil a delší než dvanáct kilometrů. Jenže všechno je relativní, a na této planetě proto představovala celý světadíl.

Viděli malé a velké zátoky na jejím pobřeží i prohlubně, které vytvářely jezera mořské vody. Půda byla místy zvlněná, snad následkem srážek s jinými ostrovy, či působením jiných přírodních sil. Tak vznikly pahorky. A na vrcholku jednoho z nich Wolff uviděl porty.

Byly dva: dva šestiúhelníky z lesklého kovu, oba velké asi jako hangár na vzducholod'.

Wolff na to ihned upozornil Dugarrna. Náčelník *abutalu* už porty spatřil také a právě vydával příslušné rozkazy. Dávno se již s Wolffem dohodli, že jakmile objeví porty, jejich spojenectví končí. Wolff a ostatní Vladaři teď mohli odejít z *abuty*.

Na přiblížení ostrova k zemi vypouštěním plynu nebyl čas. Dlouho před zahájením manévru by ostrov přeletěl Mitzu, jak domorodci říkali Matce Všem Ostrovů. Vladaři proto seběhli na spodní palubu, kde měli připravené řemeny s upoutanými vaky. Navlékli je na sebe a domorodci jim pomohli k průlezům. Dugarrn a *abutalové* se tlačili kolem Wolffa a Luvaha a loučili se s nimi; ostatní Vladaře ignorovali. Líbali je a tiskli jim do rukou mladé květy rostliny vyvíjející plyn. Dojatý Wolff se rozloučil se svými hostiteli a skočil do prázdna. Rychle padal, zhruba stejně rychle, jako kdyby skočil s padákem. Ostatní Vladaři skočili hned za ním. Uprostřed houštin zpozoroval poměrně volný prostor a pokusil se na něm přistát. Špatně však odhadl sílu větru. Pád k zemi proto doprovázel praskot větví, které zpomalovaly prudkost dopadu; na zemi se několikrát převálil a vstal bez větších potíží. Ostatním se, až na několik povrchových zranění, také podařilo normálně přistát. Theotormon měl – pro svou váhu – na sobě dvojí řemení, přesto však padal mnohem rychleji než druzí. Skrčil pod sebe své žabí nohy a převálil se několik metrů od místa, na které dopadl. Když vstával, několikrát zakňučel, protože si narazil hlavu.

Wolff počkal, až se všichni vzpamatují. Dlouho mával Ilmawirům, kteří se tiskli kolem průlezů a pozorovali je. Ostrov se pak vzdálil a brzy se jim ztratil z dohledu. Skupina Vladařů se vydala k blízkému pahorku. Wolff se opatrně rozhlížel, protože před skokem zpozoroval několik domorodých vesnic. Na pahorek však vystoupili bez nehody a brzy došli k okraji dvou obrovských šestiúhelníků.

„Proč tu jsou dva porty?“ zajímal se Palamabron.

„Určitě je to další Urizenova rafinovanost,“ prohlásila Vala. „Jeden z nich nejspíš vede do paláce na Appirmatzumu. Kdežto ten druhý...“

„Jak ale zjistíme, který je správný?“ zeptal se Palamabron.

„Blběčku!“ řekla. „Dozvíme se to jen tak, že je vyzkoušíme.“

Wolff nedokázal potlačit úsměv. Poté, co se s Palamabronem diskrétně vzdálila od ostatních, jednala s ním hůř než s onucí. Palamabrona tato změna, jak se zdálo, dokonale mátlá. Spíše by se od ní nadál alespoň špetky vděčnosti.

„Nejlepší bude, když vstoupíme všichni do téhož portu,“ řekl Wolff. „Myslím, že by nebylo rozumné naše síly dělit.“

„Máš pravdu, bratře,“ přisvědčil Palamabron. „Rozdělíme-li se a někteří z nás se dostanou do Urizenova paláce, mohli by jej zabít, využít situace a zradit ostatní.“

„To nebyl ten důvod, který jsem měl na mysli,“ poznamenal Wolff. „Každopádně i to, co jsi řekl, má svou hlavu a patu.“

„To je také poprvé, co řekl něco rozumného,“ zašeptala Vala.

„Obvykle je to asi takový psycholog jako milovník.“

Palamabron zesinal a položil ruku na jílec meče. „Tvé urážky mě už unavují,“ řekl. „Ještě jedna a budeš o hlavu kratší.“

„Čekají nás těžké zkoušky,“ řekl Wolff. „Šetřte své síly na to, co nás čeká za jedním z těchto portů.“

V kroví vzdáleném asi sto yardů postřehl jakýsi pohyb. Ukázala se tvář. Pozoroval je domorodec. Wolffa napadlo, zda se některý zdejší obyvatel pokusil projít portem. Pokud se k tomu odhodlal, jeho zmizení nejspíš ostatní vyděsilo. Bylo možné, že toto území je prohlášeno tabu.

Smýšlení domorodců jej zajímalo, protože si řekl, že by jim mohlo být ještě někdy užitečné. Ted ale neměl čas se tím zabývat. Chryseis je uvězněna v Urizenově paláci a každá minuta pro ni snad znamená nesnesitelná muka. A nemusejí to být pouze muka duševní, protože nikde není psáno, že by ji Urizen nemohl mučit i tělesně.

Při té představě se zachvěl a pokusil se pro tuto chvíli na Urizena zapomenout. Musí se nyní soustředit na bezprostřední záležitosti.

Podíval se po ostatních. Mlčky ho pozorovali. Za nic na světě by si to nepřipustili, ale považovali jej za vůdce skupiny a čekali, co udělá. Mezi svými sourozenci nebyl ani nejstarší a také jeden z bratranců byl starší než on. Jenže pokaždé, když v poslední době došlo k nějaké krizi, jednal rozhodně a okamžitě. Navíc měl laser. Kromě toho v něm bylo něco odlišného, něco, co oni neměli. Pozemská zkušenost Wolf-fovi umožňovala, aby se bez zábran zabýval věcmi, které oni nepova-

žovali za hodna pozornosti. Vladaře již dlouho nezatěžovaly obtíže a nepříjemnosti primitivního života; cítili se proto nyní bezradní. Až dosud měli jako stvořitelé vesmírů takřka božské postavení, teď ale klesli na úroveň divochů, jimiž tolik opovrhovali. Jadawin – nebo Wolff, jak mu pomalu začínali říkat – byl naproti tomu v divošském prostředí jako doma.

„Musíme se rozhodnout,“ prohlásil nakonec Wolff. „Vzhledem k tomu, že Vala je tu jediná žena, navrhuji, aby ona měla právo označit správný port. Metoda je to stejně dobrá jako každá jiná.“

„Ta mrcha neudělala v životě nic dobrého,“ řekl Palamabron, „Jen ať nám ukáže správný port. My si pak pro jistotu zvolíme ten druhý.“

„Můžeš si dělat, co chceš,“ řekla Vala. „Takže já bych volila... tenhle.“

A ukázala na šestiúhelník vpravo.

„Dobrá,“ řekl Wolff. „Vzhledem k tomu, že mám laser, půjdu první. Nevím, co je na druhé straně. Lépe řečeno, tuším, co nás tam čeká: smrt. Jenom nevím, v jaké podobě. Dříve, než půjdu, chci vám ještě říci toto: byla doba, kdy jsme se všichni, jak tu jsme, bratři, sestry i bratrance, měli rádi. Tenkrát ještě žila naše matka a my jsme šťastně žili s ní. Svěho otce, strašného a zasmušilého Urizena, jsme se báli. Necítili jsme však k němu nenávist. Potom naše matka zemřela. Co k tomu vedlo, nevíme. Mnozí se obáváme, že ji Urizen zavraždil. Již třetí den po její smrti si vyvolil za ženu Aragu, Vladařku rozsáhlého vesmíru, a spojili tak navzájem svá panství.“

Ať už byla příčina smrti naší matky jakákoli, víme dobře, co po ní následovalo. Urizen začal litovat, že má potomky. Byl jedním z mála, kdo ze svých dětí vychoval Vladaře. Rod Vladařů vymírá. Za svou moc a takzvanou nesmrtelnost platí pomalým a postupným zánikem. A také ztrátou jediné věci, která dává životu smysl: ztrátou lásky.“

„Lásky!“ zvolala Vala. Vypukla v smích a ostatní se k ní připojili. Luvah se pokusil o úsměv, ale hlasitě se nesmál.

„Připomínáte mi smečku hyen,“ řekl jim Wolff. „Hyeny se živí mršinami. Jsou to záluďné, odporné a páchnoucí šelmy a pro jejich chování jimi ostatní pohrdají a nenávidí je. Mají však alespoň užitečnou funkci, což se o vás říci nedá.“

Láska. Ano. Nestydím se to opakovat. Ten pojem pro vás už nic

neznamená. Po tolika staletích jste už zapomněli, co to je. A ani dříve, jak se obávám, jste ji plně nepociťovali. Jak jsem ale řekl, jednoho dne jsme zjistili, že se nás Urizen snaží zbavit. Lépe řečeno zapudit a poslat mezi domorodce na jednu z planet svého vesmíru, do světa bez portu, abychom se mu nemohli pomstít.

Proto jsme uprchli. Pronásledoval nás a pokoušel se nás zabít. Unikli jsme mu a museli jsme zabít jiné Vladaře, abychom se zmocnili jejich vesmírů.

A právě v té době jsme zapomněli, že jsme bratři, sestry a bratranci, a stali se z nás obyčejní, prohnání, pletichářští, nenávistní a žárliví Vladaři. Vrahové, kteří se zabíjejí navzájem se stejnou krutostí, s níž se chovají k ubohým bytostem, jež žijí v našich vesmírech.“

„Tak už dost, bratře,“ zvolala Vala. „Co tím chceš říci?“

Wolff si povzdechl. Ztrácel čas a plýtl slovy.

„Chtěl jsem vám vysvětlit, že Urizen nám snad proti své vůli prokázal službu. Díky jemu možná znovu najdeme trochu té lásky která svlažovala naše dětství, a začneme se chovat jako 'sourozenci' místo abychom...“

Zarazil se. Hleděly na něj tváře podobné kamenným modlám. Čas by je mohl zlomit, láska však tyto rysy nikdy neobměkčí.

Otočil se k nim zády a vstoupil do portu po pravé straně.

Nohy se pod ním podlomily a upadl na bok. Klouzal po hladké a silně nakloněné rovině, na jejímž vrcholu byl port a jejíž povrch byl tvrdý a suchý, přesto však působil dojmem, jako kdyby byl naolejován. Nadarmo stavěl paty do všech možných úhlů, marně se pokoušel brzdit plochami dlaní, stále ujížděl závratnou rychlostí jako po ledě.

Rychlost postupně narůstala. Zkroutil tělo a švihem se obrátil tak, aby se mohl podívat před sebe směrem, jímž se nedobrovolně pohyboval. O něco dále se prudkost svahu poněkud zmírnila a Robertova rychlost o něco klesla. Přesto i nadále padal rychlostí asi šedesáti mil v hodině a nijak se nedokázal zastavit. Klouzal po bříše, zvedal hlavu, aby si neodřel obličej, paže měl roztažené a ruce zvedal nad zem. Šaty už měl nejspíš rozedrané, kůži odřenou a popálenou třením, sjížděl ale stále dál a cítil přitom jen slabé teplo v místech dotyku.

Nebe mělo purpurovou barvu a nad obzor právě začal vycházet měsíční kotouč – pokud ovšem tato planeta má měsíc. Byl také purpurový, avšak o něco tmavší než obloha. Do Vladařova paláce se tedy nedostal. Ocítl se na jiné planetě. A soudě podle toho, v jaké vzdálenosti vidí horizont, má tato planeta zhruba stejnou velikost jako ta, kterou právě opustil. Wolff si byl takřka jist, že jde o jednu z oběžnic, které pozoroval z povrchu vodního světa.

Urizen je převezl. Port, který si vybrali, vedl jen na další z planet, které krouží kolem Appirmatzumu. Druhý port snad vede do Urizenova paláce, teď se však o tom nemohou nijak přesvědčit.

Ať už ten druhý port vedl kamkoli, teď už bylo příliš pozdě něco s tím dělat. Opět se nechal nachytat na další otcův trik. Praktický trik, pokud i smrt je chápána jako praktická.

Urazil tak dvě míle a teprve pak se sklon začal trochu vyrovnávat. Po další půl míli jeho rychlost klesla na třicet mil za hodinu. Nevěděl to přesně, protože tu nebyly žádné orientační body. Velmi daleko po pravici viděl několik podivně zkroucených stromů, netušil ale, jak jsou vysoké, ani jak jsou od něho vzdáleny, a proto rychlost pohybu nedokázal přesně odhadnout.

Po dalším zpomalení se kluzký povrch náhle prudce zvedl a Robert byl vymrštěn do vzduchu; nemohl přitom potlačit polekaný vý-

křik. Při pádu uviděl, jak čtyřicet až padesát stop pod ním teče sto stop široký proud vody, sevřený z obou stran stěnami vytvořenými z téže sklovité látky, po které krátce předtím klouzal.

Řítil se přímo do tohoto kaňonu, začal kopat nohama a natáčet tělo tak, aby se dostal do svislé polohy a dopadl do vody nohama napřed. Špatně odhadl vzdálenost, protože narazil nohama na hladinu mnohem dříve, než očekával. Zpěněná voda vytryskla, Robert se hluboko potopil. Honem plaval k hladině. Proud jej rychle unášel soutěskou k ohbí toku. Těsně před zákrutem řeky zahlédl, jak na hladinu dopadá jiný Vladař a za ním na stěně uviděl dalšího.

Potom se břehy snížily a koryto řeky se rozšířilo. Proplul peřejemi, které si s ním pohazovaly a zmítaly jím jako stéblem slámy. Balvany, které dosahovaly až k hladině, byly našťastí hladké a kluzké. Kůži mu sice neodřely, nemohl však zabránit tomu, aby do nich mnohokrát bolestivě nenarazil. Za peřejemi prudkost toku ztlačila. Wolff doplaval ke břehu, který se mírně skláněl k říčnímu korytu. Na kluzkém povrchu se však nedokázal ničeho zachytit a sklouzl zpět do vody.

Nedalo se dělat nic jiného, než plout podél břehu a doufat, že objeví místo, na které se bude moci vyškrábat. Překážely mu šaty, luk a šípy i dýka. Laser ho táhl ke dnu. S přáním zbavit se zbraní bojoval tak dlouho, jak jen mohl. Když už byl velmi unaven, shodil luk a toulec. O něco později si odepjal opasek, na němž byla připevněna pochva a pouzdro. Upustil ho do vody, dýku a laser si ale zastrčil za kalhoty. Po chvíli odhodil i dýku.

Čas od času se ohlédl. Nad vlny se střídavě vynořovalo osm hlav. Zatím tedy byli v pořádku, pokud však nebudou moci vystoupit na břeh, brzy se všichni utopí. Všichni kromě Theotormona. I když měl jednu ploutev jen napůl dorostlou, přesto byl ve svém živlu a smrt vyčerpáním mu nehrozila.

V tom okamžiku se ve Wolffově hlavě zrodil nápad. Obrátil se a plaval proti proudu, i když jej to stálo hodně sil. Počkal, až Luvah, Vala a Tharmas budou na doslech. Potom na ně zavolal, ať – chtějí-li zůstat naživu – plují také proti proudu.

Velmi rychle je dohonilo velké, tmavomodré a lesklé Theotormonově tělo. Za ním se drželi Ariston, Enion a Rintrah. Jako poslední se daleko za nimi objevil Palamabron s pobledlou tváří, oddechující mnohem namáhavěji než ostatní – výřečný Palamabron, který váhal

nejdéle, než prošel portem.

„Zachraň mě, bratře!“ volal. „Dlouho to už nevydržím. Zemřu.“

„Šetři si dech,“ poradil mu Wolff. Obrátil se pak k Theotormonovi: „Potřebujeme tě, bratře. Opovrhovali jsme tebou, přesto nám ale nyní můžeš právě ty pomoci. Jinak se všichni utopíme.“

Theotormon, který vzdoroval proudu bez zjevné námahy, kvokavě odpověděl: „Proč bych to dělal? Všichni jste na mě plivali. Tvrдили jste, že se vám z pohledu na mě dělá špatně.“

„Já jsem na tebe nikdy neplival,“ namítl Wolff. „Ani jsem neříkal, že se mi hnusíš. To já jsem prosadil, abys nás doprovázel. Věděl jsem, že tvé schopnosti budeme potřebovat. Můžeš se svým tělem dělat to, co my nedokážeme. Urizen, který nám nastražil tuhle past, tě změnil ve vodního tvora, a poskytl nám tak ironií osudu prostředek, jak z ní – pokud nám ovšem pomůžeš – uniknout.“

Za daných okolností to byla dlouhá řeč a Robert měl co dělat, aby vystačil s dechem. Musel však Theotormonovi zalichotit, neboť ten by je jinak nechal zemřít a ještě by z toho měl požitek.

„Chceš říci, že Urizen udělal chybu, když mi dal tohle tělo?“ zeptal se Theotormon.

Wolff přisvědčil.

„A jak bych vás odtud mohl dostat?“ pokračoval Theotormon.

„Jsi mrštný a silný jako mořský lvoun. Můžeš vyskočit z vody a zachytit se na břehu. Potom nás jednoho po druhém vytáhneš na pevnou zem. Víím, že to dokážeš.“

Theotormon se pohrdavě usmál: „A proč bych vás měl vůbec zachraňovat?“

„Neuděláš-li to, zůstaneš na tomhle cizím světě sám,“ řekl Wolff. „Nějaký čas tu budeš žít, ale začne tě tížit samota. Nebudeš si mít s kým promluvit. Z této planety se navíc můžeš dostat jen tak, že najdeš port. Myslíš, že se ti to samotnému podaří? Na pevné zemi přece budeš potřebovat zase naši pomoc.“

„Jděte všichni k čertu!“ vyštěkl Theotormon. Mrskl sebou a zmizel pod vodou.

„Theotormone!“ zvolal Wolff.

Ostatní se k němu sborově přidali. Bojovali proti proudu a zoufale se rozhlíželi. Veškerá nadutost Vladařů je nadobro opustila.

Náhle Vala zoufale vykřikla. Zamávala rukama ve vzduchu a zmizela pod hladinou. Potopila se tak rychle, jako kdyby ji něco stáhlo

dolů.

Uběhlo několik sekund. Pak se vynořila modrá a lesklá Theotormonova hlava a hned za ní Valiny rusé vlasy. Svými dlouhými prsty ji obluda pevně držela za mokré vlasy a nohou jí podpírala hlavu.

„Popros mě o prominutí!“ řval Theotormon. „Řekni, že nejsem odporná ropucha! Řekni, že jsem krásný! Slib mi, že mě budeš milovat tak, jako jsi se milovala s Palamabronem na létajícím ostrově!“

Pohodila hlavou a vyprostila vlasy z netvorova sevření; v prstech jejího bratra přitom zůstalo několik rusých chomáčů. „Vlastnoručně tě zabiju, ty páchnoucí obludo!“ vyrazila ze sebe. „Ještě jsem s tebou neskončila! A i když mě zabiješ, zemřu tisíckrát raději, než abych ti musela být za něco vděčná.“

Nad takovou nehorázností Theotormon vyvalil oči, několikrát mávl ploutví a vzdálil se od ní. Obrátil se k Wolffovi: „Tak to vidíš! Proč bych měl zachraňovat ji nebo někoho z ostatních? I pak mě budete nenávidět jako předtím.“

Palamabron se dal do křiku a zoufale kolem sebe plácal rukama do vody. „Pomoz mi, Theotormone! Už to nevydržím! Jsem se silami u konce a utopím se!“

„Vzpomeň si, co jsem ti říkal,“ zalapal po dechu Wolff. „Zůsta-neš tu úplně sám!“

Theotormon posměšně ohrnul rty a potopil se. Hned nato se vynořil a strkal Palamabrona před sebou. Strčil hlavu pod bratrův zadek, nadzvedl ho a vzepřel se o ploutve a o své velké blanité nohy. Mokrý Palamabron sklouzl na sklovitý povrch a zůstal ležet několik metrů od břehu; odfukoval jako zchvácený kůň, z nosu mu vytékala voda a z koutku úst pramének slin.

I ostatní pak Theotormon jednoho po druhém vytáhl na břeh, kde zůstali ležet jako mrtví. Jedině Vala odmítla pomoc. S netušenou energií, která překvapila i Wolffa, se pustila znovu do boje s proudem, mohutným rozmachem vyklouzla celou délkou těla z vody, vzepřela se o lokty a o kolena a pomalu se sunula po mírném svahu vzhůru. Když se dostala na rovnější místo, vstala a s nesmírnou opatrností se posadila. Potom se opovržlivě rozhlédla po ostatních a řekla: „Tak tohle tedy jsou mí bratři? Ti, kteří se pokládají za všemocné Vladaře vesmíru? Vypadáte spíš jako hejno zpola utopených krys. A ještě k tomu žebráte o pomoc u té slizké ropuchy!“

Také Theotormon se vytáhl na břeh a přistoupil ke skupině vy-

čerpaných mužů. Kolébavě kráčel na zahnutých nohou a minul Valu, aniž by jí věnoval jediný pohled. Ostatní, jakmile nabrali dech a trochu sil, vylezli za ním na místo, kde byla půda rovná. Byl na ně žalostný pohled, protože většina odhodila šaty a meče do řeky. Šaty si nechali jen Vala a Wolff. Wolff poztrácel, s výjimkou laseru, všechny své zbraně. Vala si nechala meč. Nebýt vlasů, nikdo by nehádal, že před chvílí vystoupila z řeky. Měla šaty z látky, která odpuzovala vlhkost.

Luvah se dvakrát pokusil o chůzi a vždy skončil na zadku; přesto se jakž takž dosoukal k Wolffovi. Do obličeje se mu vrátila barva a pihy na nosu a na tvářích mu již tak výrazně nevystupovaly. „Náš otec nás zajal jako malé děti,“ řekl. „A teď si s námi zahrává. Místo chůze se teď budeme muset plazit. Z malých dětí jsme se tak stali batolaty. Myslíš, že nám tím chce něco naznačit?“

„To nevím,“ odpověděl Wolff. „Jedno je však jisté. Tuhle past musel otec připravovat už dávno. A začínám věřit, že i planety, které krouží kolem Appirmatzumu, vytvořil jen z jediného důvodu. Svět, v němž jsme se ocitli, je spolu s ostatními oběžnicemi určen jediné k tomu, aby nás sužoval a zkoušel.“

Luvah se nevesele zasmál.

„A jaká bude naše odměna, vydržíme-li všechno trápení a absolvujeme všechny zkoušky?“

„Dostaneme možnost Urizena zabít nebo se nechat zabít jeho rukou.“

„Skutečně si myslíš, že hraje poctivě? Co když je jeho pevnost absolutně nedobytná? Nevěřím, že by otec mohl být tak čestný.“

„Čestný? Proč čestný? Mezi Vladaři prý existuje tichá dohoda, podle níž každý ponechává ve svých obranných opatřeních drobnou mezeru. Trhlinu, kterou ovšem může odhalit jen nesmírně prohnáný a obratný protivník. Nemohu říci, zda ji většina skutečně dodržuje. Řada Vladařů, kteří se cítili v bezpečí i před nejsilnějším a nejlstivějším nepřítelem, však už byla zabita nebo vyhnána ze svého vesmíru a nevěřím, že vítězové vděčí za svůj úspěch záměrným chybám obránců. Kdepak. Má-li jejich pancíř slabá místa, je to z jiného důvodu.

Příčina je v tom, že Vladaři své zbraně zdědili. To, co nezdědili nebo si nevzali od jiných, nemají. Svě prastaré znalosti naše rasa ztratila. Z bývalých tvůrců se Vladaři stali pouhými uživateli a konzumenty. A má-li jejich výzbroj mezery, nedokáží je ničím vyplnit.

Můžeme se však na celou věc dívat i jinak. Vladaři bojují, aby zůstali naživu a mohli zabíjet jiné. Jenže většina jich už žila příliš dlouho. Všechno je už omrzelo. Chtějí zemřít. Hluboko v jejich nitru, pod nánosem tisíců a tisíců let, které byly příliš bohaté mocí a příliš chudé láskou, je ukryta touha po smrti. Proto i jejich hradby mají trhliny.“

Luvah vypadal ohromeně: „To myslíš vážně, tuhle fantastickou teorii? Mne zatím život neunavil, to vím až moc dobře. Líbí se mi stejně, jako když mi bylo teprve sto let. Pokud jde o ostatní, nikdy o svůj život nebojovali tolik jako před chvílí.“

Wolff pokrčil rameny: „Je to jen moje teorie. Napadla mě až tehdy, co jsem se stal Robertem Wolffem. Začal jsem se totiž dívat na všechno z jiného úhlu než předtím a než se na to díváte vy.“

Přešel k Vale a řekl jí: „Půjč mi na chvíli svůj meč. Chtěl bych něco zkusit.“

„Chceš mi setnout hlavu?“ opáčila.

„Kdybych tě chtěl zabít, mám svůj laser.“

Vytáhla z pochvy krátký meč a podala mu ho. Udeřil lehce jeho ostřím do sklovitého povrchu země. Úder na něm nezanechal žádnou stopu, a proto udeřil silněji.

„Co to děláš?“ řekla Vala. „Ztupíš mi ostří.“

Ukázal na rýhu, kterou zanechal druhý úder. „Vypadá to jako zářez v ledu. Tahle hmota je mnohem hladší a má mnohem menší tření než led, jinak se ale úplně podobá zmrzlé vodě.“

Vrátil meč Vale a vyjmul laser. Nastavil ho na poloviční výkon a namířil na zem. Ploška, na kterou mířil, zčervenala a pak se na ní objevily bublinky. Povrch zkapalněl. Wolff vypnul laser a sklonil se k jamce. Ostatní přistoupili a dívali se, co dělá.

„Ty jsi ale zvláštní,“ řekla mu Vala. „Koho by něco takového napadlo?“

„Proč to dělá?“ zeptal se Palamabron. „Jen blázen vrtá díry do země.“ Znovu byl arogantní a sebejistý.

„Ne, není blázen,“ řekla Vala. „Je jenom zvědavý. Ty jsi zapomněl, co je to zvědavost, Palamabrone? Nebo jsi už dočista odumřel? Mám dojem – a není to tak dávno – že jsi byl plný energie.“

Palamabron zrudl, ale neodpověděl. Sledoval, jak na stěnách díry a na hraně rýhy rychle rostou krystaly.

„Autoregenerace,“ poznamenal Wolff. „O tomhle dávném objevu

našich předků jsem už hodně četl, nikde jsem však neviděl ani neslyšel o něčem podobném. Urizen to jistě nemá ze sebe.“

„Možná,“ řekla Vala, „že tyhle znalosti získal od Rudého Orca. Říká se, že starý Orc toho ví víc než všichni ostatní Vladaři dohromady. Je posledním příslušníkem nejstarší generace. Říká se, že se narodil před více než půl miliónem let.“

„Říká se, říká se,“ opakoval posměšně Wolff. „Je jisté, že už sto tisíc let Rudého Orca nikdo neviděl. Jsem si jist, že je mrtev, ale legendy o něm žijí dál. Přejdeme raději k důležitějším věcem. Musíme najít další porty, i když nikdo nedokáže předpovědět, kam nás asi zavedou.“

Opatrně vstal a udělal několik šouravých kroků, aniž by odlepil chodidla od země. Povrch planety netvořila jen sklovitá poušť. Pár set yardů od nich se tyčily rozložené stromy, mezi nimiž rostly podivné keře houbovitého tvaru. Stromy byly tenké a větvenovité. Jejich červeně a bíle pruhované kmeny připomínaly vývěsní štíty před holičstvím; rostly do výšky dvacet stop a pak se skláněly dolů. Od ohybu z nich vyrůstaly větve. Měly tvar ležatých devítek a byly pokryty jemnými našedlými vlákny, z nichž některá byla dlouhá až dvě stopy.

Rintrah, který tu stál nahý, se otrásl a řekl: „Ne, že by mi byla zima, ale nějak mě tu mrazí a třesu se zimnicí. Možná je to tím tichem. Poslouchejte, není nic slyšet.“

Tižili se. Ozývalo se jen šplouchání řeky a svist větru, který v dálce pohyboval keři a tuhými vlákny na větvích, jejichž konce byly zkroucené do smyček. Jinak tu panovalo naprosté ticho. Nezpívali tu ani ptáci. Žádný křik. Žádný lidský hlas. I zvuky větru a vody byly ztlumeny, jako by je tížil purpur nebes.

Na všechny strany se od nich až k obzoru táhla nepřírozeně bílá země. V dálce bylo vidět několik okrouhlých pahorků, z nichž největší byl ten, ze kterého předtím sjeli do řeky. Z místa, kde stáli, viděli i jeho vrchol a na něm černou tečku: port. Jinak byly kolem nich jen nizounké kopce a nekonečná rovina.

Kam teď máme jít? pomyslel si Wolff. Bez nejmenší představy o správném směru tu také můžeme bloudit celou věčnost. Najdeme-li cestou vůbec něco k snědku, můžeme tady chodit až do smrti.

Nahlas prohlásil: „Navrhuji, abychom šli dál po proudu řeky. Ústí snad do nějaké větší vodní nádrže. Urizen nás hodil do vody. To může znamenat, že nás má řeka dovést k dalšímu portu – nebo portům.“

„Je to možné,“ řekl Enion. „Jenže tvůj otec a můj strýc má zvrhlé nápady. Při své perverzní povaze nám třeba chtěl říci, abychom se vydali ne po proudu, ale proti proudu řeky.“

„Můžeš mít pravdu, bratranče,“ odvětil Wolff. „Protože však nemáme nic, podle čeho bychom se mohli rozhodnout, navrhuji jít po proudu už jenom proto, že je to tudy schůdnější.“ Otočil se k Vale: „Co si o tom myslíš?“

Pokrčila rameny:

„Nevím. Proč se ptáš zrovna mne? Posledně jsem zvolila špatný port.“

„Protože jsi vždycky byla Urizenovi bližší než my. Znáš nejlépe jeho způsob myšlení.“

„Nevím, zda to mám od tebe brát jako poklonu,“ řekla s úsměvem. „Ale budu to za ni považovat. Přes všechnu nenávist k Urizenovi ho obdivuji a vážím si také toho, co vykonal. Povedlo se mu přežít tam, kde by většina jeho současníků našla smrt. Když už se mě tedy ptáš, hlasuji pro směr po proudu.“

„A co ostatní?“ zeptal se Wolff. Sám pro sebe se už rozhodl, nechtěl se však vystavit zbytečným výčítkám, kdyby se náhodou vydali nesprávným směrem. Ať každý vezme na sebe svůj díl zodpovědnosti.

Palamabron otevřel ústa a zaprotestoval: „Dovolte, abych opakoval, či spíše žádám, abychom...“

Vítr k nim donesl naříkavé volání a všichni se otočili proti proudu. Několik stovek yardů od nich se zpoza pahorku vynořilo zvíře veliké asi jako slon. Zastavilo se mezi dvěma výšinami; jeho hlava na dlouhém krku se podobala hlavě velblouda s parohy. Mělo ohromné oči a dlouhé a ostré zuby masožravců. Jeho tělo bylo pokryto hnědočervenou srstí a hřbet se mu od ramenní části výrazně snižoval. Přesto, že nohy nesly těžký trup, byly útlé jako u žirafy. Končily širokými zvonovitými kotouči modročerné barvy.

Ihned, jak spatřil tvar zvířecích tlap, uhádl Wolff, k čemu slouží. Připomínaly přísavky a jejich účelem bylo umožnit zvířeti pohyb po kluzkém povrchu.

„Nehýbejte se,“ přikázal ostatním. „Utéci nemůžeme a ostatně ani nevíme, kam bychom měli utíkat.“

Zvíře si odfrklo a pomalu se vydalo k nim. Kývalo krkem dopředu a dozadu, občas otáčelo hlavu a dívalo se za sebe. S mlaskavým zvukem vždy zvedlo současně pravou přední a levou zadní tlapu, položilo je pozorně na zem, přísálo se, načež vykročilo druhými dvěma tlapami. Když se zvíře přiblížilo ke skupině na padesát yardů, zastavilo se a zvedlo hlavu. Potom vyrazilo táhlý řev, v němž úspěšně propojilo oslí hýkání s poplašnou protiletectkou sirénou. Sklonilo hlavu, až se bradou dotklo země. Hlavou pak několikrát sklouzlo vpřed a vzad po bělavém povrchu a podrbalo si čelist.

Wolffa napadlo, zda snad tento pohyb neodpovídá situaci, kdy na Zemi býk těsně před útokem hrabe kopyty v prachu. Nařídil laser na poloviční intenzitu a čekal. Tvor skutečně náhle zvedl hlavu co nejvýše, ostře vykřikl – jako smrtelně raněný králík – a rozběhl se ke skupině. Běžel poměrně pomalu, protože přísavné kotouče ho zdržovaly, v očích lidí se však blížil až příliš rychle.

Wolff ještě chvíli počkal, aby měl jistotu, že zvíře útok jen tak nepředstírá. Když bylo od něj dvacet yardů, z přístroje vytryskl tenký paprsek a zasáhl útočníka přesně na rozhraní hrudi a krku. Z ryšavé srsti se zvedl kouř a srst ihned zčernala. Zvíře znovu vykřiklo, ale útok nezpomalilo. Wolff mířil paprskem stále na totéž místo. Když viděl, že obluda nabrala takovou rychlost, že by svými strašnými tesáky brzy

ohrozila jejich skupinu, zvýšil intenzitu na maximum.

Zvíře vyrazilo poslední výkřik, udělalo ještě několik kroků, zavrávoralo a přísavky, které předtím pevně přidržovaly štíhlé nohy, pod tíhou těla povolily. Zvíře se pomalu sesulo, nohy mu podklesly, hlava se uvolnila, vysunul se z ní jazyk a oči získaly skelný lesk.

Chvilí bylo ticho, které přerušil Valin smích. „Tak vida! Přišla k nám dnešní večere, zítřejší snídaně i zítřejší oběd, přímo v uvařeném stavu.“

„Dá-li se to vůbec jíst,“ řekl Wolff. Díval se, jak Vala a Theotormon stahují obludu a odřezávají z ní plátky zpola upečeného masa. Theotormon odmítl jíst první. Wolff se opatrně vydal k nim, přes veškerou snahu však uklouzl. Vala a Theotormon, kteří se ke zvířeti dostali bez pádu, se rozesmáli. Wolff se zvedl, znovu se začal klouzat a řekl: „Nemá-li nikdo odvahu ho ochutnat, zkusím to já. Nebudeme se tu přece donekonečna přít, zda je to maso jedlé nebo ne.“

„Já nemám strach,“ řekla Vala. „Dělá se mi jenom špatně z toho zápachu.“ Zakousla se do masa, s odporem ho rozžvýkala a polkla. Wolff si řekl, že teď už nemá cenu něco zkoušet. Čekal tedy spolu s ostatními. Když se ani po půlhodině na Vale neprojevyly žádné příznaky nevolnosti ani otravy, pustil se do jídla. Ostatní doklouzali nebo se připlazili ke zvířeti a napodobili ho. Nařezané kousky jim nakonec nestačily, protože byly z větší části spálené.

Wolff si půjčil od Theotormona nůž a nařezal další proužky masa. Pomocí laseru je pak opekl, i když jen nerad takto plýtvál energií. Každý si vzal kus masa a začali sestupovat po proudu. Wolff se chvíli zdržel, protože chtěl vyzkoušet přísavky usmrceného zvířete k usnadnění pohybu. Když ale zjistil, jak silné jsou kosti na tlapách a jak silné a tuhé jsou chrupavky a kosti uvnitř přísavek, vzdal se svého nápadu. Pomocí Valina meče by si snad poradil, jenže by přitom otupil jeho ostří natolik, že by byl k nepotřebě.

Po dvou mílich pomalé chůze dorazili ke skupině křovin, které lemovaly řeku. Byly asi tři stopy vysoké, měly houbovitý tvar a jejich horní část se nad úzkou základnou bohatě větvila do šířky. Větve byly husté, zkroucené do spirály a byly – tak jako větve stromů – porostlé vlákny. Na koncích větví visely hrozny velkých, granátově zbarvených bobulí.

Wolff jednu utrl a přičichl k ní. Vůní připomínala pekanový ořech. Měla hladkou a navlhlou slupku.

Vyzkoušet její chuť se mu příliš nechtělo. Udělala to znovu Vala. Ochutnala exotický plod a nadšeně zvolala, že je vynikající. Během další půlhodiny jich snědla ještě šest. Potom si je natrhal i Wolff. Ostatní se k němu připojili. Palamabron se do nich pustil poslední a stěžoval si, že už na něj téměř žádné nezbyly.

Vala toho využila a poznamenala: „Není naše chyba, že jsi zbabělec.“

Palamabron na ni nenávistně pohlédl, ale neodpověděl. Theotormon usoudil, že našel někoho, kdo se neodvážá odporovat, a začal Valinu poznámku dále rozvádět. Palamabron mu dal políček. Theotormon vztekle vykřikl a chtěl mu skočit po krku. Nohy mu však uklouzly a padl tváří k zemi, přímo mezi Palamabronovy nohy. Ten se skácel do strany jako kuželka. Dopadl na bok a jen o vlásek se tak vyhnul prudké ráně ploutví. Po nějakou dobu se pak oba protivníci zuřivě, avšak beznadějně snažili zvednout a navzájem zardousit.

Wolff, který se nepřipojil k výsměšnému chechtotu ostatních, na ně nakonec křikl, ať toho nechají: „Neskončíte-li okamžitě s tím ubohým a dětinským představením, postarám se o to sám. Laseru se bát nemusíte, protože nehodlám mrhat energií na tvory, jako jste vy. Můžeme vás ale zahnat a jít dál bez vás. Právě teď musíme být co nejvíce jednotní a co nejméně se hádat. Jinak se k Urizenově radosti navzájem zahubíme.“

Theotormon a Palamabron si opovržlivě odplivli, potyčku však přerušili. V bledém svitu purpurového měsíce se skupinka znovu vydala na klouzavý pochod. Jakmile nastala noc, ticho zmizelo. Ozývaly se zvuky, které chvílemi připomínaly bečení ovcí, chvílemi bučení vzdáleného stáda. Nedaleko se ozvalo zařvání podobné řevu lva. Minuli další skupinu keřů a spatřili dvounohá zvířátka, která spásala bobule. Měřila dvě a půl stopy, měla hnědou kožešinu a opičí hlavu. Z hlavy jim vyrůstaly králíčí uši a oči byly protáhlé. Krátké přední tlapy měly drápy a zadní tlapy končily přísavkami. Zvířata měla krátký králíčí ocas ryšavé barvy. Jakmile uviděla lidi, přestala jíst a větřila. Když se ujistila, že jim od příchozích nic nehrozí, pokračovala v pas-tvě. Jedno z nich je však i nadále pozorovalo a několikrát na ně výstražně zaštěkalo.

Za dalším pahorkem se objevil čtvernožec, velký jako norský elkhound. Byl porostlý hustou načloutlou srstí a byl stavěný jako liška. Konce tlap se zužovaly a tvořily malé kostěné brusle, na nichž

bleskově klouzal ke skupině dvounohých zvířátek. Ta bázlivě zaštěkala a dala se na hromadný útěk. Prchala rychle, navzdory přísavkám, jenže šelma klouzala ještě rychleji. Strážce dvounohých tvorů pochoopil, že nemají žádnou naději, a počkal si na nejpomalejšího ze skupiny. Vrhł se na něj, povalil ho a pak se rozběhl za ostatními. Obětované zvířátko pronikavě křičelo a snažilo se znovu postavit na přísavky, vzápětí je však znovu se zavrčením srazil masožravý útočník. Po krátkém boji vlk překousl dvounohému zvířeti krk.

„Takhle tedy vznikají ty rýhy v zemi,“ poznamenal Wolff. „Někteří tvorové po povrchu planety bruslí.“

Potom se na dlouhou dobu odmlčel. Napadlo jej, že kdyby měli takové brusle, šlo by se jim mnohem lépe. Za pokus by to stálo.

Potkali pak další parohaté zvíře s dlouhým krkem a s tělem hyeny. Nestaralo se o ně. Hryzalo do úlomku sklovité hmoty, kus z něj ukouslo a začalo ho soustředěně žvýkat. Koutkem oka sledovalo skupinu Vladařů, vychutnávalo si lahodné sousto, chrochtalo blahem a vrnělo asi tak, jako když ve starém domě bručí vadné potrubí.

Pokračovali v cestě a brzy se dostali na vzdálenost tří set yardů od místa, kde zem spásalo celé stádo těchto živočichů. Bylo tam i několik mláďat, která dováděla na nemotorných nohou nebo které jejich matky kojily. Několik samců přivítalo vetřelce bručením a nějakou dobu je zpovzdálí sledovalo. Potkali také skupinu zvířat, která se podobala antilopám s hustě propleteným paroží a s bílou srstí, posetou červenými kosočtverci. Ty také měly nohy zakončeny kostěnými bruslemi.

Wolff hledal místo, kde by mohli přenocovat. Zavedl skupinu do půlkruhové prohlubně v údolí mezi čtyřmi pahorky. „Vezmu si první hlídku,“ řekl. Jako dalšího určil Luvaha a po něm Eniona. Ten protestoval a otázel se Wolffa, kdo mu dal právo, aby takto rozhodoval.

„Můžeš samozřejmě odmítnout a vzdát se odpovědnosti,“ odpověděl Wolff. „Pokud však během své hlídky usneš, probudíš se možná v támhlejších spárech.“

Ukázal za Eniona a ten se ohlédl tak rychle, až ztratil rovnováhu. Všichni se otočili směrem, jímž Wolff ukazoval. Na hřebenu jednoho pahorku se rýsovala postava obrovského zvířete s hřívou, které na ně metalo zuřivé pohledy. Mělo hlavu jako gaviál, kočkovité tělo a nohy zakončené širokými kotouči.

Wolff nařídil laser na poloviční intenzitu. Krátce stiskl aktivační

tlačítko a nasměroval paprsek na hřívu zvířete. Srst se zkroutila a zakouřilo se z ní. Šelma zařvala, vyskočila a zmizela za kopcem.

„Je čas,“ poznamenal Wolff, „abychom si někoho oficiálně zvolili za vůdce. Zatím jsme se tomu vyhýbali, či spíše zatím jste o ničem nerozhodovali. Nechávali jste to víceméně na mně. Hlavně proto, že jste příliš líní nebo příliš soustředění na své sobecké zájmy a o celkovou situaci se nestaráte. Měli bychom to teď napravit. Bez vůdce, jehož rozkazy budeme v naléhavých případech okamžitě vykonávat, jsme ztraceni. Čekám na vaše návrhy.“

„Myslím, milovaný bratříčku,“ řekla na to Vala, „že jsi nám už dostatečně ukázal, jak tě potřebujeme. Máš navíc laser, a jsi z nás tedy nejsilnější. Ledaže by ovšem měl někdo z nás nějakou skrytou zbraň.“

„Jedině ty máš tolik šatů, aby se v nich dalo něco ukrýt,“ řekl Wolff. „Pokud jde o laser, předám ho vždy tomu, kdo bude mít hlídku.“

Ostatní udiveně zvedli obočí. Dodal proto: „Ne, že bych vám tolik důvěřoval. Jenom si myslím, že nikdo nebude tak hloupý, aby se od nás odtrhl a nechal si ho pro sebe. Až se znovu vydáme na cestu, vezmu si ho k sobě.“

Přistoupili pak k hlasování, jehož se zdržel pouze Palamabron. Prohlásil, že se nebude unavovat, protože je tak jako tak v menšině.

„Neříkej, že jsi chtěl hlasovat pro sebe,“ posmívala se mu Vala. „I při tvém nebetyčném sobectví bych tomu stěží dokázala uvěřit.“

Palamabron si jí nevšímal. Obrátil se k Wolffovi a zeptal se: „Proč nemohu držet hlídku já? Nedůvěřuješ mi?“

„Budeš ji mít zítra večer,“ slíbil mu Wolff. „A tec? se zkusme trochu prospat.“

Wolff zůstal vzhůru, zatímco ostatní spali na bílé a hladké zemi. Poslouchal hlasy všech možných zvířat, z nichž mnohá ani neznal. V jedné chvíli se ozval zvučný ryk doprovázený šumotem křídel. Občas vstával a pomalu se otáčel do všech čtyř světových stran. Po půl hodiny vzbudil Eniona a předal mu zbraň. Tak jako ostatní Vladaři, ani on nenosil hodinky, přesto však dovedl odhadovat čas velmi přesně. Každý Vladař absolvoval v dětském věku hypnotickou kúru, po které byl schopen měřit čas na sekundy s přesností chronometru.

Wolff zpočátku nemohl usnout. Trápilo ho, že bude muset zítra předat laser Palamabronovi, až nastoupí svou první hlídku. Palamabron byl ze všech Vladařů nejvíce náladový. Vůči Vale choval divo-

kou nenávist. Odolá nutkání zabít ji, až ostatní budou spát? Wolff se rozhodl, že si s ním o tom zítra ráno promluví. Upozorní jej, že pokud zabije Valu, bude je pak muset pozabíjet všechny. Může to udělat pomocí laseru, zůstane pak ovšem sám. Byla v tom ironie: Vladaři špatně snášeli společnost jiných Vladařů, samotou však snášeli ještě hůř. Za jiných okolností by se snažili jednat každý na vlastní pěst. Ted ale jako jeden muž pociťovali hrůzu ze svého otce a utěšovalo je, že se o nebezpečí dělí s ostatními.

Ve chvíli, kdy už usínal, ho to napadlo. Potichu zaklel. Jak to, že si to neuvědomil dříve? On nebo někdo jiný? Bylo to přece jasné. Nemusejí klouzat a namáhavě postupovat po břehu řeky. Na loďce poplují mnohem rychleji. Navíc budou v bezpečí před masožravými zvířaty. Hned ráno se podívá, co by se v té věci dalo dělat.

Za svítání ho probudil křik a volání. Jedním skokem se postavil a spatřil, jak Tharmas střílí na zvíře, které se hřívou podobalo gaviálovému lvu, jehož zahnal na útěk tím, že mu připálil srst. Zvíře sbíhalo po svahu kopce tak rychle, jak jen mu to přísavky dovolovaly. Za ním ležely mrtvolky tří zvířat téhož druhu. Tři metry od skupiny se poslední šelma zhroutila, krátce nato, co jí paprsek přesekl obrovskou tlamu vedví.

Tharmas na ni i nadále mířil laserem a upíral strnulý pohled na zuhelnatělé zvíře. Wolff na něj zavolal, ať vypne zdroj. Paprsek už pomalu taval úbočí pahorku. Tharmas se vzpamatoval a laser deaktivoval. Baterie však už byla téměř vybitá. Wolff mu odebral zbraň a zaklel. Zbýval mu teď jen jediný zásobník.

Pod jeho velením se skupina rychle dala do práce. Pomocí Valina meče a Theotormonovy dýky stáhli ze čtyř zvířat jejich silnou kůži. Práce postupovala pomalu, neboť si počínali neobratně, na kluzké zemi neustále padali a také proto, že si bez ustání stěžovali a reptali, že celá ta námaha k ničemu nepovede. Kde chce najít materiál na kostru lodi, kterou hodlá postavit? A i kdyby se z těchto kůží dal vyrobit trup, je přece jasné, že je jich málo!

Narřídil jim, ať mlčí a pracují. Věděl velmi dobře, co má dělat. V doprovodu Luvaha, Valy a Theotormona zamířil k nejbližší houštině. Znovu musel použít laser a vyřídil obrovitého tvora, který se krmil bobulemi a nehodlal jim uvolnit místo. Vypadal jako dlouhý čínský drak a při jejich příchodu zuřivě funěl. Kůži mu pokrývaly silné šupiny, které na jeho těle tvořily skutečný pancíř. Prorazit by je dokázal

jen paprsek o maximální intenzitě. I jeho oči byly nezranitelné. Když na ně Wolff zamířil, paprsek se odrazil od průhledné ochranné membrány. Zvíře začalo komíhat článkovaným krkem tak zběsile, že Wolff nedokázal paprsek zaměřit na jedno místo. Rozhodl se proto, že prorazí krunýř těsně za hlavou; živočich zemřel vleže na zádech; vycenil pilovité zuby a roztáhl nohy s malými přísavkami.

„Půjde-li to tak dál,“ řekl Wolff, „brzy nám dojde energie. Modlete se, ať se to raději nikdy nestane.“

Vyzkoušel pevnost kůry, která chránila křoviny, a zjistil, že předčí všechna očekávání. Nařezat z ní pruhy na výrobu primitivního lodního trupu by byla zdoluhavá a úmorná práce, při které by navíc zcela ztupili svůj jediný meč. V té chvíli pohlédl na čínského draka – jak si ho v duchu pokřtil – a uvědomil si, že má před sebou lodní kostru. Při mnohem menší námaze a mnohem rychleji si z něho zhotoví plavidlo, kam se jich vejde všech devět.

Meč v jeho svalnaté paži rychle oddělil přísavky od mrtvého těla. Společně s Valou a její dýkou se pak pustili do vyvrhování dračích vnitřností. Mezitím se k nim přesunuli i ostatní Vladaři a vystřídali je. Brzy byli všichni od hlavy až k patě pokryti krví, která se rozlévala všude kolem nich a ještě zvyšovala kluzkost povrchu. Zaútočilo na ně několik gaviálových lvů, které přivábil a rozzuřil pach krve. Aby se jich zbavili, musel Wolff vyplýtvat další drahocennou energii.

K výrobě pádel jim posloužily větve ve tvaru devítek. Stromy však měly tak tuhé dřevo, že vzdorovalo i ostří meče. Wolff musel znovu použít laseru. Nařezal dostatečný počet větví, aby mohli vyrobit deset pádel, tři zvlášť, protože Theotormon se svými ploutvemi pádlovat nemohl. Vlákna snadno odřezali nožem.

Získali tak článkovaný člun o délce šedesáti stop. Problematické byly jen otvory po tlamě a nozdrách. Poradili si tak, že přední část plavidla nadzvedli a upevnili pomocí Valina pláště, který zatížili kusem sklovité půdy. Váha zátěže bránila tomu, aby se improvizovaná příď vrátila do původní polohy a udržovala ji – či spíše měla udržovat – stále nad vodou. Nakonec Wolff celou konstrukci pomocí laseru očistil od krve a zbytků chrupavek, které ještě zůstaly uvnitř skořepin. Vladaři pak po kolenou dostrkali primitivní člun k řece.

Když se dostali k šikmému břehu, vstali a začali klouzavě nasedat. Nastupovali po dvou, vždy z každé strany jeden, aby se plavidlo nepřevážilo. Když se kromě Wolffa a Valy všichni nalodili, posunula

poslední dvojice loď na svah. Ten byl v tomto místě naštěstí mírný. Jakmile se člun začal rozjíždět, chytili se jej Wolff s Valou za okraje a ostatní je vtáhli dovnitř.

Ve chvíli, kdy se na obzoru vynořoval měsíc přinášející tmu, loďku již unášel proud. Dva Vladaři zůstali u vesel, aby udržovali správný směr; ostatní se mezitím pokoušeli spát. Noc uběhla klidně a měsíc vystřídala bezoblačná purpurová obloha. Hladina řeky byla klidná a jen místy byl proud. Propluli řadou srázných soutěsek a za nimi se dostali do nízké pahorkatiny. Uběhl další den. Vladaři si stěžovali na pach krve a zbytků hnijícího masa, které zůstalo na lodní kostře. Obtíže při vyměšování tekutin i pevných zbytků potravy zavdávaly podnět k nejružnějšímu žertování. Někteří nevrle prohlašovali, že celou noc nezamhouřili oka. Další spekulovali o možných nebezpečích, která na ně čekají, až – eventuálně – projdou portem do Urizenova paláce.

Uplynul další den a další noc. Řadu hodin po svítání druhého dne propluli širokým zákrutem řeky. Před sebou spatřili obrovskou skálu, o níž se tok řeky tříštil na dvě ramena. Skála byla vysoká asi třicet stop, zcela bílá a na jejím vrcholku vysoko nad okolní krajinou spočívaly dva zlatavé šestiúhelníky.

Na břehu řeky, kam vytáhli člun, Wolff zhodnotil situaci. Pokusit se vyšplhat hladkou a téměř kolmou skalní stěnou bez pomoci bylo zbytečné. Nejlepší by bylo upevnit nahoře lano. Šestiúhelníky však byly příliš velké a nedaly se zachytit do smyčky.

Snad by jim pomohl i hák. Dalo se předpokládat, že by se na druhé straně portu – na té, která, jak doufal, vede na jinou planetu – o něco pevného zachytil.

Lano by si mohli vyrobit tak, že ze zvířecích kůží nařežou pruhu a ty navzájem svážou nebo sešijí. Aby si kůže udržela pružnost, musejí ji ovšem vyčinit. Největším problémem však byl kov, ze kterého by se daly vyrobit háky.

Možná, že tu nějaký kov někde je, třeba i nedaleko. Ale trvalo by příliš dlouho, než by ho našli a dopravili až sem. Drahocenný kov se dal získat jen jediným způsobem. Neočekával však, že ti dva, jichž se jeho plán týká, budou nadšeně spolupracovat.

Skutečně to nebylo nijak jednoduché. Vala mu *nechtěla* dát svůj meč a Theotormon se *odmítl* rozloučit se svou dýkou.

Musel s nimi hodiny diskutovat a přesvědčovat je o tom, že pokud se teď nevzdají svých zbraní, jsou odsouzeni zde zemřít. Když mu nakonec došly argumenty a Theotormon stále zatvrzele odmítal, vybuchl: „Tak dobrá! Tvrdohlavče! Najdeme-li však způsob, jak projít portem, necháme tě bez milosti tady. Za to ti ručím! Zůstaneš pak v tomhle bělavém světě tak dlouho, dokud tě nesežere nějaké zvíře nebo dokud nezemřeš stářím!“

Vala se rozhlédla po Vladařích, kteří seděli v kruhu kolem ní. Usmála se a řekla: „V pořádku. Můžete si vzít můj meč.“

„Mou dýku nikdy nedostanete,“ zavrčel Theotormon.

Ostatní se k němu začali klouzavě stahovat. Vstal a pokusil se prorazit jejich kruh. Velká chodidla mu na kluzké zemi poskytovala lepší oporu než ostatním, Wolff ho však při skoku chytil za kotník, takže upadl. I pod nápořem těl bránil divoce svůj majetek. Nakonec se ale přece jen musel vzdát. Naříkal, mručel ponížením a šel si uraženě sednout stranou na břeh řeky.

Pomocí laseru nastaveného na plný výkon odřízl Wolff obratně z

Valina meče tři stejné části. Přiložil je paprskovitě k sobě a spojil několika kruhovými obloučky, které také vykrojil z Valiny zbraně. Lase-rem nastaveným na poloviční výkon potom všechno svařil v jeden celek. Namočil ho do studené vody, středy tří ramen zahřál do červena a vykoval je do oblouku. Z dalšího kovového štetpu vyrobil oko, které přivařil ke středu kotvy tak, aby se jím dal provléknout provaz.

Theotormonovu dýku nepotřeboval, a tak mu ji vrátil. Zbytek Valina meče naostřil do špičky a také jí ho vrátil s poznámkou, že je to pořád lepší než nic.

Vyrobít provaz jim trvalo mnoho dní. Zabít zvířata, stáhnout z nich kůži a nařezat z ní pruhy bylo poměrně snadné. Problémem však bylo, jak je vyčinit. Neměli nic, co by k tomu mohli použít. Wolff nakonec rozhodl, že spletené pruhy alespoň potrou zvířecím tukem a doufal, že to bude stačit.

Jednoho rána, když purpurový stín zdejšího měsíce pomalu ustupoval k obzoru, spustili plavidlo na vodu proti proudu v místě dostatečně vzdáleném od bílé skály. Wolff si stoupl na příď a zatímco za jeho zády Vladaři pádlovali proti řece, roztočil lano s hákem a pak je prudce vymrštil.

Trojitá kotva hned napoprvé dopadla do šestiúhelníka a zmizela v něm. Ve chvíli, kdy loďka mýjela skálu, zatáhl za provaz. Celou jednu sekundu byl přesvědčen, že se o něco zachytila. Potom se hák znovu objevil ve vzduchu a Wolff ztratil rovnováhu. Snažil se neupadnout na záda, loď se však převrhla a všichni se ocitli ve vodě. Zachytili se za převrácený trup a Wolff jen taktak, že neztratil hák.

Za půl hodiny uskutečnili druhý pokus. „Dokud jsme naživu, máme naději,“ řekl jim Wolff. „To je stará pozemská průpovídka.“

„Ušetři mě svých přísloví,“ zabručel Rintrah. „Jsem mokrý a vyčerpaný jako napůl utopená krysa. Proč vůbec chceš ten pokus opakovat?“

„Co můžeme dělat jiného? Tak do toho, pro čest a slávu.“

Nechápavě na něj pohlédli a pak neochotně odrazili plavidlo znovu do proudu. Tentokrát Wolff zkusil něco obtížnějšího. Pokusil se zaháknout kotvu o vrcholek jednoho ze šestiúhelníků. Ten byl vysoký nejméně dvanáct stop. To znamenalo, že musí vyhodit provaz do výšky asi čtyřiceti stop nad hladinu. Znovu mířil přesně a kovové zuby se zakously do šestiúhelníkové obruby.

„Mám ji!“ vítězoslavně vykřikl a zeširoka se usmál. Rychle za-

táhl za provaz, aby hák zafixoval. Loď se teď dostala ke skále, která se tyčila po jeho pravici. Wolff zavolal na ostatní, ať nepřestávají pádlovat, jejich úsilí však bylo marné. Loďka se přitiskla ke skále a proud začal její příď pomalu natáčet. Wolff si uvědomil, že pokud je proud odnese o něco níž, hák se uvolní a vyklouzne z obruby šestiúhelníka.

Zavěsil se proto na lano a nechal loďku proklouznout pod sebou. Ocítl se nohama ve stříbřité vodě obtékající skalní stěnu. Skrčil nohy a zkusil se jimi vzepřít o skálu, chodidla mu však sklouzla po hladkém povrchu. Nechal toho a začal se vytahovat pouze silou paží. Šlo to ztěžka, protože provaz byl natřený tukem a skála byla vyklenutá tak, že Wolffovy paže tiskla jako ve svěráku.

Přesto ale pomalu stoupal výš a výš. V půli cesty náhle ucítil, že napětí povoluje. V rachotu zpěněné vody se ozvalo sotva slyšitelné prasknutí a se zlostným výkřikem padl znovu do řeky. Když ho Vala s Enionem vylovili, zjistil, že se dvě ramena kotvy odlomila. Ležela nyní někde na dně říčního koryta.

„Co teď budeme dělat?“ zlostně se rozkřikl Palamabron. „Zničil jsi všechny naše zbraně a vyplýval téměř veškerou energii laseru. A přitom jsme se nikam nedostali. Spíše naopak. Jen se podívej, kam jsme to s tebou dopracovali. Chraň nás Los před tvými geniálními nápady!“

„Pouštět draky,“ řekl Wolff zamyšleně, „další z pozemských průpovědek.“ Pak se zarazil, zdvihl obočí a řekl: „No to jsem zvědav...“

Palamabron zvedl ruce v zoufalém gestu: „Ó, ne, jen žádný z tvých báječných nápadů!“

„Ať už jsou báječné nebo ne,“ odpověděl Wolff, „jedině já jsem – místo abych zbytečně a marně naříkal – vůbec něco navrhl.“

Skupinka na chvíli zmlkla. Wolff ležel na zádech, přemýšlel a žvýkal kus masa, který mu Luvah nabídl. Na skálu se teď vylézt nedalo; jak jinak by se mohli dostat k portům?

Jediná cesta k šestiúhelníkům vedla vzduchem. Mají si sestrojit draka? Už na to myslel dříve, jenže mu ten nápad připadal tak šílený, že se jím blíže nezabýval. I když najdou vhodný materiál, váhu člověka takový drak nikdy neunes. Nebo by musel mít takové rozpětí, že by se do šestiúhelníku celý nevešel. Co kdyby k němu připevnili hák s navázaným lanem?... Ne, raději na to nemyslet...

Vtom se posadil a zvolal: „Už to mám! Se dvěma by to mělo jít!“

„S jakými dvěma?“ zeptal se Luvah, který se také prudce probral

ze zamyšlení.

„Se dvěma lodčkami, ne draky. A se dvěma muži, kteří dovedou dobře házet. Musí to jít. Je to naše jediná šance. Zvážil jsem už všechny možnosti a vy zřejmě žádný nápad mít nebudete. Po všech těch tisíciletích, co se navzájem zabíjíte, nedokážete myslet na nic jiného. Ať mě Los netrestá, ale já s vámi zamávám.“

Vala na něj pohlédla s podivným úsměvem. „Jsi vyčerpaný,“ řekla. „Měl by ses trochu prospat.“ Wolffa to zarazilo. Co je na jejich situaci tak zábavného? Je přece stejně zmáčená, rozlámaná a zklamaná jako ostatní.

Že by k němu přece jen cítila něco jiného než nenávist? Těší ji, když vidí, jak nepřestává bojovat a improvizovat, zatímco druzí jen mlčky přemílají své pocity?

Nebo se pokouší předstírat, že ho miluje a že ho obdivuje? Skrývá něco za těmito zdánlivě laskavými slovy?

Na žádnou z těchto otázek nedokázal odpovědět. Být Vladařem znamenalo důvodně pochybovat o všech pohnutkách, které motivují činy všech ostatních Vladařů.

První plovák ještě nebyl ani zpoloviny hotov a Wolff už svůj plán změnil. Původně se domníval, že by každé z obou plavidel mělo obeplouvat skálu z jedné strany. Teď si uvědomil, že by měla být vlastně tři.

Koženými popruhy svázal větve stromů a keřů tak, že vzniklo jakési lešení, které se tyčilo na čtyřech nohách. Každá opěra stála v jiném plavidle: v člunu z hadích šupin a na třech plovácích. Když se pak Wolff přesvědčil, že každý Vladař ví, co přesně má dělat, dal znamení, že operace může začít. Spustili pomalu na vodu plavidla podepírající lešení. Proud u břehu nebyl tak silný jako uprostřed řeky, takže je Vladaři stojící ve vodě dokázali na chvíli udržet na místě. Po úzkém žebříku, připevněném k jedné z opěr, vystoupil Wolff nahoru na lešení. Příslušná opera stála ve velkém člunu a konstrukce se ani moc nezakymácela, i když měl Wolff v jednom okamžiku dojem, že se převrhne. Dostal se však bez úhony na plošinu na vrcholku konstrukce, která se hned nato vyrovnala.

Zbývající Vladaři nasedli po dvou do člunu a na plováky. Pomocí pádel se jim jakž takž dařilo udržovat lešení uprostřed proudu. Zpočátku s tím měli potíže, protože se plováky, které připomínaly spíše škopky než plavidla, daly těžko ovládat. Ale vzhledem k tomu, že

odrazili dost vysoko proti proudu, měli čas zvládnout základy této neobvyklé navigace. Wolff se posunul na okraj úzké plošiny čnící nad vlnami. Dvakrát se pod ním zhoupala tak silně, že si užuž představoval, jak padá dolů. Když se pak přímo před ním vztyčila bílá skála korunovaná dvěma zlatavými šestiúhelníky, zavolal na Vladaře, ať pádlují proti proudu. Musejí za každou cenu zabránit tomu, aby se plošina vlivem vysoké rychlosti roztříštila o bílou skalní stěnu.

Protože se na tuto planetu dostali pravým portem, rozhodl se Wolff, že tentokrát projde portem po levé straně. V blízkosti skály souprava lehce uhnula směrem ke zvolenému šestiúhelníku. Wolff se skrčil do dřepu, napnul svaly a když lešení s rachotem narazilo do skály, skočil vpřed. Proletěl šestiúhelníkem s laserem za pasem a s provazem omotaným kolem ramen.

O tom, co ho čeká na druhé straně, neměl nejmenší tušení. Mohl se ocitnout v opevněném paláci na Appirmatzumu nebo na jiné planetě, mohl dopadnout do měkké trávy, do příkopu plného nestvůr nebo na dno hluboké propasti.

Po dopadu před sebou spatřil skalnatý svah, skloněný pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Pokrčil nohy a natáhl ruce před sebe, aby si chránil obličej. Kámen byl drsný, rovný, ale neklouzal. Když se obrátil, pochopil, proč se hák při prvním pokusu o nic nezachytil. Hranice šestiúhelníku byla z této strany ve stejné výšce jako okolní skála. Nebylo tu nic na zachycení.

Wolff se usmál. Urizen vytvořil port tak, aby se nedal projít pomocí háku, jeho synovi se to však přece jen podařilo.

Vyzkoušel opatrně rukou zdánlivě nehmotný střed šestiúhelníku. Na rozdíl od portu, jímž se dostali do vodního světa, byl tento port obousměrný. Urizen neměl v úmyslu jim bránit v návratu na planetu s purpurovou oblohou.

Wolff vystoupil vzhůru po povrchu skály, která ležela zhruba uprostřed svahu. Jeden konec lana přivázal ke stromu a sestoupil pak znovu k šestiúhelníku. Druhý konec lana spustil do otvoru a čekal. Provaz se brzy napjal. Netrvalo dlouho a objevila se Valina hlava a pak i její ramena. Vytáhl ji nahoru a společně pak pomáhali ostatním.

Když prošel Rintrah jako poslední, chtěl se Wolff ještě naposledy podívat, jak vypadá bělavá planeta. Prostrčil hlavu šestiúhelníkem, příliš dlouho se však nerozhlížel, protože při pomyšlení, že má tělo ve světě, který je vzdálen dvacet tisíc mil od jeho hlavy, se necítil zrovna nejlépe. Se zamrazením si uvědomil, že podle toho, jak zná Urizenův morbidní humor, by se nijak nedivil, kdyby jeho otec právě v tomto okamžiku port deaktivoval.

Plošina na vrcholku improvizovaného lešení byla vzdálena od šestiúhelníku jen tři stopy. Konstrukce ještě stála, jenže proud jistě brzy strhne některé plavidlo a všechno odnese s sebou.

Stáhl hlavu s pocitem, že právě unikl gilotině.

Vladaři by teď vlastně měli jásat, po nedávné námaze však byli vyčerpaní a ani budoucnost jim nepřipadala příliš růžová. Už si uvě-

domili, že se dostali na další planetu obíhající kolem Appirmatzumu. Nebe mělo tmavožlutou barvu. S výjimkou pahorku, na kterém stáli, byla okolní krajina plochá. Zemi pokrývala vysoká a hustá tráva a rostlo tu i hodně křovin. Připomínaly Wolffovi pozemskou vegetaci. Vyskytovaly se alespoň v tuctu různých druhů a visely na nich plody různých barev a tvarů.

Jednu věc měly všechny tyto plody společnou: nepříjemně páchly.

Nedaleko pahorku, na kterém byl port, se rozkládalo moře. Lemovala je široká pláž žlutého písku, která se táhla do nedohledna. Wolff se otočil do vnitrozemí a uviděl v dálce horský řetěz. Jedna hora měla zvláštní profil, který připomínal lidskou tvář. Čím déle se na ni díval, tím více si byl jist, že je to tvář.

Obrátil se k ostatním Vladařům:

„Myslím, že nám otec dává znamení. Ukazuje nám cestu k dalším portům. Divil bych se však, kdyby nám tím chtěl cestu jenom usnadnit.“

Po odpočinku se skupinka vydala napříč rovinou ke vzdáleným horám. Netrvalo dlouho a Vladaři dorazili k široké řece; šli pak dál podél ní. Její voda byla sladká a čistá, jedli maso a bobule, které si vzali s sebou z bílé planety. Na obzoru se objevil měsíc. Byl nafialovělý a přinášel kalný soumrak stejně jako na ostatních oběžnicích.

Putovali i celý další den. Teď už to byl jen tichý hlouček, zmožený únavou a nervozitou z toho, že nemají žádné zbraně. Jejich mlčení navíc odráželo i naprosté ticho, do něhož se hroužil celý tento nový svět. Neslyšeli žádné zvíře, žádného ptáka a zdálo se, že kromě nich a rostlin tu nic jiného nežije. Několikrát v dálce zahlédli jakéhosi malého živočicha, když se však přiblížili, nebylo po něm ani stopy.

Hory byly vzdáleny tři dny chůze. Čím déle postupovali, tím byly rysy obličeje zřetelnější. Navečer druhého dne už nebylo pochyb: byla to Urizenova tvář. Shlížela na ně do údolí a usmívala se. Tiché napětí, které ve skupině panovalo, se ještě zvýšilo. Teď už neuniknou mohutnému a tíživému pohledu svého otce. Navíc měli dojem, že se jim kamenná tvář vysmívá.

V polovině čtvrtého dne se dostali k úpatí hory pod obrovskou Urizenovu bradu. Hornina byla tvrdá jako žula, hladká a měla barvu masa. Poblíž místa, k němuž dorazili, začínal průchod, spíš úzká soutěska. Vedla k vrcholku, který se tyčil ve výšce nejméně deseti tisíc

stop nad nimi.

„Jiná cesta tu asi nebude,“ prohlásil Wolff. „Pokud ovšem nebudeme chtít hory obejít. A já pochybuji, že bychom tím něco získali.“

„Proč se ale máme vydat po cestě, kterou nám Urizen nabízí?“ zeptal se Palamabron.

„Protože jinou možnost nemáme,“ řekl Wolff.

„No právě: necháváme se vodit jako hloupé ovce. A až se otcí zamane, chytí nás a upeče na rožni! Děkuji, nechci. Nemám chuť stále jen putovat po neschůdných stezkách.“

„A co chceš dělat jiného?“ zeptala se Vala. „Chceš se tu usadit? V tomhle ráji? Nevím, zda jsi dost inteligentní, aby sis to uvědomil, ó, drahý bratře, ale docházejí nám potraviny. Poslední bobule jsme snědli dnes ráno a maso už nemáme téměř žádné. Na tomhle světě jsme nenarazili na nic, co by bylo k snědku. Chceš-li, můžeš ochutnat zdejší ovoce, jsem si však jistá, že je jedovaté.“

„U Lose!“ vykřikl Palamabron. „Myslíš, že Urizen chce, aby chom zemřeli hladem?“

„Brzy k tomu dojde, pokud nic nenajdeme,“ řekl Wolff. „A čím déle tu budeme postávat, tím méně toho k jídlu objevíme.“

Pod Wolffovým vedením se hlouček pustil do výstupu úzkou skalní průrvou. Hladká a holá skála, po které Vladaři stoupali, tvořila kdysi koryto potoka, který nyní tekł několik metrů pod nimi na druhé straně soutěsky.

Celý dlouhý den postupovali Vladaři křivolakou roklí. Večer snědli poslední zásoby. Za svítání se znovu vydali na cestu s prázdnými žaludky a s přesvědčením, že je tentokrát štěstí opustilo. Wolff je pobízel k co nejrychlejší chůzi. Čím dřív vyjdou z této ponuré rokliny, tím lépe. Tím spíše, že tu nebylo vůbec nic k snědku. V potoce nebyly ryby, nebyl tu ani hmyz.

Během druhého dne hladovění uviděli prvního živého tvora. Tiše a unaveně se vynořili za skalním výběžkem. Šli nehlučně a měli příznivý vítr, takže se mohli ke zvířeti přiblížit dost blízko, aniž je zpozorovalo. Bylo vysoké asi dvě stopy, stálo na zadních nohách, které připomínaly klokaní tlapy, a v kratších předních prackách drželo větev. Jakmile je spatřilo, přestalo požírat bobule. Ustrašeně se rozhlédlo a dalo se na útěk velkými skoky; svůj dlouhý jemný ocas drželo strnule za tělem.

Wolff se chtěl za ním pustit, vzhledem k rychlosti zvířete však

toho nechal. Zvíře se od Vladařů vzdálilo asi sto yardů, zastavilo se, otočilo a zvědavě si je prohlíželo. Jeho hlava se podobala hlavě čisto-krevné perské kočky, jenom uši mělo delší. Tělo mělo barvu khaki a hlava byla čokoládově hnědá. Uši byly jasně červené.

Wolff se k němu pomalu vydal, zvíře však uteklo a zmizelo z dohledu. Usoudil, že by se Vladaři měli vyzbrojit klacky pro případ, že by se k nim živočich dostal na dosah ruky. Odřezal proto v křoví několik silnějších větví, které by se daly k tomuto účelu použít.

Palamabron se ho zeptal, proč nezabil zvíře laserem? Wolff odpověděl, že chce energií co nejvíce šetřit. Tvor byl tak rychlý, že by jej nemusel zasáhnout. Příště ale zbraň použije. Musejí si za každou cenu opatřit něco k jídlu. Na další cestě potkávali čím dál tím více skákajících zvířat. První živočich je nejspíš varoval, protože se všech-na opatrně držela mimo dostřel.

Po dalších dvou hodinách dorazili k místu, kde ze soutěsky vybíhala široká trhlina. Wolff ji prozkoumal a zjistil, že vede ke kruhové rozsedlině asi třicet stop pod nimi. Rokle byla slepá, široká sto a hluboká čtyři sta yardů; rostlo v ní množství keřů, mezi nimiž pobíhal skákající živočich.

Wolff se vrátil k ostatním a vysvětlil jim, co mají dělat. Luvah a Theotormon si stoupli k úzkému průchodu, ostatní sestoupili do rokle. Utvořili široký kruh a pomalu postupovali k osamocenému zvířeti.

Tvor stál uprostřed otevřeného prostranství, nozdry se mu chvěly a hlava sebou trhavě škubala. Wolff nařídil ostatním, ať se nehýbají, a pomalu se k němu vydal s holí připravenou za zády. Živočich si ho k sobě pustil na vzdálenost několika stop. Potom zmizel.

Wolff zaklel a otočil se, protože si myslel, že zvíře uskočilo tak rychle, že je ani nezahlédl. Za ním však nebylo. Za sebou měl jen zaražené Vladaře, kteří se ho ptali, co se vlastně stalo.

Zvíře se objevilo asi po třech sekundách. Tentokrát bylo od něj už třicet stop. Wolff udělal krok k němu a zvíře se znovu vypařilo.

Po třech sekundách se v rokli objevili dva živočichové. Jeden byl asi jen deset stop od Valy. Druhý stál nalevo od Wolffa ve vzdálenosti zhruba patnácti stop.

„No, tohle!“ vykřikl Wolff. Obvykle se nedal jen tak vyvést z míry. Tentokrát byl nejen vyveden z míry, ale přímo ohromen.

Tvor u Valy zmizel. Zůstal jen jeden. Wolff se k němu rozběhl se zdviženou holí a s hlasitým křikem. Doufal, že zvíře překvapením

strne na tak dlouho, aby je mohl udeřit.

Jenomže zvíře zmizelo; Po několika vteřinách se zhmotnilo po jeho pravici. Doprovázel je druhý živočich.

Vladaři je obklíčili. Náhle tu už nebyli dva, ale pět živočichů.

Následovalo několik zmatených a nepřehledných okamžiků. Zvířata se objevovala za zády Vladařů, ti se obraceli a s řevem podnikali další a další výpady.

Po chvíli před nimi zůstali jen dva živočichové, které Wolff později nazval časoskokany.

Ze dvou se rozmnožili na tři a šílený hon pak pokračoval celé tři sekundy.

Zůstal pak jen jeden.

Vladaři se na něj vrhli, jenže to už zase měli před sebou dva.

Po dalších třech sekundách již pronásledovali tři živočichy.

Pak už jenom jednoho.

Všichni Vladaři se na něj vrhli současně. Objevila se dvě zvířata, jedno z nich Palamabronovi přímo před nosem. To jej tak překvapilo, že se prudce zastavil, klopýtl a natáhl se jak dlouhý tak široký. Zvíře ho přeskočilo a zmizelo právě ve chvíli, kdy se po něm Rintrah rozpráhl.

Znovu se objevila dvě.

Potom tři.

Potom všechna zmizela.

Vladaři přestali běhat a podívali se na sebe. V rokli se ozýval jen vítr a jejich hlučné oddechování.

Náhle se uprostřed nich objevila tři zvířata.

Absurdní hon pokračoval.

To už ale zbývalo jen jedno.

Pět.

Tři.

Šest.

Šest vteřin byla v rokli tři zvířata. Znovu se jich objevilo šest.

Wolff nařídil Vladařům, ať toho nechají. Vrátili se ke vchodu do úžlabiny a klesli vyčerpaně k zemi. Jakmile popadli dech, začali mluvit všichni najednou; každý se ptal na totéž, ale nikdo nedokázal odpovédět.

Wolff si prohlížel šest živočichů, kteří stáli asi sto yardů od nich. Zapomněli na paniku i na její původce a klidně pojídali bobu-

le. Vladaři jeden po druhém umlkali. Pohlédli na zamyšlený obličej svého bratra a Vala se zeptala: „Rozumíš tomu, Jadawine?“

„Zkouším si vzpomenout na to, co se přesně dělo od chvíle, kdy zmizelo první zvíře. Měli bychom spočítat, jak dlouho trvalo každé zmizení a jaké jsou korelace mezi počtem zvířat v daném a v následujícím okamžiku.“

Potrásl hlavou: „Nevím. Asi to tak bude. Připadá mi to nesmyslné. Jak jinak by se ale dal takový jev vysvětlit nebo vůbec popsat?“

Potřeboval bych se od vás dozvědět jedno. Slyšeli jste někdy o Vladaři, který by po technické stránce zvládl cestování časem?“

Palamabron vyprskl smíchy.

„Tuplovaný osle!“ okřikla ho Vala. Pak se obrátila k Wolffovi: „Slyšela jsem, že se Slepý Orc řadu let pokoušel ovládnout tajemství času. Říká se, že toho nakonec nechal. Studovat čas, to je podle něj stejně neřešitelný problém jako pokoušet se vysvětlit zrod vesmíru.“

„Proč se ptáš?“ chtěl vědět Ariston.

„Existuje velmi malá elementární částice, které pozemští vědci říkají neutrino,“ odpověděl Wolff. „Nemá náboj a její klidová hmota je rovna nule. Chápete, o čem mluvím?“

Vladaři zavrtěli hlavou. „Víš dobře, Jadawine,“ poznamenal Lu-vah, „že jsme toho svého času věděli nesmírně mnoho. Od té doby však uplynuly tisíce let a věda teď pro nás znamená jen určitý počet pohodlných a příjemných předmětů.“

„Zapomněl jsem, že jste jen stádo nevzdělaných bohů,“ opáčil Wolff. „Nejmocnějších bytostí ve vesmíru a současně barbarských a zaostalých božstev.“

„Jak to souvisí s naší současnou situací?“ zeptal se Enion. „A proč nás urážíš? Sám jsi řekl, že chceme-li přežít, musíme se přestat hádat.“

„Máš pravdu,“ řekl Wolff. „Promiňte. Jsou chvíle, kdy ten kontrast je tak... ostatně na tom nesejde. Faktem je, že tahle neutrina se chovají dost podivně. Vypadá to tak, jako kdyby uměla couvat v čase.“

„Je to pravda?“ zeptal se Palamabron.

„Nevím. Příslušný jev se však dá popsat jako skok v čase se zápornou i s kladnou chronologií.“

A právě to se děje i se zdejšími zvířaty. Mají pravděpodobně schopnost cestovat do minulosti či do budoucnosti.

Možná je vytvořil přímo Urizen. Osobně o tom pochybuji. Nejspíš je objevil v některém vesmíru, který neznáme, a dopravil je sem.

Ostatně, ať už pocházejí odkudkoli, dokážou *zdánlivě* skákat časem asi tak na dobu tři sekund.“

Špičkou hole nakreslil do země kruh. „Tohle je první zvíře, které jsme uviděli.“

Ze středu kruhu vedl úsečku a kolem jejího koncového bodu opsal druhý kruh.

„Tudy zmizelo a v našem čase přestalo existovat. Skočilo, či alespoň *zdánlivě* skočilo do budoucnosti.“

„Přísahala bych, že poprvé nezmizelo ani na tři sekundy,“ řekla Vala.

Wolff prodloužil úsečku z druhého kruhu a kolem jejího koncového bodu nakreslil třetí kruh. Z jeho středu potom vedl zpět oblouk, který končil ve druhém kruhu.

„Udělalo pak další zdánlivý skok v čase. Po něm se vrátilo do této pozice, ve které v okamžiku prvního skoku ještě nebylo. Proto jsme zvíře viděli celých šest sekund. Nevěděli jsme, že se přeneslo nejprve vpřed a potom vzad.“

Naše zvíře – říkejme mu časoskokan – pak skočilo znovu vpřed, a to právě do okamžiku, kdy se po prvním skoku vynořila z času jeho první... replika.

Takže teď máme před sebou zvířata dvě. Je to jedno a totéž zvíře, vlivem časového paradoxu je však zdvojené.

První se znovu přeneslo na tři sekundy do budoucnosti a ztratilo se nám tak z očí. Zmizelo právě ve chvíli, kdy se objevil časoskokan číslo 2.

Jenomže číslo 1 se promítlo do okamžiku, ve kterém se objevilo číslo 2. Takže máme znovu dva živočichy.“

„Ale potom jich bylo pět!“ namítl Rintrah.

„Proberme si to. Viděli jsme dva časoskokany. Číslo 1 skočilo vpřed a stalo se jedním z této pětice. Vrátilo se pak do minulosti a bylo jedním z dvojice, o které jsem právě mluvil.“

Potom skočilo znovu vpřed a stalo se číslem 3 celé pětice.

Číslo 2 zůstalo samotné, načež zmizelo a stalo se číslem 2 této pětice. Číslo 1 a 2 se přenesla vpřed a hned nato zpět a staly se z nich repliky 4 a 5.

Číslo 4 a 5 pak skočila vpřed, kde jsme je také současně spatřili.

Číslo 1 se mezitím promítlo na tři vteřiny dopředu, číslo 4 zůstalo na místě a číslo 5 také skočilo vpřed. Ve chvíli, o které mluvím, jsme proto viděli zase jen dvě zvířata.“

A se širokým úsměvem se zeptal ohromených Vladařů: „Teď už to chápete?“

„Ale to je nesmysl!“ vykřikl Tharmas. „Přeskoky v čase! Sám dobře víš, že je to nemožné.“

„Možná,“ řekl Wolff. „Co tedy ta zvířata dělají, když necestují časem? Lépe než já to nevysvětlíte. Pokud má teorie časových přeskoků umožňuje vysvětlit chování těchto zvířat a zajmout je, na co si ještě chcete stěžovat?“

„Měl bys použít laser,“ řekl Rintrah. „Potřebujeme se najíst a tenhle hon na duchy nás značně vyčerpal.“

Wolff pokrčil rameny, vstal a zamířil k časoskokanům. Pokračovali v pastvě a přitom jej pokradmu pozorovali. Když se k nim dostal na třicet yardů, prchli. Pronásledoval je až k východu z rokle. Rozutekli se do stran. Wolff nařídil laser na snížený výkon a vystřelil na jednoho z nich.

Při Wolffově pohybu dostal časoskokan pravděpodobně strach. V okamžiku výstřelu každopádně zmizel a energetický paprsek pohltila skalní stěna.

Wolff zaklel, vypnul laser a zamířil na druhé zvíře. To uskočilo a paprsek je minul. Wolff zbraň nevypínal a opsal s ní oblouk, jímž sledoval pohyb zvířete. Časoskokan udělal další skok a jen taktak se vyhnul zásahu. Rychlým pohybem zápěstí Wolff energetickým paprskem pronásledoval unikající zvíře.

Potom prudce zamířil zpět do míst, kde byli další časoskokani. Jednoho z nich zahlédl koutkem oka a snažil se ho zasáhnout.

V tom okamžiku živočich zmizel. Za ním se ozval výkřik. Když se otočil, všiml si, že Vladaři ukazují na mrtvé zvíře, které leží vlevo od něj ve vzdálenosti několika yardů. Bylo zkroucené a jeho srst byla zčásti spálená.

Zamžikal údivem. Přiběhla Vala a řekla: „Objevil se odnikud. Sotva se dotkl země, byl mrtvý a popálený.“

„Jenže já jsem jednoho zasáhl teprve teď,“ namítl Wolff. „A ten se dosud neobjevil.“

„Mrtvý se tu objevil už před třemi vteřinami,“ řekla Vala. „Nebo snad o něco dříve. Tři vteřiny předtím, než jsi tamtoho zasáhl.“

Zarazila se a vesele se zasmála: „Vlastně bych neměla říkat 'tam-toho'. Je to přece tentýž. Ten, kterého jsi zabil těsně před svým zásahem. Nebo téměř současně. Který se však přenesl na tři vteřiny do minulosti.“

Wolff se jí pomalu a zřetelně zeptal:

„Chceš říci, že jsem ho nejprve zabil a teprve potom že jsem na něj vypálil?“

„Ne, takhle ovšem ne. Jenom to tak vypadalo. Já už nevím. Je to ho na mě moc.“

„Co na tom, hlavně, že máme co jíst. Moc toho ale není. K tomu, abychom se všichni najedli, máme masa málo.“

Prudce se otočil a zametl rokli paprskem laseru. Výboj zanechal rýhy na skalách a zasáhl jednoho časoskokana. Potom pohasl.

Wolff i pak přihloupě mířil na zvíře, které stálo na zadních tlapách, pomrkávalo velkýma očima a upřeně jej pozorovalo.

„Došla nám energie,“ oznámil. Vyhodil prázdný zásobník a zastrčil laser za opasek. Byl sice nepoužitelný, zbavit se ho však nechtěl. Třeba se někdy v budoucnu dostane k další munici.

Chtěl ihned pokračovat v lovu holemi. Ostatní Vladaři se proti tomu postavili. Byli zesláblí, umírali hladem a potřebovali se především najíst. I když maso bylo napůl spálené, hltavě je spolýkali. Žaludky jim přestaly kručet. Trochu si odpočinuli, potom vstali a znovu se rozběhli na časoskokany.

Měli v plánu se rozvinout do širokého kruhu a postupně jej kolem zvířat zužovat tak dlouho, až je dostanou na dosah holí. Časoskokani ihned zahájili zběsilý balet, mizeli a znovu se objevovali. Byly chvíle, kdy Vladaři neviděli žádného, protože se všechna zvířata najednou rozhodla skočit v čase vpřed nebo vzad. Nebylo možné sledovat, co se vlastně děje.

Wolff si zpočátku udržoval přehled poměrně snadno. Zvířat bylo šest, potom žádné, potom znovu šest, pak tři, znovu šest, jedno a sedm.

Vladaři se točili, skákali, řvali jako smečka vlků a mávali holemi v naději, že některé zvíře zasáhnou v okamžiku, kdy se materializuje. Vtom s tlumeným plesknutím dopadl Tharmasův obušek na spánek jednoho časoskokana. Zvíře padlo na zem a jeho tělo sebou několikrát křečovitě zaškubalo. Potom dodělalo.

Předtím se z nicoty – či z času – vynořilo osm živočichů najed-

nou. Jeden zdechl a ostatní zmizeli. V příštím cyklu by jich mělo být sedm, napočítali jich však osm. Po dalších třech vteřinách byli tři. Po dalších třech vteřinách devět. Potom žádný. Devět. Dva. Jedenáct. Sedm. Dva.

Jedenáct; Wolff zatočil holí a zasáhl jednoho z nich do hřbetu. Zvíře padlo tlamou k zemi. Vala k němu okamžitě přiskočila a dříve, než se mohlo vzpamatovat, dobila je holí.

Objevilo se jich patnáct, ale zůstalo jen třináct, protože také Rintrah a Theotormon zabili každý jednoho. Pak se neukázal žádný.

Celou jednu minutu zřejmě časoskokany držela panika. Skákali vyděšeně sem i tam a jejich počet – alespoň podle Wolffova odhadu – postupně dosahoval dvaceti osmi, nuly, dvaceti osmi, nuly a padesáti šesti. Přesně se to samozřejmě zjistit nedalo. S přihlédnutím k aritmetické posloupnosti jejich výskytů bylo několik okamžiků pouze možné tvrdit, že je jich tisíc sedm set devadesát dva.

Potom už časoskokani žádné ztráty neutrpěli. Vladaře zavalil neustále rostoucí počet zvířat, která na ně odevšad padala, narážela do i nich, podrážděla jim nohy, škrábala je a zběsile po nich dupala.

Vyděšené stádo náhle zamířilo k východu z rokle. V úzkém průchodu vznikla tlačence, zvířatům se však podařilo protlačit a brzy se jejich proud odvalil pryč.

Utrmácení a otřesení Vladaři se pomalu zvedali. Hleděli na čtyři úlovky a smutně pokyvovali hlavami. Z necelého tisíce osmi set – teoreticky – snadných obětí, které měli na dosah ruky, jim zůstala jen tato ubohá kořist.

„Na každého připadá téměř polovina časoskokana, takže se všichni můžeme dobře najíst,“ řekla Vala. „Pořád je to lepší než nic. Co ale bude zítra?“

Ostatní na to neodpověděli. Šli pro dříví na oheň. Wolff si půjčil od Theotormona dýku a pustil se do stahování zvířat.

Druhý den ráno dojedli zbytky ze včerejška. Pod Wolffovým veděním pak skupinka znovu zahájila výstup. S výjimkou zurčícího potoka byla soutěska stále tak tichá jako předtím. Její stěny se postupně zužovaly. Nahoře zářila žlutá obloha. V dálce před nimi se objevili časoskokani. Wolff po nich hodil kamenem. Málem jednoho zasáhl; ten hned nato zmizel. Objevil se znovu po třech vteřinách ve vzdálenosti dvaceti stop a odběhl drobnými skoky, jako kdyby si právě vzpomněl, že má naléhavou schůzku.

Dalšího dne byli již Vladaři téměř ochotni jíst bobule. Palamabron prohlásil, že to, že bobule páchnou, nemusí podle jeho názoru ještě znamenat, že mají špatnou chuť. A i kdyby tomu tak bylo, nemusejí být ještě jedovaté. Vzhledem k tomu, že stejně zemřou, nemá cenu déle odkládat pokus o konzumaci.

„Na nás se neohlížej,“ pobídla jej Vala. „Když už tě to napadlo a chceš je jíst, pusť se do nich!“ Dívala se na něj s ironickým úsměvem, jako kdyby ji bavilo sledovat, jak v něm bojuje hlad se zbabělostí.

„Ne!“ protestoval Palamabron. „Nehodlám vám dělat pokusného králíka. Proč bych se měl pro vás obětovat? Ochutnám bobule teprve tehdy, až je začnou jíst všichni zároveň.“

„Tak budeš mít alespoň jistotu, že zemřeš v dobré společnosti,“ řekl Wolff. „Nechme však žertování, Palamabrone. Jednej nebo mlč to je další staré pozemské úsloví. Diskusí jen ztrácíš čas, buď to je vykoušej sám nebo na to zapomeň.“

Palamabron přičichl k plodu, který držel v ruce, ušklíbl se a upustil ho na skalnatou zem. Wolff se dal znovu na pochod a ostatní za ním. Asi po hodině došli k další příčné rokli. Než do ní vstoupili, našel si Wolff oblý kámen, jehož váha a velikost byly vhodné k hodů. Třeba se mu podaří přiblížit se nepozorovaně k některému časoskokanovi a zasáhnout ho.

Rokle byla o něco menší než ta, v níž Vladaři lovili poprvé. Na jejím konci stál osamělý časoskokan a spásal bobule. Wolff klesl na všechny čtyři a začal se k němu pomalu plížit. Ukřýval se za každým kamenem a dostal se tak až do poloviny rokle, aniž by zvíře něco tušilo. Náhle časoskokan přestal jíst, vztyčil se a rozhlédl se kolem; nozdry se mu chvěly a uši mu vibrovaly jako televizní antény při silném větru.

Wolff se bez hnutí přitiskl k zemi. Napětí a námaha způsobily, že se silně potil, protože jej hlad navíc značně oslabil. Měl chuť hned teď vyskočit, vrhnout se na zvíře, zakousnout se do něj a zhltnout je za syrová. Cítil, že by ho dokázal spolykat celého, od špiček uší po konec ocasu, rozlámat jeho kosti a vysát z nich všechn morek.

Přinutil se ležet bez hnutí. Zvíře se jistě brzy uklidní a Wolff se bude moci plížit dál.

Za skaliskem nedaleko časoskokana se náhle objevil druhý živočich. Jeho srst byla šedá a vlčí uši narůžovělé. Měl protáhlý čenich a hustý ocas jako liška. Ve chvíli, kdy se časoskokan zadíval na druhou

stranu, po něm skočil.

Zuby mu cvakly naprázdno. Časoskokan zmizel a o zlomek sekundy tak unikl jeho tlamě.

Šelma se však ani nestačila dotknout země a zmizela také.

Objevila se tři zvířata: dva časoskokani a jeden dravec. Wolff, který rád pojmenovával neznámé jevy, mu dal ihned jméno chronovlk. Poprvé spatřil tvora, kterého sem příroda – nebo spíše Urizen – umístila proto, aby se časoskokani nepřemnožili.

Ted' mohl Wolff pohodlně sledovat, co se děje. Nejdříve tu byla dvě zvířata, potom žádné a teď tři. Časoskokan a chronovlk se tedy promítli do budoucnosti. Časoskokan v ní však zůstal jen zlomek sekundy a hned nato skočil zpět do minulosti. Chronovlk tak měl možnost pronásledovat dvě zvířata.

Všichni tři živočichové zmizeli. Když se znovu objevili, byli čtyři: dva časoskokani a dva chronovlci. Neobvyklý lov neprobíhal pouze v prostoru, ale také podivuhodnými obousměrnými zákruty času.

Zvířata provedla další skok časovým podsvětím. Wolff toho využil, zvedl se a přeběhl k balvanu obklopenému křovím. Tam se přitiskl k zemi a opatrně pozoroval, co se bude dít.

Nyní jich bylo sedm. Jeden z chronovlků se vynořil těsně za kořistí. Skočil na ni a jeho čelisti se sevřely. Ozvalo se zaprašštění lámaných kostí a časoskokan se zhroutil mrtev k zemi.

Ted' jich bylo sedm a jeden mrtvý. Jeden časoskokan se totiž v čase přemístil zpět a hned nato vpřed.

Potom všichni živí tvorové zmizeli. Žádný chronovlk zřejmě neměl v úmyslu zůstat a pozřít ulovenou kořist.

Po planině se nyní pronásledovalo šest zvířat. Jeden chronovlk sevřel nelítostně v zubech páteř svého druha. Šelma padla mrtvá k zemi.

Tři vteřiny se nic nedělo. Wolff udělal několik rychlých skoků a přitiskl se k zemi. I když se tentokrát nekryl, doufal, že jeho nehybnost spolu s hrůzou časoskokanů a krvežíznivým běsněním chronovlků postačí k tomu, aby si ho nikdo nevšiml.

Proběhla další zázračná partenogeneze a z času se vynořil nový vlk.

Dva chronovlci po sobě skočili před lhostejným zrakem třetího. Časoskokani v naprostém zmatku uskakovali na všechny strany.

Třetí vlk, ten, který jen přihlížel, jakoby mimoděk zachytil zuby

jednoho z časoskokanů, který se právě před ním materializoval. Křupla páteř.

Wolff pomalu vstal. V okamžiku, kdy jeden chronovlk umíral, mrštil kamenem po vítězi. Ten pravděpodobně koutkem oka zahlédl jeho pohyb, protože zmizel těsně předtím, než jej střela zasáhla. Když se pak vynořil z neviditelné propasti času, rozběhl se k ústí rokle tak rychle, co mu jen čtyři tlapy stačily.

„Promiň, že ti беру úlovek,“ zavolal na něj Wolff, „ale můžeš to klidně zkusit někde jinde.“

Zašel pro ostatní Vladaře a oznámil jim, že tentokrát měli štěstí. Šest zvířat je nasytí a vystačí zčásti i na zítřek.

Ten čas však uplynul a znovu přišla chvíle, kdy tři dny neměli nic k jídlu. Byli vyžábílí a vyhládlí, tváře měli propadlé, oči zapadlé hluboko v očních důlcích a žaludek přilepený málem až k páteři. Toho dne je Wolff poslal lovit ve dvojicích. Chtěl jít na lov sám, ale Vala naléhala, ať vezme Luvaha s sebou. Odmítla se k někomu připojit. Wolff chtěl vědět, jaké má k tomu důvody. Řekla, že nechce zůstat sama pouze s jedním mužem.

„Chceš tím říci, že se obáváš kanibalství?“ zeptal se jí Wolff.

„Přesně tak. Sám se toho bojíš také. Půjde-li to tak dál, nakonec se sníme navzájem. Možná to tak Urizen naplánoval. Bude mít nesmírnou radost, až uvidí, jak se pobíjíme a sytíme masem, které se z něj zrodilo.“

„Uděláme to, jak chceš,“ řekl Wolff. V Luvahově společnosti pak odešel prozkoumat skupinu slepých roklí. Zpozorovali několik časoskokanů, kteří spásali bobule, a zkusili to s pomalým plížením. Mohlo to trvat i radu hodin. Lov se jim málem podařil. Kámen, který Wolff hodil, jen lehce zavadil o hlavu předpokládané oběti.

Potom bylo třeba začít znovu. Živočichové se ani nenamáhali zmizet v čase; udělali prostě několik skoků a hbitě unikli ústím rokle.

Wolff a Luvah pokračovali v neúspěšném lovu až do doby, kdy se na obzoru objevil měsíc zvěstující příchod další noci, naplněné mučivou nespavostí a smrtelným hladem. Když se vrátili na místo srazu, byli tam už i ostatní ochablí a hladý zemdlení Vladaři.

Nevrátil se jen Palamabron a jeho společník Enion.

„Dělejte, co chcete,“ řekl Tharmas, „ale já jsem tak vyčerpaný, že už ani nedokážu jít hledat ty zatracené pitomce.“

„Neděláš dobře,“ namítla Vala. „Co když měli větší štěstí než

my, právě teď si plní břicha a ani je nenapadne se s námi rozdělit?“

Tharmas zaklel, ale i pak odmítl zúčastnit se pátrání. Má-li Vala pravdu, poznáme to na jejich tvářích, až se vrátí. Zabije je pak jako psy, aby je potrestal za jejich sobeckou žravost.

„Jsi si jist, že na jejich místě bys jednal jinak?“ zeptal se Wolff. „Nač ale všechny ty řeči? Je to jen Valino podezření. Nemáme nejmenší důkaz, že by něco chytily.“

Vladaři kleli a mručeli, byli však tak unavení, že brzy všichni pevně usnuli.

Wolff usnul také, uprostřed noci se však probudil. Zdálo se mu, že v dálce zaslechl výkřik. Vstal a rozhlédl se. Byli tu všichni kromě Eniona a Palamabrona.

Vala také vstala. „Neslyšel jsi něco?“ řekla. „Nebo to jenom sténaly naše vyhladovělé žaludky?“

„Přišlo to od řeky,“ řekl Wolff. „Asi se tam zajdu podívat.“

„Půjdu s tebou. Stejně nemohu spát. Při pomyslení, že ti dva třeba někde hodují, se mohu zbláznit.“

„Pokud hodují, nebudou to asi nijak malá zvířata.“

„Myslíš, že...“

„Nevím. Tu možnost jsi nadhodila ty. Vzhledem k naší slabosti a hladu je to den ze dne pravděpodobnější.“

Vzal si hůl a sestoupili k řece. V polostínu měsíce se jim šlo snadno. Přesto, že se stěny rokle tyčily do velké výšky, dopadalo do ní tolik světla, že mohli postupovat bez tápání.

Spatřili proto Palamabrona dříve, než je uviděl on. Jeho hlava se na okamžik vynořila za balvanem ležícím v blízkosti skalní stěny. Objevila se z profilu a hned nato zmizela. Vala s Wolffem se tiše vydali směrem k němu. Vítr k nim přinášel zvuky, jako kdyby o sebe křesal dvěma oblázky.

„Řekla bych, že zkouší rozdělat oheň,“ zašeptala Vala. Wolff mlčel. Při pomyslení, že se Palamabron pokouší zapálit oheň z jediného možného důvodu, se mu dělalo zle. Když se dostali ke skalisku, za nímž byl jeho bratr, zaváhal. Obával se pohledu na druhou stranu.

Palamabron k nim byl obrácen zády. Klečel před hromadou větví a listů a bušil pazourkem o kámen bohatý na železo.

Wolff vydechl úlevou. Mrtvé tělo, které leželo vedle Palamabrona, patřilo časoskokanovi.

Kde je však Enion?

Wolff se nehlučně vynořil za Palamabronem se zvednutou holí. Hlasitě řekl: „Tak co, Palamabrone?“

Vladař krátce a hněvivě vykřikl a skočil po hlavě za hromadu roští. Odkutálel se stranou a výhružně se vztyčil. V ruce držel hrubě opracovaný pazourkový nůž.

„Je můj!“ zavrčel. „Zabil jsem ho já, a proto patří mně. Potřebuji ho. Nenajím-li se, zemřu.“

„Jsme na tom všichni stejně,“ řekl Wolff. „Kde je tvůj bratr?“

Palamabron si odplivl a prohlásil: „Hnusný tvor! Nepovažuji ho za bratra. Co je mi po tom, kde je? Proč bych se měl o něj starat?“

„Odešli jste spolu,“ namítl Wolff.

„Nevím, co se s ním stalo. Při lovu jsme se rozdělili.“

„Co to bylo za křik, který jsme slyšeli?“ zeptala se Vala.

„Možná nějaký časoskokan,“ řekl Palamabron. „Ano, to bude ono. Ten, kterého jsem zabil. Překvapil jsem ho ve spánku, udeřil jsem ho a on před smrtí vykřikl.“

„Hm,“ řekl na to Wolff. Couvl několik metrů, aniž spustil Palamabrona z očí. Pak si šel prohlédnout okolí řeky. Neušel ani sto metrů a uviděl ruku, která vyčnívala za velkým skaliskem. Obešel je a spatřil Eniona. Týl hlavy měl roztržitý. Nedaleko ležel zakrvácený kámen, jímž byl zabit.

Wolff se vrátil na místo, kde nechal Valu a Palamabrona. Sestra tam byla stále, Palamabron však zmizel i s časoskokanem.

„Proč jsi ho nechala utéci?“ zeptal se Wolff.

S úsměvem pokrčila rameny: „Jsem jenom žena. Co bych proti němu zmohla?“

„Mohla jsi ho zadržet,“ řekl. „Je ale možné, že jsi si chtěla dopřát opravdový lov na člověka. V tom případě jsi se zmýlila. Asi tě zklam, ale musím prohlásit, že nic takového nebude. Tu trochu energie, co nám ještě zbývá, nemůžeme promrhát tím, že ho budeme pronásledovat po horách. Nehledě k tomu, že se najedl, bude silnější než my a může nám unikat, jak dlouho bude chtít.“

„Dobrá,“ řekla Vala. „Co teď uděláme?“

„Ať je to jak chce, půjdeme dál.“

„Chceš říci, i kdybychom měli zemřít hladem?“ Ukázala na skalisko, které ukrývalo Enionovo tělo. „Tamhle je jídlo pro všechny.“

Wolff nějakou dobu neodpovídal. Až dosud na to odmítal myslet, teď však, když je přitlačen ke zdi, udělá, co je třeba.

Vala má pravdu. Bez této potravy, ať je jakkoli odpuzující, jsou všichni odsouzeni k záhubě. Palamabron jim v jistém smyslu prokázal službu. Odpovědnost za vraždu vzal na sebe a jim umožnil se najíst, aniž by měli pocit, že jsou vrahy. Ne, že by Vladařům zabíjení nějak vadilo. To jenom Wolff by zakoušel nepopsatelná muka, kdyby se ocitl v situaci, v níž by svou kůži mohl zachránit jedině tak, že by obětoval jinou lidskou bytost.

Samotný akt požívání lidského masa v něm nyní vzbuzoval jen mírný odpor. Hlad v něm otupil vrozenou hrůzu z kanibalství.

Šel vzbudit ostatní a Vala zvedla dva oblázky, které Palamabron upustil. Když všichni přišli, měla už nejenom rozdělaný oheň, ale začala také se čtvrcením. Wolff se odvrátil. Potom ho napadlo, že má-li mít podíl na jídle, musí se podílet i na jeho přípravě, a vypůjčil si proto od Theotormona dýku. Ostatní se nabízeli, že mu pomohou, ale odmítl. Vypadalo to, jako kdyby se tou pochmurnou činností chtěl sám trestat.

Když bylo jídlo uvařené, či spíše zpola upečené, vzal si Wolff svůj díl a šel se najíst za skalisko. Nebyl si jist, zda všechno nezvrátí, určitě by však musel zvracet při pohledu na ostatní. Každopádně byl teď raději sám.

Svítání je zastihlo při opékání další porce. Na cestu se vydali až během následujícího dopoledne. Maso, které zůstalo, zabalili do listů.

„Pokud nás Urizen pozoruje,“ řekl Wolff, „musel se hezky pobavit.“

„Jen ať se baví,“ odpověděla Vala. „Má chvíle teprve přijde.“

„Tvá chvíle?“ podivil se Wolff. „Chceš říci naše chvíle.“

„Myslete si, co chcete. Mne zajímá jen to, co udělám já.“

„Jsi stejná jako ostatní Vladaři,“ řekl Wolff a dál to nerozváděl. V následujících hodinách ji sledoval o něco pozorněji. Projevovala podivuhodnou vitalitu. Snad ten svěží vzhled, plné tváře a zaoblené paže načerpala z posledního jídla, silně však o tom pochyboval. Ani v době půstu netrpěla tolik jako ostatní a nechradla tak rychle.

Pokud se někdo z nich dožije té radosti a zahubí Urizena, bude to s největší pravděpodobností Vala.

Kéž by nebe dalo, modlil se, a já v té chvíli neměl příliš velké zpoždění. Ať není tak velké, abych se sám nemohl Urizenovi pomstít, přesto, že nadevše toužím osvobodit Chryséis.

Když se vynořili ze soutěsky, neměli už opět dva dny nic k jídlu. Před nimi se podél řetězce zaoblených hor do nedohledna táhla rovná pláň. Ve vzdálenosti zhruba čtvrt míle se tyčil malý pahorek, na jehož vrcholku spatřili dva obrovské šestiúhelníky.

Skupinka se zastavila a vysíleně pohlížela na cíl, kterého konečně dosáhli. Wolff prohlásil: „Navrhuj, abychom okamžitě prošli na druhou stranu. Snad tam najdeme něco k snědku.“

„A když z toho nic nebude?“ namítl Tharmas.

„Raději padnu Urizenovi do pasti a zemřu hned, než abych zůstal zde a umíral pomalu hladu, jako kdyby už nestačilo...“

Odmklčel se, protože si uvědomil, že Vladaři jsou beztak dost zmoření.

Vladaři se za Wolffova vedení spíše doplazili než došli ke zlatému dvojitému šestiúhelníku, posázenému drahokamy. Wolff se obrátil k Vale: „Milá sestřičko, je na tobě, abys označila pravý nebo levý port; především si ale pospěš. Cítím, že i poslední síly mě opouštějí.“

Zvedla kámen, otočila se k šestiúhelníkům zády a hodila jej přes rameno. Kámen narazil na okraj a zapadl do otvoru vpravo.

„Dobrá,“ řekl Wolff. Podíval se po ostatních a pak se najednou rozesmál. „No, to se podívejme! Tohle že jsou chrabří Vladaři? Spíš tlupa ubohých vandráků! Hole, kus meče, dýka, svaly roztřesené slabostí a hladová břicha. Nejsměšnější armáda, která kdy zaútočila na Vladařovu pevnost!“

„Vidím, že jsi ještě úplně neztratil humor,“ řekla s úsměvem Vale. „Snad tedy není všechno ztraceno.“

„Doufejme,“ řekl Wolff. Rozběhl se a proskočil portem napravo. Vynořil se pod tmavě modrým nebem na zemi, která se měkce prohýbala pod nohama. Krajina byla plochá, jen tu a tam se zvedaly srázné pahorky, které vypadaly tak drsně a pochmurně, že se dalo jen stěží uvěřit, že je tvoří kámen a hlína. Půda měla hnědou barvu, byla poddajná a posetá malými dírkami. Z každé dírky vyrůstala asi stopu vysoká lodyha, jemná a rovná jako čistič dýmky.

Vypadá to jako kůže nějakého obra, pomyslel si Wolff.

Jedinými rostlinami, pokud se tomu vůbec dalo říkat rostliny, byl

určitý počet široce rozvětvených stromů. Byly vysoké zhruba čtyřicet stop, měly tenký kmen, pružné a špičaté větve, které vyrůstaly z kmene směrem vzhůru pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Větve měly šafránovou barvu, tmavší než hlavní kmen, a nesly dlouhé řídké listy, které vypadaly jako šavle.

O minutu později se z portu vynořili i ostatní Vladaři. Na uvítanou jim chladně řekl: „Ještě štěstí, že jsem vás při příchodu nepotřeboval. To bych se načekał.“

„Byli přesvědčeni, že tentokrát port vede do Urizenova paláce,“ řekla Vala.

„A že před svou smrtí deaktivuji několik nástrah,“ dokončil. „Takže byste žili o několik minut déle.“

Neodpověděli. Wolff se zadíval na Luvaha, jehož tváře se zbarvily do červena.

Vyzkoušel port. Byl buďto deaktivovaný nebo jednosměrný. V dálce uviděl dlouhou tmavou čáru, která mohla vyznačovat mořský břeh nebo břeh jezera. Na rozdíl od předcházející planety jim tento svět nedával žádný náznak, kterým směrem mají jít.

Na obzoru, ve směru, jímž se z portu vynořili, se zvedaly dva velmi blízké temné pahorky, které se čímsi neurčitě odlišovaly od okolní krajiny. To mohlo být Urizenovo znamení. O tom se mohli přesvědčit jen jediným způsobem, a Wolff se proto rozhodl, že se k nim bez meškání vydají.

Dal se jako první na cestu po pružné zemi. Ostatní šli ztěžka za ním. Dopadl na ně ptačí stín a zvedli hlavy. Živočich byl velký jako menší orel, měl bílé peří, červené nohy a opičí hlavu, v níž byl nos nahrazen zahnutým zobákem. Letěl tak nízko, že Luvah po něm hodil holí. Sklouzla po mávajících křídlech. Pták na protest uraženě vykřikl, vznesl se do výšky a zmizel v tmavém nebi.

„Tamhle na tom stromě je něco, co vypadá jako hnízdo,“ řekl Wolff. „Pojďme se podívat, zda v něm jsou vejce.“

Luvah si odběhl pro hůl a náhle znehybněl. Wolff se podíval, na co to ukazuje prstem.

Povrch země se zvlnil. Směrem k holi se sbíhaly několik centimetrů vysoké vrásky. Luvah začal couvat, potom si to rozmyslel a vrátil se pro hůl. Půda za ním se zkroutila, zvedla se a začala se velmi rychle pohybovat, jako příbojová vlna.

Wolff varovně vykřikl. Luvah se otočil, zpozoroval nebezpečí a

rozběhl se. Utíkal šikmo podél vlny a doufal, že jí nadběhne. Wolff jej zdálky bezmocně sledoval a čekal na příležitost, kdy by mohl zasáhnout.

Potom vlna opadla. Wolff a Luvah se zastavili. Náhle Wolff ucítil, že se pod ním země pohnula a spatřil, jak se nějakých deset stop od Luvaha rodí nová série vln. Oba muži se rozběhli, pronásledováni dmutím půdy – nebo co to bylo. Velkou oklikou se jim podařilo doběhnout k blízkosti portu, kde zatím půda zůstávala klidná.

V okamžiku, kdy vstoupili do bezpečné zóny, země za nimi poklesla. Utvořila se trhlina, zprvu mělká a široká. Pak se zúžila a prohloubila. Její stěny se uzavřely a ozvala se krátká rána; proces vzniku trhliny pak proběhl znovu, avšak obráceně.

Znovu se rozevřela, její stěny se rozšířily, země se zavlnila a byla znovu hladká jako předtím. Jenom chvění lodyh, vyrůstajících z jednotlivých dírek, svědčilo o tom, co se právě udalo.

„U Lose!“ opakoval Luvah stále znova a znova. Měl smrtelně bledý obličej, zřetelně na něm vystupovalo souhvězdí pih.

Také Wolff cítil, jak na mu vyráží studený pot. Půda, která se pohybovala pod jeho nohama, v něm probouzela dojem, že jde o zemětřesení. To bylo alespoň první vysvětlení, které ho napadlo.

Kdosi za ním vykřikl. Obrátil se a spatřil Palamabrona, jak se zoufale pokouší projít zpět jednosměrným šestiúhelníkem, ze kterého se k velkému údivu Vladařů právě vynořil. Pravděpodobně je sledoval a čekal na okamžik, až podle jeho mínění budou od portu dostatečně daleko. Dostal se teď spolu s nimi do stejné pasti.

Možná i do něčeho horšího, protože Wolff už měl pro něj něco přichystáno. Odvolal ostatní Vladaře, kteří se na něj vrhli, a křikl na ně, ať zachovají klid. Vladaři poslechli. Palamabron se trásl po celém těle a zuby mu cvakaly.

„Odsoudili jsme tě k smrti, Palamabrone,“ prohlásil Wolff, „protože jsi porušil příměří a zavraždil svého bratra Eniona.“

Když Palamabron viděl, že ho nemají v úmyslu ihned usmrtit, vrátilo se mu trochu odvahy. Snad si řekl, že mu přece jen zbývá trochu naděje. Zvolal: „Každopádně jsem nesnědl svého vlastního bratra! A zabít jsem ho musel. Zaútočil na mě první!“

„Byl zabit zezadu,“ řekl Wolff.

„Srazil jsem ho na zem!“ řval hystericky Palamabron. „V okamžiku, kdy vstával, jsem zvedl kámen a udeřil jsem ho. Měl jsem snad

počkat, až po mně skočí?“

„O tom se nebudeme bavit,“ přerušil jej Wolff. „Můžeš volně odejít. Nechceme si špinit ruce tvou krví. S námi však zůstat nemůžeš. To bychom se už neodvažovali v noci spát nebo se k tobě, byť i na chvíli, obrátit zády.“

„Necháte mě odejít?“ podivil se Palamabron. „Proč?“

„Neztrácej čas dohadováním. Nebudeš-li do deseti minut pryč, pustím na tebe ostatní. Raději uteč. Ihned!“

„Moment,“ řekl Palamabron. „Něco mi v tom nehraje. Ne, nikam nepůjdu.“

Wolff pokynul čekajícím Vladařům.

„Tak na něj. Zabte ho.“

S pronikavým výkřikem vzal Palamabron nohy na ramena. Utíkal tak rychle, jak jen mohl, vypadal však vyčerpaně a už po třiceti yardech značně zpomalil. Několikrát se ohlédl, a když viděl, že ho nikdo nepronásleduje, zastavil se.

Půda se za ním vzdula téměř do výše jeho hlavy. Ve chvíli, kdy vlna dosáhla maximální výšky, se Palamabron znovu ohlédl. Spatřil, jak se k němu řítí obrovský hřeben a se zoufalým výkřikem se dal znovu do běhu. Vlna opadla a změnila se v řadu vibrací, které Palamabrona dohonily a podtrhly mu nohy. Okamžitě vstal a běžel dál; potácel se přitom čím dál víc.

Před ním se pootevřela štěrbin. Zařval a zahrnul v pravém úhlu, aby se od ní dostal pryč. Zdálo se, že hrůza mu vlévá nové síly. Trhlina zmizela a před ním se rozevřela další. Znovu odbočil, tentokrát v ostrém úhlu.

Objevila se před ním další puklina. Změnil směr, klopýtl, dopadl tvrdě na zem a odkutálel se stranou. Vrása, která se vytvořila mezi ním a Vladaři, se mezitím zvětšila natolik, že jej úplně zakryla. Na několik okamžiků ztuhla na místě a jen se lehce zachvívala, načež pomalu klesla a krajina vypadala znovu jako předtím, až na malou vyvýšeninu dlouhou šest stop.

„Spolklo ho to,“ řekla Vala. Byla nesmírně rozrušená. Měla široce rozevřené oči, z pootevřených úst jí vystřelovala špička jazyka a lehce si vlhčila oblouk rtů.

„To nám tu otec stvořil pěknou nestvůru,“ podotkl Wolff. „Kůže tohoto... tohoto *Weltiera* třeba pokrývá celou planetu.“

„Kůže čeho?“ zeptal se Theotormon. Jeho pohled byl dosud ztuh-

lý hrůzou. A i když hladovění posledních dnů jej téměř úplně zbavilo tukových zásob, vypadal, jako kdyby během posledních dvou minut zhubl o dalších dvacet kilogramů. Svrasklá kůže mu visela v žalostných záhybech.

„*Welttiera*. Zvířete velkého jako svět; je to německy, což je jeden z pozemských jazyků.“

Že by celá planeta byla pokryta pokožkou? pomyslel si Wolff. Třeba to není kůže, ale nějaká améba o velikosti celého světadílu, která se rozrostla po celém povrchu tohoto světa. Začal ten nápad v duchu rozebírat.

Pokožka existovala, to se nedalo popřít. Jak se ale živí? Je nutné udržovat při životě milióny a milióny tun protoplazmy.

Zvířata, která spolkně, určitě nemohou být jejím jediným zdrojem obživy.

Wolff se rozhodl, že se tento problém pokusí vyřešit, hned jak k tomu bude mít příležitost. Byl zvědavý jako liška nebo jako siamská kočka, neustále toužil zkoumat, počítat, vážit a zvažovat. Spokojený byl teprve tehdy, když pro každou věc zjistil všechna „proč“ a „jak“.

Posadil se, aby si mohl pohodlně rozmyslet, co by teď měli dělat. Kromě Valy si ostatní také posedali. Vala vešla do „nebezpečné zóny“ a pečlivě si vybírala místa, kam kládě nohy. Wolff ji se zájmem pozoroval a pochopil, co vlastně zkouší. Jak to, že ho to nenapadlo? Vyhýbala se rostlinám (chlupům?), které rostly z jamek (nebo to byly póry?). Urazila tak po jisté době kruh o poloměru zhruba dvaceti pěti yardů a došla do výchozího bodu. Pokožka se ani jednou nezvlnila do nebezpečných vrásek.

Wolff vstal a řekl: „Výborně, Valo. Napadlo tě to dříve než mne. Ten nestvůrný organismus, nebo co to je, vnímá živé bytosti pomocí chlupů, které jsou jeho smyslovými orgány. Půjdeme-li tak opatrně, jako když loď kličkuje mezi útesy, musíme projít. Obtížné to bude jen tamhle.“

A ukázal na tmavé pahorky, které se zvedaly v dálce. Kolem jejich úpatí rostly chlupy mnohem hustěji než jinde. Za nimi pak tvořily koberec, který souvisle pokrýval celý povrch země.

Vala pokrčila rameny: „Však uvidíme.“

Wolff šel první. Oči upíral k zemi a pečlivě volil cestu mezi chlupy. Vladaři šli v zástupu za ním, jenom u Valy se znovu projevil její individualismus a postupovala pět až šest yardů po jeho pravici.

„Za těchto okolností toho moc neulovíme,“ řekl Wolff. „To bychom museli současně sledovat kořist i chlupy. To je hrozná nevyhovoda.“

„Na tvém místě bych se o to nestarala,“ odpověděla Vala. „Žádná zvěř tu asi není.“

„O jednom zvířeti bych věděl určitě,“ namítl. Dál to nerozváděl, i když bylo zřejmé, že Vala přemýšlí, co tím chtěl říci. Mířil ke stromu, v jehož větvích snad zahlédl hnízdo. Byla to kruhová konstrukce z proutí a listí, umístěná v rozsoše stromu. Materiál držela pohromadě jakási lepkavá hmota a celé hnízdo mělo průměr asi tři stopy.

Proklouzl mezi dvěma smyslovými výhonky, opřel hůl o kmen a začal šplhat. V poloviční výšce stromu uviděl na vrcholku jednoho z černých pahorků dvojitý šestiúhelník. Když se dostal k hnízdu, sevřel nohama kmen, chytil se jednou rukou rozsochy a druhou tápal mezi listím, které shora zakrývalo hnízdo. Vytáhl dvě černozeleň kropenatá vejce, zhruba dvakrát větší než vejce krutí. Opatrně je jedno po druhém podal Vale.

Mezitím přiletěla samička. Byla velká jako sup, měla bílé peří s modrými prýmkami, netopýří křídla, orlí spáry, chlupatou opičí hlavu, jestřábí zobák, vlčí uši a ohon jako archeopteryx.

Snesla se na něj jako blesk a křídla rozepjala až v posledním okamžiku. Vzduch prudce zavlnil a pták vyrazil křik připomínající zvuk trhání plechu. Chtěl tím snad ochromit svou oběť. V tomto případě se mu to nepodařilo. V téže chvíli se Wolff pustil kmene a seskočil dolů. Nad sebou uslyšel náraz a nový výkřik, tentokrát podbarvený zděšením a zklamáním. Pták narazil na kmen a na okraj hnízda. Původně počítal s tím, že Wolffovo tělo náraz ztlumí. Nebo také v rozčilení špatně odhadl rychlost.

Po dopadu na zem se Wolff odkutálel stranou; vrazil přitom sice do několika stvolů, věděl však, že se nedá nic dělat. Zvedl se okamžitě na nohy, zatímco se kolem něj snášel déšť větviček a lepkavého listí z rozbitého hnízda. Uskočil stranou právě včas, aby se vyhnul zpola omráčenému ptáku, který se na něj s velkým povykem řtil a přitom se instinktivně snažil roztáhnout křídla, aby zmírnil svůj pád.

Pokožka pokrývající zemi začala reagovat na signály, jež jí předávaly smyslové orgány. Dotkl se jich nejen Wolff, ale i ostatní Vlaďaři, kteří se při jeho pádu rozběhli a podupali celé okolí stromu.

„Vraťte se ke stromu!“ zavolal na ně Wolff. Vala nečekala na ra-

du a už vylézala po kmeni vzhůru. Začal vystupovat za ní, vtom však ucítil, jak se mu do zad zatínají ocelové spáry, pálicí jako žhavé uhlí. Pták se vzpamatoval z omráčení a přešel do útoku. Wolff se znovu pustil a padl na záda. Nohama přitom stiskl kmen a sjel na zem ve vodorovné poloze, s opeřeným útočником pod sebou.

Ozvalo se dvojí těžké vydechnutí: pád vyrazil dech jemu i živočichovi, kterého přimáčkl zády. Wolff nebyl tolik postižen, odkutálel se stranou, vstal a kopl ptáka do boku. Nahnědlý zobák poklesl a zbarvil se slinami smíšenými s krví. Wolff do něj kopl ještě jednou a otočil se ke stromu. Porazili ho dva Vladaři, kteří spěchali do bezpečí. Tharmas si mu stoupl na hlavu a odrazil se od ní, aby se dostal co nejvýš. Za Tharmasem přiběhl Rintrah, stáhl ho dolů, odstrčil a začal šplhat místo něj.

Tharmas dopadl na Wolffa ve chvíli, kdy se Robert sbíral na všechny čtyři.

Vala, která seděla téměř u vrcholku, se hystericky smála. Pohupovala se na větvi a pleskala se do stehén. Náhle pronikavě vykřikla. Ztratila rovnováhu, převážila se dozadu, zlomila cestou větev a přistála na rameni u paty stromu, kde zůstala ležet v bezvědomí.

Nejvystrašenější ze všech byl pravděpodobně Theotormon. Přesto, že ztratil tolik kilogramů, mu váha a ploutve značně překážely. Neustále klouzal po kmeni dolů a přitom si nesrozumitelně mumlal.

Wolffovi se konečně podařilo vstát. Kolem něho, přesně řečeno kolem stromu, se pokožka zuřivě vzdouvala. Tvořily se na ní ohromné řasy, které dosud pronásledovaly Aristona a Luvaha. Ti je obíhali v kruzích a na to, jak byli tělesně zesláblí, přitom vyvíjeli zázračnou rychlost a energii. Každého pronásledoval vysoký pohyblivý hřeben a chystal se je pozřít. Co chvíli se tvořily další vlny, stavěly se jim do cesty a pod jejich nohama se jim rozevíraly propasti.

Luvah s Aristonem náhle zkřížili své dráhy a výdutě i propadliny, které je pronásledovaly, do sebe narazily. Ohromený Wolff hleděl na chaotickou změť bublin, křečí a záchvěvů, které zmítaly rozbouřenou protoplazmou. Více než cokoli jiného scéna připomínala srážku zuřících maelströmů.

Než pokožka dokázala zkoordinovat své signály a znovu se zorientovat, ztratila Aristona i Luvaha. Ti doběhli ke kmeni, při výstupu si však navzájem překáželi. Zatímco se hádali, zvedl Wolff ptačí tělo a odhodil je co nejdál. Opeřené tělo narazilo na čelo pohyblivé vlny,

kteřá se po nárazu ihned zastavila. Kolem těla i pod ním se vytvořila prohlubeň. Mrtvý živočich se pomalu vnořil do země a otvor se nad ním uzavřel. To, co se stalo, připomínala jen malá vyvýšenina.

Obětování ptáka, kterého by ovšem Wolff mnohem raději snědl, nebylo zbytečné. Země kolem nich se pomalu uklidňovala, přeběhlo po ní několik menších vlnek a nakonec byla znovu rovná a lhostejná, jako kdyby ji skutečně tvořila pevná hmota. Wolff obešel strom, aby zjistil, co je s Valou. Opírala se o kmen, ztěžka dýchala a obličej měla zkřivený bolestí. Vzhledem k tomu, že povrch půdy byl pružný, byl náraz méně prudký, než kdyby dopadla na tvrdou zem. Rameno a celou polovinu tváře však měla pokryté modřinami a nějakou dobu nemohla pohnout paží.

Nejkrutěji však trpěla tím, že byla raněna její pýcha. Okamžitě se pustila do urážek, nadávala jim zbabělců, budižkničemu a impotentů, kteří se v nejlepším případě a se zamhouřením oka hodí jen za otroky. Vladaři poslouchali její urážky netečně a rezignovaně. V hloubi srdce si ostatně mysleli, že má pravdu. Styděli se, ale za nic na světě by si to nepřiznali.

Wolffovi nakonec celá příhoda připadla bláznivě legrační. Málem se rozesmál, ale ztuhl a zasténa bolestí. Zapomněl na kruté rány, které mu zasadily ptačí pařáty. Luvah si prohlédl jeho záda s významným zahvízdnutím. Škrábance dosud krvácely, pravděpodobně se však už brzy uzavřou. Každopádně musel doufat, že se nezanítí, protože tu neměl nic, čím by je ošetřil.

„To tedy není příliš povzbudivé,“ zamručel Wolff. Rozhlédl se po vejcích. Jedno leželo rozbité u paty stromu, kde tvořilo nevábnou skvrnu. Druhé nikde neviděl. Usoudil, že je nejspíš pokožka spolkla.

„O, Losi, „nařikal Ariston. „Co s námi bude? Jsme ztracení, od tohoto stromu nemůžeme odejít, protože by nás ten netvor zaživa snědl. Zemřeme hlady, a to jsme se zatím nedostali ani na dohled Urizenova paláce.“

„Stala se z vás směšná a žalostná stvoření,“ zvolal Wolff. „Říkáte si Vladaři a Stvořitelé vesmírů, když ale přijdete o zbraně a zdi svých pevností, chováte se jako malé děti. Naučím vás další pozemské přísloví: kočku lze stahovat nejen od hlavy, ale i od ocasu.“

„Kočku? Jakou kočku?“ řekl Theotormon. „Jsem schopen sníst třeba celý tucet koček.“

Wolff obrátil oči v sloup, ale neodpověděl. Nařídil ostatním, ať

znovu vylezou na strom nebo ať se schovají za ním. Půjčil si od Theotormona nůž a udělal několik kroků po pružném podkladu. Sklonil se a vši silou zarazil nůž do pokožky. Je-li tak pružná, že se může deformovat a vytvářet pseudopóry, musí být také zranitelná.

Wolff vytáhl nůž, zvedl se a o několik kroků couvl. Pokožka se stáhla a objevila se štěrbina, která přešla v nálevkovitý tvar.

Wolff trpělivě čekal. Netrvalo dlouho, prohlubeň se vyrovnala, rozšířila se a rána teď byla zřetelně patrná. Místo krve, kterou by málem očekával, z ní prýštila bleďá a řídká kapalina.

Přistoupil znovu k ráně, dáváje dobrý pozor, aby se nedotkl výrůstků, které ji obklopovaly. Rychlým pohybem znovu nařízl pokožku, vyřízl z ní kus zachvívajícího se masa a odběhl ke stromu. Okamžitě se rozpoutala bouře protoplazmatických útvarů: vln, kráterů, pohyblivých hřebenů a pomíjivých vírů, z nichž se zvedaly spirálovité sloupky masitých výrůstků. Potom se vše znovu zklidnilo.

„Zdá se,“ řekl Wolff, „že dokud zůstaneme u stromu, budeme v poměrném bezpečí. To ovšem neznamená, že nás odtud nemůže po čase vypudit nějaká... příbojová vlna. Každopádně se teď můžeme najíst.“

Každý Vladař si ukrojil kus masa. Bylo houževnaté, silně klišovitě, odporně páchlo, přesto se však dalo žvýkat a polykat. S trochou potravy v žaludku získali Vladaři i trochu optimismu a kuráže. Někteří se natáhli ke spánku. Wolff se rozhodl, že mezitím prozkoumá mořský břeh. Přidala se k němu Vala s Theotormonem a když to Luvah uviděl, připojil se k nim také.

Země se s vodou setkávala náhle, bez přechodu, nebylo tu žádné pobřeží. V blízkosti moře rostlo poměrně málo smyslových vláken, takže nemuseli dávat takový pozor. Wolff přistoupil k vodě co nejbližší a naklonil se nad ni. I když nesvítilo slunce, byla voda tak průzračná, že viděl do značné hloubky.

Nedaleko břehu plulo mnoho ryb nejrůznějších tvarů, rozměrů i barev. Když je tak Wolff pozoroval, spatřil, jak se zpoza břehu, na kterém stál, vysunulo dlouhé bleďé chapadlo a ovinulo se kolem velké ryby. Zajatý živočich sebou zmítal, byl však rychle zatažen pod břeh. Wolff si klekl na všechny čtyři a ještě více se vyklonil, aby zjistil, které zvíře to právě chytilo rybu. Přepis, na kterém klečel, nejspíš dosahoval velmi daleko. Na základnu kontinentu nedokázal dohlédnout. Místo toho měl před očima změt' chapadel, mnohá svírala ryby. O

něco dále se další, silnější chapadla nořila svisle do hloubky. Viděl, jak jeden z těchto výrůstků právě vytahuje z hlubiny jakéhosi obrovského tvora.

Wolff rychle stáhl hlavu, protože se jedno chapadlo vztyčilo a zavlnilo směrem k němu. „Uvažoval jsem o tom, jak se takový netvor živí,“ podotkl. „Tady máme jasnou odpověď. Požírá hlavně mořské živočichy. Vsadím se, že zvíře, na jehož hřbetu jsme se ocitli, je obrovský vor. Pluje volně v moři, tak jako ostrovy z vodního světa.“

„To je sice pěkné,“ řekl Luvah, „ale co z toho?“

„Musíme jít. Theotormone, ty jsi z nás nejschopnější, co kdybys tam skočil a trochu si zaplavával? Nevzdaluj se příliš od břehu a udělej to tak, abys mohl z vody jedním rázem vyskočit jako tuleň.“

„Proč bych tě měl poslechnout?“ odsekl Theotormon. „Sám jsi přece viděl, co ta chapadla dělají s rybami.“

„Určitě se pohybují naslepo. Možná vnímají chvění vody, nevím. Ale ty jsi tak obratný, že jim unikneš. A chapadla u břehu jsou malá.“

Theotormon zavrtěl hlavou. „Ne. Odmítám pro vás riskovat život.“

„To raději zemřeš hlady? Nemůžeme pořád odřezávat maso ze země. Reaguje příliš bouřlivě.“

Ukázal na rybu, která plula těsně pod hladinou. Byla nemotorná a vypasená a její hlava se podobala hlavě sfingy. „Nemáš chuť se do ní zakousnout?“

Theotormon mlsně zakoulel očima, žaludek mu hlasitě zakručel, ale trval umíněně na svém.

„Dej mi tedy svou dýku,“ řekl Wolff. Dříve, než mu v tom Theotormon mohl zabránit, vytáhl zbraň z pochvy, rozběhl se ke břehu a skočil co nejdále. Ryba prudce uhnula a vzdálila se. Byla rychlá, ale na Wolffa to nestačilo. Ten ji ostatně ani nechtěl honit. Především ho zajímalo, zda vibrace, které působí plaváním, přilákají některé chapadlo, které se jej pokusí chytit.

To se také stalo. Z plovoucí živé hmoty se vysunul výrůstek a natáhl se k němu. Robert plaval ke břehu s hlavou pod vodou, aby ho mohl lépe pozorovat. Když měl chapadlo na dosah, natáhl ruku a chytil ho za konec. Chvilí uvažoval, zda snad chapadla nejsou jedovatá jako u medúz. Zajaté ryby však sebou vždy divoce zmítaly a nic nenasvědčovalo tomu, že by byly otrávené.

Chapadlo se stočilo, utvořilo smyčku a omotalo se kolem něj.

Wolff pustil konec, otočil se a uchopil výrůstek tentokrát stopu od konce. Potom ho začal odřezávat dýkou, která jím hladce procházela. Chapadlo jej přestalo ovíjet a stahovalo se zpět. Wolff je nepouštěl a pokračoval v odřezávání. Voda byla čím dál tmavší a chapadlo ho táhlo ke břehu. Potom konečně dýka skončila svou práci a Wolff doplavál ke břehu s useknutou částí v zubech.

Položil chapadlo na břeh a začal vylézat, když tu ucítil, jak něco sevřelo jeho pravou nohu. Podíval se dolů a uviděl nové chapadlo zakončené ústy. Ústa neměla zuby, byla však tak silná, že mu bránila vylézt. Opřel se o břeh lokty a vyrazil ze sebe: „Dělejte něco!“

Theotormon k němu popošel na svých žabích nohou a pak se zastavil. Vala se naklonila, podívala se a usmála. Luvah vytáhl z pochvy svůj zlomený meč a potopil se. Vala se zasmála a skočila za ním. Vynořila se, vzala Wolffovi z rukou dýku a znovu se ponořila. S Luva-hovou pomocí zaútočila na chapadlo několik desítek centimetrů pod ústy. Přesekla výrůstek. Wolff se vytáhl na břeh, s chapadlem stále omotaným kolem nohy.

Oba masité výrůstky mohli Vladaři sníst teprve tehdy, až je změkčili opakovanými údery o strom. I pak měli dojem, že žvýkají kus gumy. Pořád to ale bylo lepší, než mít prázdný žaludek.

O něco později se znovu vydali na pomalý pochod přes pláň. Na místě, kde se smyslová vlákna hustě dotýkala, se zastavili. Teď už svůj cíl viděli jasně. Půl míle od nich se na vysokém pahorku tyčily dva zlaté šestiúhelníky.

Wolff vzal větev, kterou Vala zlomila, když spadla se stromu. Hodil ji co nejdál a pozoroval její pád mezi hustě rostoucí výhonky. Celá zóna ihned zareagovala s mnohem větší prudkostí, než místa zarostlá méně. Pokožka sebou prudce zmítala.

„Ó, Losi!“ zanařikal Ariston. „Je po nás veta. Tímhle nikdy neprojdeme. „Zahrozil pěsti k nebi. „Odporný otče! Nenávidím tě! Hnuší se mi den, kdy jsi mě zplodil! Myslíš si snad, že jsme ti vydáni na milost a nemilost, přísahám však u Lose a Enitharmona, že zaplatíš za všechno, co jsi nám způsobil!“

„To už je lepší,“ řekl Wolff. „Už jsem si jednu chvíli myslel, že začneš fňukat jako podělaný pes. Jen mu to vytmav, tomu starému proutníkoví! Je velmi pravděpodobné, že mu z toho neujde ani slovo.“

Zadýchaný Ariston zaťal pěsti a odpověděl: „Všechna slova, i když krásná, nestačí. Co teď uděláme?“

Wolff se obrátil k ostatním: „Má někdo nějaký nápad?“

Zavrtěli hlavami. „Kam se jen poděly,“ navázal, „všechny ty pověstné a ďábelské duševní schopnosti Urizenových potomků, jimiž se vždycky honosí? Cožpak jsem o každém z vás neslyšel desítky historek, které barvitě popisují, jak jste díky své síle a vynalézavosti porazili a vyvlastnili řadu Vladařů? Co se to teď děje?“

„Byli udatní a vynalézaví, když měli své zbraně,“ řekla Vala. „Asi se ještě nevzpamatovali ze šoku, který jim způsobil otec, když je tak snadno obelstil. A bez svých přístrojů to už nejsou Vladaři, ale obyčejní a po pravdě řečeno spíše ubozí lidé.“

„Jsme už tak unavení,“ řekl Rintrah. „Všechny svaly mě bolí. Nechtějí se hýbat, jako kdybych byl na planetě se silnou gravitací.“

„Tvé svaly!“ ušklíbl se Wolff. „Ty nám teď vykládej o svých sva-lech!“

Odvedl skupinu zpět ke stromu. Přes hlodavou bolest, v zádech, kterou pociťoval na všech místech, do nichž pták zaťal spáry a která se probouzela pokaždé, když pohnul paží, se pustil udatně do práce. S pomocí ostatních Vladařů pořídil bohatou zásobu větví. Když si každý naložil, kolik jen mohl unést, vrátili se k okraji neprostupné zóny a začali hole házet co nejdál na smyslová vlákna. Neházeli všichni na jednu, ale v určeném pořadí.

Pokožka se vzedmula jako oceán bičovaný vichřicí. Chaoticky se na ní tvořily vlny, krátery a příbojové slapy.

Záchvaty vzteku excitované pokožky však postupně ztrácely na intenzitě. Když zásoba větví pomalu docházela, reagoval povrch již mnohem slaběji. Poslední úlomek vyprovokoval jen slabou prohlubeň a krátké zavinění.

„Teď je vyčerpán,“ poznamenal Wolff. „Je ale možné, že se rychle vzpamatuje. Čekat na to ovšem nebudeme.“

A vydal se jako první na rychlý pochod. Na signály vláken půda odpověděla zachvěním a slabým vlněním. Objevily se široké trhliny, hluboké asi tři až čtyři palce. Wolff je obešel a raději zrychlil tempo. Poklusem dorazili k úpatí pahorku. Stejně jako první pahorek, na němž se ocitli, i tento připomínal jakýsi pupen či bradavici vyrůstající z obrovské pokožky. Jeho úbočí byla téměř kolmá, bylo však na nich dost záhybů, aby se o ně mohli opřít rukama a nohama. Výstup byl obtížný, ale uskutečnitelný. Na vrcholek se proto všichni jakž takž dostali.

Wolff se obrátil k Vale: „Je to na tobě, jako vždy.“

Ariston protestoval: „Proč má vybírat stále ona? Zatím se jí to moc nedařilo.“

Obrátila se k němu jako tygřice: „Jestliže si, drahoušku, myslíš, že dopadneš lépe, zvol port sám! Ukaž nám ale, že své volbě důvěřuješ, a projdi jím první!“

Ariston o krok ustoupil. „Tak dobrá. Nebudeme narušovat tradici.

„Takže teď nám jde o tradici! Volím tedy port vlevo.“

Wolff neváhal. I když měl dojem, že tentokrát se s velkou pravděpodobností ocitne zesláblý a neozbrojený v Urizenově paláci, prošel zlatým šestiúhelníkem.

Po nějakou dobu byl natolik dezorientován a nad hlavou se mu pohybovalo tolik podivných objektů, že nedokázal pochopit, co se s ním děje.

Stál na obrovském, rychle rotujícím válci z šedého kovu. Během otáčení objevil nad sebou a vedle sebe další, zcela totožné válce. Všechny se otáčely na pozadí bledě růžového nebe.

Mezi jednotlivými válci, asi deset stop od středu jejich horní základny, byly tři pruhy fialového světla, jimiž prokmitával velký počet pohyblivých světelných bodů. Po celé délce fialových pruhů každým okamžikem vznikaly různobarevné částice, červené, oranžové, černé, bílé a tmavě fialové a rozprskávaly se na všechny strany jako světlice. Ve vzdálenosti asi dvanácti stop od válců vždy prudce zazářily a zhasly.

Wolff zavřel oči, aby překonal závrat', která se ho zmocňovala. Když je otevřel, uviděl, že portem prošli i ostatní. Ariston a Tharmas leželi na válci a zoufale se ho přidržovali. Theotormon seděl, jako kdyby měl strach, že ho nejmenší pohyb vymrští na druhý konec kovového povrchu nebo dokonce do mezery mezi válci. Jedině Vala vypadala jakoby nic. Usmívala se, i když asi jen z čiré povýšenosti.

Ale i tak byla její odvaha obdivuhodná.

Wolff si pozorně prohlížel své okolí. Každý válec byl velký jako mrakodrap. Nechápal však, proč je odstředivá síla ihned nevymrští do vzduchu. Válce přece nemohou mít tak velkou přitažlivost.

Nicméně...

Jednotlivé síly Urizen nejspíš vyvážil tak, aby tělesům s tak silnou gravitací bránily ve vzájemném přitahování. Barevná světla, která brázdila prostor mezi válci, snad byla tím pravým důkazem o působení tajemných statických a dynamických zákonů, které udržovaly celou soustavu pohromadě.

Wolff věděl jen to, že věda, kterou Vladaři zdědili z hluboké minulosti, je schopna dělat takové zázraky, o kterých Pozemšťané zatím nemají ani potuchy.

Byly tu snad tisíce, ne-li stovky tisíc válců. Jeden od druhého byly vzdáleny asi míli, každý se točil kolem vlastní osy a všechny dohromady provozovaly gigantický a tajemný balet.

Souhrn těchto těles, pomyslel si Wolff, musí z dálky vypadat jako jediná pevná hmota. Šlo tedy o další z planet, které pozorovali ze svě-

ta *abutalů*.

Celá situace měla i svou výhodu. V takto omezeném světě jistě následující porty objeví bez velkých nesnází. Že by jim Urizen úkol usnadnil, se ovšem nedalo očekávat.

Wolff se vrátil k portu a pokusil se jím projít v opačném směru. Když překročil kovovou obru, vynořil se, jak se dalo čekat, na druhé straně válce. Stejnou operaci provedl i obráceně; opět bezvýsledně. Vydal se tedy ve směru kolmém k ose válce a pátral po dalších portech. Neurazil ani polovinu obvodu a už spatřil dvojité šestiúhelníky.

Geometrický útvar se vznášel několik centimetrů nad zemí. Mezi válcem a základnou šestiúhelníků slabě probleskovalo růžové nebe. Wolff se k nim pustil a ostatní Vladaři za ním.

Snažil se upírat oči na porty a nevšímat si objektů, které vířily po obloze.

Proto si také jako první povšiml podivného chování dvojitého šestiúhelníku. Když se k němu přiblížil na vzdálenost padesáti stop, útvar začal couvat. Přidal do kroku. Porty ho napodobily, ale vzdálenost se nepatrně zmenšila. Když se Wolff rozběhl, ustupovaly před ním o něco rychleji, vzdálenost se však opět zkrátila. Zastavil se. Porty se zastavily také. Prudce vyrazil a šestiúhelníky se daly znovu do pohybu. Když zrychlil, zmenšil náskok o několik dalších stop.

Ostatní Vladaři odfukovali za ním a jejich kroky na kovovém povrchu nezvykle rezonovaly. Wolff se zastavil a porty také. Ostatní Vladaři, s výjimkou Valy, ho obklopili a začali rozkládat jeden přes druhého.

„U Lose! Nejprve nás trápí hladý... potom nás zase nutí pronásledovat duchy!“

Wolff počkal, až znovu popadne dech. „Myslím, že se dají chytit,“ řekl. „Když za nimi utíkáme, vzdálenost se zkracuje. Nejspíš ale, nebudeme dost rychlí ani vytrvalí. Kdo z vás nejlépe běhá?“

„Při běžeckých závodech mi to vždycky šlo,“ řekl Luvah. „Teď jsem však zesláblý a tolik unavený...“

„Přesto to zkus.“ Luvah se na něj ušklíbl a vydal se pomalu k portům. Couvly. Dal se do běhu a brzy zmizel za zakřiveným povrchem válce. Wolff se otočil a rozběhl se opačným směrem. Vala utíkala za ním. Obzor předl nimi ustupoval závratnou rychlostí a brzy uviděli Luvaha i porty. Byl od nich vzdálen pouhých deset stop, jenže jeho rychlost se zmenšovala. Netrvalo dlouho, nohy jej odmítly poslouchat

a šestiúhelníky znovu získaly ztracený náskok.

Wolff se vynořil na druhé straně portů. Když se však k nim dostal na stejnou vzdálenost jako Luvah, začaly klouzat do strany, jako když kostka vlhkého mýdla klouže z rukou. Vala k nim šikmo zamířila, avšak šestiúhelníky se jí vyhnuly. Zadýchaní Vladaři se zastavili; stáli ve třech vrcholech čtverce, v jehož čtvrtém vrcholu se ustálily porty.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Wolff.

Luvah ukázal palcem za sebe. Vladaři se jeden po druhém vynořovali nad zakřiveným povrchem mikrokosmu. Wolff na ně zavolal a jeho hlas v ovzduší s podivnými vlastnostmi zazníval truchlivě. Luvah udělal krok vpřed, Robert ale vykřikl, ať se nehýbá.

Ariston, Tharmas, Rintrah a Theotormon se vějířovitě rozestoupili. Podle Wolffových pokynů utvořili pětiúhelník, jehož jedním vrcholem byly porty. Potom se všichni vydali k dvojitému šestiúhelníku. Snažili se zachovávat stejnou vzájemnou vzdálenost a postupovat stejnou rychlostí. Porty oscilovaly sem a tam, nesnažily se však uniknout.

Po dvou minutách pomalého a soustředěného pohybu se Vladaři konečně dostali k portům. Tentokrát Wolff ani nepožádal Valu, ať zvolí některý z nich. Prošel šestiúhelníkem vlevo.

Ostatní jej napodobili a byli rozčarováni stejně jako on. Ocitli se na jiném válci, na jehož konci zářila další dvojice šestiúhelníků.

Nastalo nové pronásledování, stejně únavné jako předtím. Když konečně port chytili, prošli tentokrát jeho pravou polovinou.

Ocitli se na dalším válci.

Celý postup opakovali pětkrát. Oči jim naběhly krví a únava je olemovala tmavými kruhy. Nohy se jim trásly, plíce je pálily a měli je jako vysušené pouštním větrem. Zbývalo jim tak málo sil, že jen stěží dokázali udržet dvojité šestiúhelníky.

„Moc dlouho to už nevydržíme,“ poznamenal Rintrah.

„Mohl by ses pokusit čas od času říci něco originálního,“ ozvala se Vala.

„Když už to tedy chceš slyšet, tak mám takovou žízeň, že bych se napil i tvé krve. A také to budu nucen udělat, nenajdu-li tu rychle trochu vody.“

Vala se rozesmála: „Jen pojď, ať si tě napíchnu na meč. I když je tvá krev hnusná a řídká, spokojím se s ní.“

„Zdá se,“ řekl Wolff, „že jsme si až dosud vybírali porty, které

vedou na řadu míst, ale nikdy ne do Urizenova paláce. Snad bychom se měli rozdělit. Alespoň některým se tak možná podaří dostat se k Urizenovi.“

Návrh vyvolal živou diskusi. Jenom Luvah a Vala nic neříkali. Wolff nakonec prohlásil: „Projdu jedním portem a se mnou Vala a Luvah. Vy projdete druhým portem. Tak to uděláme.“

„Proč zrovna oni?“ zeptal se Theotormon. Koulel podezíravě očima a mluvil lehce naříkavým tónem. „Vy tři jste se spojili? Rozhodli jste se, že nás opustíte?“

„Beru si Luvaha, protože je z vás jediný, komu – jak se domnívám – mohu důvěřovat. Co se týče Valy, ona sama tu už mnohokrát opakovala, že kdyby byla mužem, byla by z vás nejsilnější.“

Nechal je, ať se hádají, a se sestrou a s Luvahem prošel portem vlevo. Po několika minutách se objevili i ostatní. Když uviděli Wolffa, Valu a Luvaha, vypadali překvapeně.

„Vždyť jsme prošli druhým portem!“ vykřikl Rintrah. Vala se rozesmála: „Další Urizenův podařený kousek. Oba šestiúhelníky vedou na stejný válec. Myslím, že to platí i pro všechny ostatní případy.“

„To není žádná hra!“ zvolal Ariston. Po těchto slovech Wolff a Luvah vyprskli a brzy se k nim, s výjimkou Aristona, připojili i ostatní Vladaři.

Když je záchvat smíchu – ve kterém nechyběla špetka zoufalství – přešel, Wolff prohlásil: „Mohu se mýlit, ale mám dojem, že dvojice šestiúhelníků je na každém z těch tisíců válců, z nichž se skládá tento otáčivý svět. Budeme-li pokračovat tak jako dosud, dostaneme se postupně na všechny. Spíš ovšem cestou zemřeme. Musíme vymyslet něco jiného.“

Nastalo dlouhé ticho. Vladaři si posedali a polehali na zakřivený kovový a lesklý povrch a hleděli na tichý a složitý tanec válců na růžovém nebi. Zdálo se, že dvojitý šestiúhelník, který se vznáší nedaleko nich, se jim posmívá.

„Nemyslím,“ řekla nakonec Vala, „že nás otec chtěl dostat do bezvýchodného postavení. Neukončil by přece tuhle partii, dokud nám zbývá špetka síly a vůle k boji. Určitě chce naše utrpení prodlužovat co nejdéle a dá nám nakonec možnost vniknout do své pevnosti. Divila bych se, kdyby se připravil o grandiózní uvítání, které nám tam jistě už dávno přichystal. Jsem proto přesvědčena, že jsme ještě nevyčerпали všechny možnosti. Porty zřejmě slouží pouze pro přechod k jiným

šestiúhelníků umístěným na jiných válcích. Tak je tomu, používáme-li je obvyklým způsobem, to jest, vstupujeme-li do nich ze strany, která je vyzdobena drahokamy. Co když však to jsou bipolární porty? Co když se z opačné strany dostaneme tam, kam chceme?“

„Už jsem zkoušel projít opačným směrem u prvního portu,“ namítl Wolff.

„Ano, u prvního šestiúhelníku jsi to vyzkoušel. Ale co u těch ostatních?“

Wolff pokýval hlavou a řekl: „Únava a žízeň mi brání jasně uvažovat. Máš pravdu. Mělo mě to napadnout. Je to ostatně jediné, co nám ještě zbývá.“

„Tak neztrácejme čas,“ řekla Vala. „Spojme své poslední síly. Třeba je to naposledy, co vidíme tyhle prokleté válce.“

Znovu tedy obklíčili a zajali dvojité šestiúhelník. Vala jím prošla jako první ze strany, která nebyla vyložena drahokamy. Zmizela a Wolff prošel za ní. Když se vynořil na druhé straně a uviděl další válec, cítil, jak se jeho odhodlání rozplývá jako kapka vína ve sklenici vody. Potom si povšiml portu na druhém konci válce a uvědomil si, že jsou na dobré cestě.

Byl tam jen jeden zlatý šestiúhelník. Také se vznášel několik centimetrů nad kovovým povrchem, otáčel se však plynule kolem osy tak, že za půl druhé sekundy vždy udělal jeden obrat.

Postupně se pak vynořovali ostatní a kleli, když viděli, že se znovu ocitli na rotujícím válci. Když však spatřili otáčející se port, některé to povzbudilo, jiné zkrušilo vyhlídkou na nová nebezpečí, která je určitě čekají.

„Proč se otáčí?“ zeptal se Ariston slabým hlasem.

„To ti, drahý bratře, neřeknu,“ poznamenala Vala. „Jak ale znám našeho otce, vsadila bych se, že ten port je nebezpečný. Projdeme-li jím z dobré strany, nic se nám nestane. Zmýlíme-li se, potom... Všimni si, že tentokrát není žádná strana posázená drahokamy. Obě jsou zcela stejné. Správná strana se tedy od nesprávné nedá rozeznat.“

„Jsem tak vyčerpaný, že je mi to jedno,“ řekl Ariston. „Přivítal bych smrt jako vysvobození. Nechci nic, než věčně spát a necítit, jak tělo a duše trpí.“

„Je-li to opravdu tvé přesvědčení,“ řekla Vala, „měl bys tím portem projít první.“

Ostatní se k Valině názoru jednomyslně připojili. To už se Aris-

ton na smrt tolik netěšil. Prohlásil, že není takový hlupák, aby se kvůli nim obětoval.

„Jsi nejenom hlupák, ale také zbabělec,“ opáčila Vala. „Dobrá, jako první tedy projdu já.“

To Aristona t'alo do živého, přistoupil proto k rotujícímu šestiúhelníku, několik centimetrů od jeho okraje se však zastavil. Bez hnutí jej pozoroval, zatímco Vala pokračovala v jízlivých poznámkách. Potom ho odstrčila tak silně, že klopýtl a upadl na šedý povrch. Dřepla si před otáčející se port a řadu minut ho pozorně studovala. Náhle skočila vpřed a proletěla jím hlavou napřed. Šestiúhelník se točil dál.

Ariston vstal a na ostatní, kteří se mu posmívali, se ani neohlédl. Přistoupil k portu, skrčil nohy a skočil.

Objevil se na druhé straně a dopadl na kovový podklad.

První se k němu vrhl Wolff a obrátil jej.

Aristonova ústa byla bezvládně otevřená. V očích měl prázdný pohled. Kůže mu pomalu šedla.

Wolff se napřímil a řekl: „Prošel nesprávnou stranou. Ted' tedy víme, co je to za port.“

„Vala, ta potvora, má vždycky štěstí,“ podotkl Tharmas. „Všimli jste si, z které strany prošla portem?“

Wolff zavrtěl hlavou. Ve světle narůžovělého soumraku si prohlížel zlatý okraj. Nebyly na něm žádné značky, které by umožnily odlišit jednu stranu od druhé. Řekl několik slov Luvahovi a společně pak uchopili Aristonovo tělo za nohy a za ramena. Rozkývali je a pak je na Wolffovo znamení spustili do portu. Mrtvola prošla šestiúhelníkem, vynořila se na opačné straně a dopadla na zem.

Wolff a Luvah obešli port a zkusili to znovu. Mrtvola se tentokrát neobjevila. Wolff se obrátil k Rintrahovi: „Počítáš?“

Rintrah přikývl. „Zvedni ruku,“ nařídil mu Wolff, „a až se přiblíží správná strana, mávni. Ale rychle!“

Rintrah počkal další dvě otáčky a potom mávl rukou. Wolff proskočil šestiúhelníkem, doufaje, že Rintrah počítal dobře. Přistál na Aristonově těle. Nedaleko stála Vala a tiše se smála, jako kdyby ji humor jejich otce nesmírně pobavil.

Vrátili se do vodního světa.

Vladaři procházeli portem jeden za druhým; jako poslední se objevil Rintrah. Když uviděli, kam se dostali, nebyli zase tak zklamáni, jak by se dalo očekávat. Ocitli se na známé, takřka domácí půdě. A byla zde, jak poznamenal Theotormon, hojnost potravy.

Port, jímž právě prošli, tvořil pravou část dvojitého šestiúhelníku úctyhodných rozměrů. Tyčil se na vrcholku nízkého pahorku. Na blízkém pobřeží Vladaři nejprve uhasili žízeň a pak si připravili a snědli ryby, které jim nalovil Theotormon. Domluvili si hlídky a usnuli. Druhého dne se vydali na obhlídku.

Nebylo nejmenší pochyby: vrátili se na obrovský ostrov, jemuž domorodci říkají 'Matka ostrovů'.

„Zde začal celý ten bludný kruh,“ řekl Wolff. „Prošli jsme tenkrát portem vpravo. Levý šestiúhelník by nás tedy měl dovést do Urizenova paláce.“

„Jenže...“ nadhodil Tharmas. „Vím, že tento svět není příliš přitažlivý... Nebylo by však lepší zůstat zde, než zemřít nebo zahrnovat za strašlivých muk v Urizenově vězení? Zapomeňme na ten port! Máme tu jídlo i vodu a spoustu domorodých žen. Jen ať nás Urizen čeká ve svém paláci, až chcípne!“

„Zapomínáš, že bez svých chemikálií zestárneš a zemřeš,“ řekl Wolff. „To ti nevadí? Navíc nemáme zaručeno, že když nepřijdeme my k Urizenovi, nepřijde on sem. Kdepak: chceš-li, můžeš si tu zůstat a hýčkat si svoje iluze. Já osobně ten boj vzdát nehodlám.“

„Víš, Tharmasi,“ dodala Vala se zasněným úsměvem, „tvůj bratr má oproti nám ještě jiný, ale o to naléhavější důvod. Urizen uvěznil jeho ženu – je to mimochodem jen méněcenná bytost, kterou si přivedl ze Země. Dokud ta bude v moci našeho otce, Jadawin nebude mít klid.“

„Dělejte si, co chcete,“ řekl jim Wolff. „Já už jsem se rozhodl.“

Zadíval se na rudé nebe, na němž byly v této chvíli vidět dvě velké planety a slabá stopa dalšího tělesa, snad černé komety.

„Nemusíme přece vstoupit hlavními dveřmi, u kterých na nás čeká Urizen,“ pokračoval zamyšleně. „Můžeme se přikrást zadními vrátky. Nebo – abych použil lepší metafory – vlézt třeba oknem!“

Vysvětlil Vladařům, co jej tenkrát napadlo, když pozoroval kometu a ostatní planety. Vladaři mu řekli, že je blázen. Ten nápad je až příliš výstřední.

„Pročpak?“ namítl rozhořčeně. „Můžeme si opatřit všechno, co potřebujeme, i kdybychom kvůli tomu museli znovu procházet porty. A Appirmatzum je od nás vzdálen jen dvacet pět tisíc mil. Vzdušný koráb se dá sestrojít!“

„Ty chceš cestovat vesmírem v balóně?“ přisadil si Rintrah. „Ubohý Jadawine, pobyt na Zemi ti zatemnil mozek!“

„Budu potřebovat, abyste mi všichni pomohli,“ řekl Wolff. „Bude to nesmírně pracný a složitý podnik. Aby se zdařil, budeme muset vynaložit spoustu práce a mnoho času. Ale provést se to dá.“

„I když se nám to třeba podaří,“ řekla Vala, „kdo zabrání našemu otci, aby odhalil naše plavidlo dříve, než se dostaneme na Appirmatzum?“

„To už budeme muset risknout. Ostatně, proč by vlastně měl instalovat systémy detekující vesmírné lodě? Jeho vesmír je přístupný jedině porty, které zhotovil on sám.“

„Co když ale jeden z nás je zrádce?“ pokračovala. „Uvědomil sis vůbec, že někdo z nás by mohl být v Urizenových službách a podávat mu zprávy?“

„Ovšem, že jsem si to uvědomil. Myslím, že to napadlo každého z nás. Stěží si však dokážu představit, že by se nějaký zrádce vystavil všem těm strašlivým nebezpečím, která jsme museli překonat.“

„A jak víš, že Urizen nevidí a neslyší všechno, co si teď právě povídáme?“ zeptal se Theotormon.

„Máš pravdu. To je další riziko, se kterým se musíme smířit.“

„Pořád je to lepší, než nedělat nic,“ řekla Vala.

Po dlouhé diskusi nakonec Vladaři souhlasili s Wolffovými požadavky. I nejskeptičtější z nich věděli, že když se plán zdaří, budou ti, kteří odmítnou pomoc, ponecháni na ostrově. A myšlenka, že jejich bratři se snad znovu ujmou svých vladařských práv, kdežto oni klesnou na úroveň domorodých obyvatel zdejších ostrovů, jim připadala nesnesitelná.

První věcí, do které se Wolff pustil, byl průzkum názorů sousedních kmenů. K jeho velkému překvapení domorodci vůči nim neprojevovali nejmenší nepřátelství. Viděli, jak Vladaři vstupují do portu a jak z něj vycházejí. Něčeho takového byli schopni pouze bozi nebo

polobozi. Vladaři tedy musejí být zvláštní – a také nebezpečné – bytosti. Když je Wolff požádal o pomoc, přislíbili mu ji s největší radostí. Z velké části to souviselo s jejich náboženskou vírou, která byla degenerovanou odnoží starého náboženství Vladařů. Domorodci znali dobrého boha Lose a zlého boha Urizena, který byl pro ně ztělesněním Satana. Kouzelníci a proroci hlásali, že bůh zla Urizen bude jednoho dne poražen. Toho dne všichni přejdou do Alulosu, jak říkali svému nebi.

Wolff se jim nepokoušel vysvětlit svůj záměr. Jakmile mu přislíbili pomoc, nechal je, ať si myslí, co chtějí. Hned jim přidělil úkoly, které se daly zvládnout se zdejšími surovinami. Potom prošel portem, který vedl k ostatním planetám. Doprovázel ho Luvah. Z opatrnosti si připevnili k ramenům popruhy s plynovými vaky a ozbrojili se krátkými oštěpy, luky a šípy. Vydali se do jednotlivých vesmírů pro další suroviny, které Wolff potřeboval.

Věděli naštěstí předem, co mohou očekávat a s jakým nebezpečím musejí počítat. Ale i tak se jim během této i řady dalších cest, které museli podniknout, toho přihodilo tolik, že by to vydalo na mnoho knih. Další politováníhodné ztráty na životech je však nepostihly.

Na následující cesty se s oběma Vladaři vydávala Vala a Rintrah. Z planety, na které žila klouzající zvířata a zvířata s přísavkami, dopravili větší počet kusů sklovité hmoty. Z planety *Welttier* přinesli hromadu ptačího trusu. Přimísili k němu vlastní výkaly a výkaly domorodců a podařilo se jim vyrobit krystaly dusičnanu sodného, které potřebovali pro uskutečnění Wolffova plánu.

Rtut' jim dodali domorodci, kteří ji ve velkých množstvích shromažďovali na ostrově po každém přeletu černé komety. Kapky rtuti byly posvátnými předměty a Wolff je získal až po dlouhém přemlouvání a přesvědčování, že jsou určeny k tomu, aby přispěly k porážce Urizena.

Z jedné rostliny, která rostla na ostrově, vyrobili dřevitý líh. Spálením jiných rostlin získali dřevěné uhlí, které Wolff také potřeboval. Planeta časoskokanů jim poskytla síru.

K výrobě kyseliny dusičné potřebovali katalyzátor na bázi platiny. Při průchodu bludným kruhem rotujících válců získal Wolff téměř stoprocentní jistotu, že jsou vyrobeny z platiny nebo z platinové slitiny. Tento kov však taje až při 1773,5°C a Wolff neměl po ruce nic,

co by mu umožnilo kus odříznout a přinést na vodní planetu. To byl alespoň Luvahův názor; Wolff mu namítl, že jejich otec jim přesto bezděky poskytl nástroje nezbytné k této operaci.

Výpravy se tentokrát zúčastnili všichni Vladaři včetně Tharmase a Theotormona, kteří se k ní připojili jen s krajním sebezapřením. Chytili dvojitý pohyblivý port a dotlačili jej až k okraji válce. Tam teprve Theotormon pochopil, proč musel jít s nimi. Svou vahou dokázal zatížit port natolik, že se vychýlil nad kruhovou hranu válce. Síly, které odtlačovaly dvojitý šestiúhelník do původní polohy, byly značné, proti spojené váze a síle všech Vladařů však nic nemohly.

Část hrany zmizela v portu. Kdyby nyní port drželi bez hnutí, vynořila by se prostě chybějící část válce na některém jiném válci. Protože však Vladaři portem pomalu pohybovali podél kruhové hrany, něco muselo povolit. Šestiúhelník fungoval jako nůžky a odřezával přečnívající část kovu.

Potom Vladaři dvojitý šestiúhelník přestali zatěžovat a prošli jím. Na druhém válci našli úlomek platiny. Pomocí následujícího portu ho rozřezali na menší kousky.

Přešli pak na poslední válec s rotujícím šestiúhelníkem smrti. Wolff do něj z opatrnosti hodil několik kamínků. Jakmile jeden z nich zmizel, označil příslušnou stranu pomocí žluté barvy, kterou si přinesl z vodního světa. Potom už dokázali snadno odlišit smrtící strany od stran správných.

Všechny přenosné porty na jednotlivých planetách poté Wolff s ostatními Vladaři přenesl do příhodnějších míst.

Ostrov vodního světa se změnil v rozlehlé staveniště, ze kterého stoupal hustý čpavý dým. Vladaři i domorodci jeden přes druhého protestovali. Wolff je vyslechl a podle okolností se smál, vysmíval nebo hrozil. Tři sta šedesátkrát se nad nimi objevil černý měsíc. Práce byla pomalá, často nebezpečná a některou etapu museli mnohokrát opakovat. Wolff a Luvah pokračovali v nebezpečných výpravách na jednotlivé planety a přinášeli další chybějící suroviny.

Vesmírný balón byl už zpoloviny hotov. Po jeho dokončení by měl s Vladaři vystoupit až na hranici atmosféry. V těch místech, jak alespoň tvrdil Theotormon, pseudogravitační pole rychle slábne a korbáč ke svému zrychlení využije přitažlivosti černého měsíce. Další zrychlení mu udělí rakety na černý prach. Ke správnému navedení

bude sloužit řada plynových vaků, popřípadě menší výbuchy střelného prachu.

Přetlaková obytná kabina musí být vzduchotěsná. Problém cirkulace a recyklace vzduchu ani problémy spojené s nulovou gravitací Wolff dosud nevyřešil. Gravitace ve skutečnosti nikdy úplně nezmizí. Jejich koráb nevstoupí do vesmíru tak jako raketa, která dosáhla únikové rychlosti. Na hranice atmosféry je vyzvedne plyn expandující v závěsném balóně. Za touto hranicí se budou muset spolehnout už jen na přitažlivost měsíce a na reaktivní tlak z dřevěných trubic, pomocí nichž se oprostí od přitažlivosti vodního světa.

Pokud tato první etapa dopadne dobře, hrozí jim další velké nebezpečí, že se dostanou do gravitačního pole měsíce.

„Nemáme možnost matematicky určit příslušné vektory a trajektorie,“ vysvětlil Wolff Luvahovi. „Budeme se muset řídit citem.“

„Doufejme, že nás nezklamе,“ řekl Luvah. „Skutečně si myslíš, že máme nějakou šanci?“

„Podaří-li se nám můj nápad realizovat, pak ano,“ odpověděl Wolff. „Ale nechme to teď být. Povězme si raději, jak to udělat třeba se skafandry. Budeme je potřebovat, protože nelze očekávat, že by kabina byla úplně vzduchotěsná.“

Vyrobili třaskavou rtuť a naplnili jí výbušné patrony. Byl to hnědočerný prášek, který vznikl reakcí rtuti, alkoholu a koncentrované kyseliny dusičné.

Kyselinu dusičnou, z níž lze sloučením s oxidem síry vyrobit kyselinu sírovou, získali postupně v několika etapách. Dusičnan sodný, který dostali krystalizací ptačího trusu a lidských výkalů, zahřívali s kyselinou sírovou (ta vznikla pálením síry smíšené s ledkem, to jest dusičnanem sodným nebo draselným).

Vzdušný kyslík „vázali“ sloučením s vodíkem (z plynových vaků). Získali tak čpavek, který při vhodné teplotě smísili s kyslíkem (ten jim poskytl jiný druh plynových vaků). Směs proháněli sítí platinyových destiček, které sloužily jako reakční katalyzátory.

Oxidy dusíku, které se přitom uvolnily, jímali vodou. Po destilaci a zahuštění obdrželi zředěnou kyselinu.

Pro stavbu pecí, nádržek a spojovacího potrubí využili sklovitou látku z planety klouzajících živočichů.

Střelný prach vyrobili z dřevěného uhlí, síry a ledku.

Wolffovi se dokonce podařilo vyrobit i dusičnan amonný, který

má značnou výbušnost.

Jednoho dne Vala poznamenala: „Nemyslíš, že těch výbušnin vyrábíš nějak mnoho? Všechno se to do lodi přece nemůže vejít.“

„Máš pravdu,“ uznal Wolff. „Jistě sis také povšimla, že všechny ty výbušné směsi jsou uloženy na řadě odlehlých míst. Je to proto, že jde o značně choulostivé sloučeniny. Pokud tedy vybuchne jedno úložiště, ostatní nám zůstanou.“

Vladaři, kteří stáli poblíž, zbledli. „Chceš říci,“ nadhodil Rintrah, „že prach, který povezeme, bude moci kdykoliv vybuchnout?“

„Ano. To je další riziko, které musíme podstoupit. Nikdy jsem netvrdil, že ta výprava bude zábavný výlet. Pro útěchu bych chtěl každopádně dodat toto: je směšné a ironické, že nám Urizen poskytl veškeré suroviny ke své vlastní zkáze! Navzdory jeho superdokonalému technickému vybavení tak máme šanci ho porazit přímo na jeho území.“

„Zasmějeme se tomu jedině tehdy, zůstaneme-li naživu,“ řekl Rintrah. „Zatím se nám nejspíš směje Urizen.“

„Alespoň mu oplatíme stejnou mincí,“ řekl Wolff. „Tak se to říká na Zemi. A mají tam také přísloví: Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe.“

V tu noc se Wolff vydal do chatrče, ve které spal Luvah. Ten, když na svém rameni ucítil bratrovu ruku, polekaně vyskočil. Sáh po pazourkovém noži, který si přinesl z planety časoskokanů, Wolff jej však zadržel: „Nejsem tu, abych zabíjel, bratře, ale abych si s tebou promluvil. Jsi tu jediný, komu mohu důvěřovat. Potřebuji pomoc.“

„To mě velmi těší, Jadawine. Jsi z nás zdaleka nejlepší. Určitě mi nejdeš nabídnout nějakou zradu.“

„Možná, že část mého plánu bude zpočátku vypadat jako zrada. Je to však nutné. A teď mě dobře poslouvej, Luvahu.“

Ani ne za hodinu odešli oba Vladaři z chatrče. Nesli s sebou nářadí na kopání a dali se směrem k pahorku, na kterém se tyčil dvojité port. Čekalo je tam asi dvacet domorodců, o nichž si byl Wolff jist, že jim může důvěřovat. Společně se pustili do hloubení a překopávání terénu plného křovisek, kořenů a vaků, které pokrývaly půdu ostrova. Všichni pracovali rychle a efektivně a když měsíc ve společnosti noci opouštěl oblohu, byl příkop kolem pahorku hotov. Hloubili dál a přestali teprve tehdy, až je od vody dělilo jen několik centimetrů. Domorodci pak do příkopu uložili výbušné patrony, naplněné traskavou rtutí

a dusičnanem amonným. Nakonec všechno znovu přikryli zemí a úlomky rostlin.

„Je poznat, že se tady kopalo,“ řekl Wolff. „Musíme však doufat, že sem nikdo nepřijde. Vyhlásil jsem dnes volný den, aby si všichni mohli přispat.“

Pohlédl na porty: „Uděláme teď spolu jedno kolečko. A musíme si pospíšet.“

Když se dostali na planetu časoskokanů, dal Wolff Luvahovi jednu ze svých foukaček. Byla vyrobená z dutého stonku jakéhosi bambusu, který rostl na Matce ostrovů. Domorodci jimi vystřelovali šipky potřené uspávací látkou, kterou získávali z jednoho druhu ryb. Používali je při lovu ptáků a na krysy.

Wolff a Luvah odbočili do slepé rokle a chytili pět časoskokanů. Potom vyhledali vstup do nory, v níž přebývali chronovlci. Wolff přiložil konec foukačky k ústí nory a vyfoukl šipku. Po minutě strčil ruku do nory a vytáhl omámeného vlka.

Všechna spící zvířata postupně naházeli do té části portu, o níž předpokládali, že vede do Urizenova paláce. Mohla samozřejmě vést i na některé jiné druhořadé světy, jak tomu bylo u dvojitých šestiúhelníků na platinových válcích.

„Doufám, že ta zvířátka budou aktivovat Urizenovy detektory a na chvíli ho zabaví,“ vysvětlil Wolff. „Dále předpokládám, že jejich schopnost rozmnožování a skoků v čase jim umožní vyhnout se většině pastí. Třeba se rozmnoží a zaplaví celý palác. Urizen nebude vědět, co se děje a nebude dávat takový pozor na port, kterým vstoupíme.“

„To není tak jisté,“ namítl Luvah. „Oba porty třeba vedou na některou další planetu tak, jak je tomu na vodní planetě.“

„Nic není jisté v žádném z nesčetných vesmírů,“ odpověděl Wolff. „A nám, nesmrtelným Vladařům, za každým rohem hrozí smrt. Tak neváhejme a odbočme.“

Prošli portem, který vedl na planetu *Welttiera*. Omámená zvířata tam nebyla. To Wolffovi trochu zlepšilo náladu. Naděje, že se dostala do Urizenova paláce, se zvýšila.

Když se vrátili na vodní planetu, šel Luvah provést úkol, jímž ho Wolff pověřil. Ten se za ním zamyšleně díval. Třeba se mylí, když podezřívá Valu, že se spolčila se svým otcem. Příliš často se však dokázala vyhýbat nebezpečí vždy, když se vynořila další nečekaná překážka. Navíc, když je na hladké planetě unášela řeka, byla příliš vyzý-

vavá a sebejistá. Třeba se jí plulo tak snadno jen díky zařízení ukrytému v širokém opasku, který nikdy neodkládala. A pak tu byl způsob, jakým vybírala porty. Pokaždé zvolila ten, který vedl na další planetu. Je-li pravda, že druhý šestiúhelník vždy vede do Urizenova paláce, potom je taková shoda náhod nenormální. Za všech okolností konečně projevovala příliš velkou jistotu, neobvyklou i pro toho, kdo ji dobře znal. Vzbuzovala dojem, že hraje nějakou tajnou hru.

Přesto, že svého otce tak nenáviděla, mohla se s ním docela dobře spolčit jen proto, že chtěla přispět k záhubě svých bratrů a bratranců, které neměla v lásce o nic méně. Třeba má v těle implantovaná spojovací zařízení, která Urizenovi umožňují slyšet a pravděpodobně i vidět všechno, co dělá. Účast na hře a osobní podíl na nebezpečí mohly jen zvyšovat její zvrácený požitek z celého dobrodružství. a Urizen se těmito ponurými hrátkami nejspíš kochá pohodlně usazen v křesle, jako kdyby sledoval televizi.

Wolff se vrátil k pahorku, aby zahájil předposlední fázi operace. Domorodci nakládali na palubu lodi střelný prach, dusičnan amonný a třaskavou rtuť. Zpola dokončený kosmický koráb tvořily dvě kostry zhotovené z dutých bambusových stvolů, k nimž byly připevněny vodíkové vaky. První se měla po dokončení stát dolní polovinou plavidla, druhá k ní měla být připevněna teprve později.

Od samého začátku věděl, že myšlenka cestovat kosmickým prostorem v balóně je neuskutečnitelná. I kdyby se jim ho podařilo dokončit, o čemž už teď pochyboval, byla jen nepatrná pravděpodobnost, že by cesta na Appirmatzum byla úspěšná.

Předstíral však, že tomu věří a stavba zdárně pokračovala. Natolik zdárně, že pokud byl mezi nimi zrádce, byl určitě ošálen.

Třeba se na něj Urizen právě teď dívá a přemýšlí, jaké jsou jeho úmysly. Jenže až je odhalí, bude už příliš pozdě.

Domorodci uvolnili kotvy, které držely obě poloviny plavidla. Ty se pohnuly o několik yardů a pak znehybněly; na místě je držela váha několika tun výbušnin. Tahle výška Wolffovi vyhovovala. Dal znamení a domorodci odtáhli obě kostry na vrcholek pahorku, těsně ke stranám šestiúhelníka. Port byl jen o několik centimetrů širší, a tak mohla každá část zvlášť vklouznout dovnitř. To byl také důvod, proč Wolff konstruoval dvě části místo jedné.

Zapálil doutnáky, které visely z každé strany obou konstrukcí, a znovu pokynul svým mužům. Ti zanotovali rytmičkou píseň a začali

strkat obě části plavidla do šestiúhelníka. Wolff stál stranou a sledoval průchod lodi pozlaceným portem. Zdálo se, že se první kostra při průchodu šestiúhelníkem doslova rozpouští ve vzduchu. Také z druhé kostry brzy zůstala už jen část, a i ta nakonec úplně zmizela.

Z džungle se vynořil Luvah, nesa na ramenou bezvládné tělo Valy. Za ním šli ostatní Vladaři, neklidní, udivení, vystrašení či rozzuření. Wolff jim ihned vysvětlil svůj plán. „Kromě Luvaha,“ oznámil, „jsem do tohoto tajemství nikoho nezasvěcoval, protože důvěřuji pouze jemu.“

Mám podezření, že Vala nás špehuje na účet svého otce, je však možné, že se mýlím. Prostě nechci riskovat. Řekl jsem Luvahovi, ať ji ve spánku omráčí. Pro případ, že by byla nevinná, ji vezmeme s sebou. Až se probudí, budeme už s celou záležitostí tak daleko, že ji nebude moci vážněji ovlivnit.“

„Oblečte si teď skafandry,“ dodal Wolff. „Jak už jsem řekl, umožňují pohyb nejen ve vesmíru, ale i pod vodou. Pod vodou fungují dokonce lépe, protože jsou k tomu speciálně zkonstruovány.“

Luvah ukázal bradou na port: „Myslíš, že už nálože vybuchly?“

Wolff pokrčil rameny. „To nemohu vědět. Port je jednosměrný, a dokud jím neprojdeme, nezjistíme, co se děje na druhé straně. Jenom doufám, že první Urizenova obranná opatření jsou zničena. A že teď neklidně uvažuje, co vlastně chceme podniknout.“

Luvah navlékl Vale skafandr a také si jeden oblékl. Zbývalo jen dát zapálit doutnáky spojené se silnými výbušninami u paty pahorku.

Ozvalo se temné zadunění a země se otřásla. Velký oblak černého kouře zvedl rostliny a tlející kořeny. Když tříšť znovu dopadla na zem a kouř se rozplynul, zavedl Wolff Vladaře k pahorku. Ten se rychle sesouval a u jeho paty zela široká trhlina. Začínal se hroutit pod vahou těžkých pozlacených šestiúhelníků.

Wolff hodil k základům dvojitého portu několik zápalných pum, aby urychlil jeho potápění. Port se naklonil. Počkal, až se dotkne okraje kráteru, který se vytvořil při výbuchu. Ve chvíli, kdy dvojitý šestiúhelník začal sklouzávat do vody, dal znamení ostatním Vladařům. Nasadil si masku, připojil přívod ke kyslíkovému vaku, uchopil oštěp s pazourkovým hrotem, za opasek si zastrčil dýku a pazourkovou sekuru a skočil do vody.

Horní část portu právě mizela pod vodou, když se Wolff vynořil, aby se naposledy rozhlédl. Voda byla tak zakalená hlínou a úlomky rostlin, že v ní nebylo nic vidět. Chytil se horní části obruby a nechal se unášet ke dnu.

Cítil, jak jeho kotník uchopil Luvah, který druhou rukou přidržoval Valu. Další Vladař se měl chytit Luvahova kotníku a tak dále. Jedině Theotormon se mohl ve vodě pohybovat volně až do chvíle průchodu portem.

Wolff se po hmatu ujistil, že má před sebou levý šestiúhelník. Potom se vrhl vpřed. Nesla ho vlna, která se drala do otvoru, a prošel proto hladce na druhou stranu.

Proud jej unášel dlouhou chodbou, jejíž stěny vyzařovaly stejnoměrné světlo, a to umožňovalo rozeznávat všechny podrobnosti. Obložení stěn a podlahy bylo na některých místech roztržené nebo zkroutené. Na konci chodby byly dvojitě, groteskně nafouklé, silné dveře z bílého kovu. Výbuch odvedl svou práci. Dalo se předpokládat, že bez něj by byl palác chráněn před zaplavením. Tlak vody, která se sem dostane ze dna moří, určitě po nějaké době prolomí všechny přepážky. Současně ovšem rozdrtí i Vladaře.

Wolff se protáhl rozbitými dvoukřídlými dveřmi a voda jím mrštila do další chodby. Uviděl, jak se k němu blíží zeď a zkroutil se nohama napřed. Voda narazila na stěnu, zpěnila se a vtrhla do další,

lehce skloněné chodby. Wolff ztlumil náraz skrčenýma nohama a pak jej znovu strhl proud, čím dál silnější.

Ve světle pod sebou spatřil řadu tenkých kovových kúlů. Byly nepochybně určeny pro ně na uvítanou, záplava však způsobila, že jim unikli.

Chodba se prudce sklonila a proud padal dolů v úhlu více než čtyřiceti pěti stupňů. Wolff stačil pouze zahlédnout, že se dělí ve dvě ramena a pak už byl bezmocně odhozen k širokému oknu, jež vedlo do prázdna.

Obrovský vodopád, který se řítí dolů do parku, jím natrásal, pohazoval a narážel do něho.

Po nárazu ztratil vědomí. Zpola omráčený vyplaval na povrch jezírka, které se tu vytvořilo, a doplaval ke břehu. Park byl naštěstí v terasách a jezírko se již do určité hloubky zaplnilo.

Jinak by jej pád určitě rozdrtil. Chytil pevně oštěp a vylezl na skalnatý břeh.

Jeden po druhém potom padali do jezera i ostatní Vladaři. Nejprve Theotormon, potom Luvah a za ním Vala, která se už sice probrala, ale byla notně vylekaná. Po několika vteřinách se objevil Rintrah. Za ním se ke břehu jezera dostal Tharmas. Měl obličej ve vodě a ruce široce rozhozeny. Pravděpodobně narazil na okraj okna a teprve pak jej proud strhl ven. Jednu nohu měl zlomenou v koleni a celou | polovinu hlavy měl vtlačenou dovnitř.

Vala začala Wolffovi hlasitě nadávat. Přikázal jí, ať je zticha. Ted' není čas na hádky. Krátce jí vysvětlil, co udělal a proč.

Ztracená sebejistota se jí rychle vrátila. I když byla ještě bledá leknutím, usmála se a řekla: „Podařilo se ti to, Jadawine! Znovu jsi obrátil Urizenovy zbraně proti němu!“

„Nevím, zda jsi vinná nebo nevinná,“ řekl Wolff. „Třeba jsem vůči tobě příliš podezřívavý. Jde-li však o Vladaře, opatrnosti nikdy nezbyvá. Jsi-li nevinná, omluvím se ti. V opačném případě ted' už Urizen nejspíš dospěl k názoru, že jsi ho zradila a přešla k nám. Pokud jej nezabiješ první, zabije tě a ani ti nedá čas mu cokoli vysvětlit. Jak vidíš, nemáš na vybranou.“

„Jadawine! Byl jsi z nás vždycky ten nejprohnanější! Budiž. Zabiji Urizena při první příležitosti. Kdo ví, třeba se taková možnost naskytne! Ještě před několika hodinami bych přísahala, že nás zajme ihned, jak vstoupíme na jeho území. Ted' má naopak před sebou jeden

vážný problém!“

A ukázala na široké okno, jímž se valil oceán. „Je jasné, že se port nachází v nejvyšším patře paláce. A proud teče sem dolů. Pokud otec něco rychle neudělá, utopí se jako krysa ve vlastní díře.“

Rozmáchlým pohybem ukázala na okolí paláce. „Jak vidíš, jsme tu v údolí obklopeném vysokými horami. Nějaký čas to potrvá, pokud ale port neuváže někde na mělčině, přelije se sem nakonec celý oceán z vodního světa. Zaplaví nejprve údolí, voda však bude dál pomalu stoupat, přelije se přes hory a zatopí celou planetu.“

Rintrah navrhl: „Co kdybychom si vylezli nahoru a dívali se, jak se náš otec topí?“

Wolff zavrtěl hlavou: „To nepřípadá v úvahu. Je tu Chryséis.“

„A co je nám po tom?“ namítl Rintrah.

„Urizen tu má určitě nějakou vzducholod'. Podaří-li se mu vzlétnout, budeme mu vydáni na milost a nemilost a dostane nás jednoho po druhém. I kdybychom se ukryli, budeme v pasti a zahyneme. Ne. Chcete-li se odtud dostat a vrátit se do svých vesmírů, musíte mi nejprve pomoci zabít Urizena.“

Wolff se obrátil k Theotormonovi: „Když tě tu otec věznil, mohl jsi se do jisté míry pohybovat volně. Kdybychom se dostali do míst, která znáš, mohli bychom se lépe vyhnout nástrahám.“

„Jeden vchod do paláce je dole v zahradě pod terasami; teď už je na dně jezera,“ poznamenal Theotormon. „To by byl nejlepší způsob, jak se dostat dovnitř. Odtud bychom mohli vyjít do pater, která ještě nejsou zatopena. Pokud se nebudeme dotýkat podlahy a zdí, žádná past se nebude aktivovat.“

Znovu tedy vstoupili do vody a kolem břehu, aby je nezasáhl vodopád, doplávali k protějšímu okraji. Vchod, o kterém mluvil Theotormon, našli snadno, protože se do něj s rachotem řítit prudký proud. Odesl je až k monumentálnímu schodišti z rudého a černého kamene. Doplavali na jeho vrcholek a po jistém počtu zatáček se dostali do horního patra. To bylo také zatopeno, plavali proto dál vzhůru. Další patro pokrývala několikapalcová vrstva vody, která rychle stoupala. Vladaři vyšli pěšky do třetího patra.

Urizenův palác – tak jako paláce všech ostatních Vladařů – byl v každém ohledu nádherný. Za jiných okolností by Wolff nelitoval času a obdivoval obrazy, sochy a čalouny, které svědčily o řadě loupežných výprav do jiných vesmírů. V tomto okamžiku myslel jen na jedno: jak

zabít Urizena a najít milovanou Chryséis.

Před pokynem k další cestě se Wolff rozhlédl. „Kde je Vala?“ zeptal se.

„Před chvílí byla za mnou,“ řekl Rintrah.

„V tom případě jí nebezpečí nehrozí,“ odpověděl Wolff. „Brzy však budeme ohroženi *my*. Jestliže se vydala za Urizenem...“

„Musíme ho za každou cenu najít dříve než ona,“ prohlásil Lu-vah.

Wolff šel první. Čekal, že každým okamžikem aktivuje nějakou past. Je ovšem možné, utěšoval se, že se uvnitř svého sídla cítí Urizen v bezpečí, a zajistil proto pouze vchody do paláce. Ze všech stran se sem valila voda, možná zkratovala přívod energie. Ať už se Urizen zabezpečil jakkoli, určitě nepředpokládal, že jeho panství někdy zaplaví oceán z jiné planety.

„Věznil mě o patro výš,“ řekl Theotormon. „Jsou tam také Urizenovy soukromé pokoje.“

Wolff se pustil po prvním schodišti, na které narazil. Stoupal opatrně vzhůru a rozhlížel se po ukrytých léčkách. Bez obtíží se dostali do horního patra a na chvíli se zastavili. Čím víc se blížili k Urizenovi, tím byli nervóznější. Kromě nenávisti teď vůči němu pociťovali i posvátnou hrůzu, kterou jim vštěpoval od dětství.

Ocitli se v prostorném sále se stěnami pokrytými mramorem. Řada reliéfů zobrazovala výjevy z rozličných planet. Na jednom z nich seděl Urizen na trůnu. Pod ním povstával z chaosu nový vesmír. Na dalším výjevu stál na louce, obklopen hrajícími si dětmi. Wolff se tam poznal a našel i své bratry, sestry a bratrance. Byly to tenkrát krásné časy, i když je občas kalily stíny předznamenávající budoucí dny, plné úzkosti a nenávisti.

„Nad námi hučí voda,“ řekl Theotormon. „Brzy zatopí i tohle poschodí.“

„Je možné, že Chryséis je uvězněna na místě, kde jsi sám pobýval v zajetí,“ řekl Wolff. „Ukaž nám cestu.“

Na svých žabích tlapách začal Theotormon poskakovat řadou pokojů a chodeb, které by každému, kdo je nezná, připadaly jako bludiště.

Zastavil se před vysokou branou z granátů, kterou zdobily tmavé reliéfy, znázorňující groteskní okřídlené nestvůry. Za ní byl velký sál, osvětlený slabým načervenalým světlem.

„Zde jsem se zdržoval nejdéle,“ prohlásil Theotormon. „Bojím se však přestoupit práh.“

Wolff opatrně prostrčil branou svůj oštěp. „Počkej chvíli,“ řekl mu Theotormon. „Tahle past se třeba spouští se zpožděním.“

Wolff podržel oštěp v bráně. Počítal sekundy a odhadoval, kam by se asi dostal, kdyby sám vešel do sálu. Prudký záblesk jej oslepil a odhodil pár kroků zpět.

Když znovu prohlédl, zjistil, že se konec jeho oštěpu roztavil. Z místnosti sálal žhoucí dech a bylo cítit pach spáleného dřeva.

„Máš štěstí,“ podotkl Theotormon, „že je tepelná zóna ohraničená a žár směřuje vzhůru.“

Smrtící zóna byla dlouhá asi dvacet yardů. Za ní už nebezpečí pravděpodobně nehrozilo. Jak by se ale dala projít?

Wolff couvl několik kroků, hodil do brány zbytek násady a rychle se odvrátil. Nastal nový výbuch, jejich stíny vržené prudkým světlem přeběhly po stěnách chodby a zahalila je vlna horka. Wolff počkal několik sekund a vhodil do otvoru šíp. Znovu se otočil zády a počítal. Uběhly tři vteřiny a potom past spustila.

Vydal rozkazy a všichni se vrátili k velkému schodišti, které už bylo do půlky zaplaveno stoupající vodou. Vladaři si nasadili kyslíkové masky a namočili se. Potom se rozběhli chodbou tak rychle, jak jen mohli, v naději, že voda za tak krátkou dobu nestačí uschnout. Před branou Wolff vypustil další šíp. Jakmile světlo zmizelo, avšak dříve, než žár zcela vychladl, vrhl se do sálu. Theotormon a Luvah běželi těsně za ním. Měli tři vteřiny na to, aby urazili víc než dvacet yardů. Bylo to o vlas. Skafoandry jim sice začaly na zádech doutnat, podařilo se jim však proběhnout.

Rintrah vystřelil do sálu šíp a vrhl se do žároviště s Tharmasem v patách. Jakmile záblesk zmizel, Wolff se obrátil, aby se na ně podíval. Všiml si, že Tharmas váhá a varovně na něj vykřikl. Snad jej Tharmas neslyšel. Místo, aby počkal a provedl nový pokus, zoufale se rozběhl, oči za ochrannými brýlemi rozšířené hrůzou. Když k nim Rintrah plnou rychlostí přibíhal, zakřičel Wolff na ostatní, ať se otočí zády. Nastala další exploze, kterou doprovodil řev a dutý pád. Vladaře ožehl žár. Ucítili pach spáleného masa. Z Tharmase zbyla jen tmavá zkroucená hromádka na podlaze. Ruce a chodidla mu žár téměř roztavil.

Vladaři se beze slova odvrátili a zamířili k druhému konci sálu. Tam je Theotormon po několika bezpečnostních opatřeních zavedl k

úzkému průchodu. Jím se dostali do rozlehlého sálu ve tvaru kupole o poloměru nejméně sta metrů. Na zemi stála řada velkých klecí. Až na jednu byly všechny prázdné.

Wolff první poznal, kdo je v kleci.

Vykřikl: „Urizen!“

Klec měla tvar krychle o hraně deset stop. Byla zamřížovaná a vybavená pouze nízkým slamníkem, kohoutkem na pitnou vodu, otvorem na výkaly a automatickým dávkovačem potravy. Vězeň byl vysoký a hubený. Měl dlouhé vousy a výraz hladového krahujce. Vlasy mu padaly po zádech až k lýtkům a prokvétaly bílými pramínky, z čehož Wolff usoudil, že tu jeho otec je už velmi dlouho. Účinek takzvaných nápojů nesmrtelnosti se přestával projevovat až mnoho let od chvíle, kdy je některý Vladař přestal užívat.

Urizen přistoupil k mřížím, dával však pozor, aby se jich nedotkl. Wolff na to ostatní potichu upozornil. Přistoupil k mříži, jako kdyby ji chtěl uchopit. Urizen ho pozoroval svými zapadlými horečnatými očima, ale nic neřekl. Několik palců od klece se Wolff zastavil a řekl: „Asi nás ještě velmi nenávidíš, otče, když nás chceš beze slova nechat zemřít.“

Špicí šípu zavadil o mříž. Kovem proběhly bíle svítící žilky.

Urizen se slabě usmál a promluvil zlomeným a chraptivým hlasem: „Dotyk s mříží je bolestivý, ale není smrtelný. Byl jsi odjakživa prohnáný, Jadawine! Nikdo kromě tebe by se nedostal tak daleko. Snad ještě tvá sestra Vala nebo Rudý Orc.“

„Takže se vyhnula všem tvým nástrahám a vystřídala tě? Vždycky jsem říkal, že Vala je pozoruhodná žena.“

„Kde je?“ zeptal se Urizen. „Žije ještě? Víím, že byla s vámi. Řekla mi, co chce udělat.“

„Je v paláci a chystá nám nejspíš nějaká překvapení,“ odpověděl Wolff. „Když si pomyslím, že nás celou tu dobu přesvědčovala o tom, že jsi to ty, kdo řídí naše osudy. Zahrávala si s námi a přitom předstírala, že s námi sdílí všechna nebezpečí a že je na naší straně. Měl jsem podezření, že pracuje pro tebe, ale tohle... to by mě nikdy nenapadlo.“

„Jsem odsouzen k smrti,“ prohlásil Urizen. „Odtud se nedostanu. Tuhle klec nikdo nedokáže otevřít a nikdo mě nevysvobodí. I kdybys chtěl, nedokážeš to. Nepřijde-li mi však někdo na pomoc, už tu dlouho nepobudu. Voperovala mi dlouhodobě působící a mimořádně bolestivý rakovinný nádor. Abych pravdu řekl, udělala to už třikrát; pokaždé mé umírání přerušila právě včas, aby mě mohla vyléčit a začít znova.“

„Lhal bych, a ty to sám dobře víš, kdybych ti řekl, že tvého osudu lituji. Máš jenom to, co si zasloužíš.“

„Ty teď kážeš o morálce, Jadawine?!“ vykřikl Urizen. Na okamžik mu z očí vyšlehl bývalý plamen a Wolff měl pocit, jako by v něm něco tálo. Strach z otce v něm dosud úplně nevyhasl.

„Říkali mi, že jsi se po svém pobytu na Zemi hodně změnil,“ pokračoval Urizen, „nemohl jsem tomu však uvěřit. Teď jsi mě přesvědčil.“

„Nepřišel jsem sem, abych s tebou diskutoval. Čas kvapí. Vala je někde v paláci, teď už se pravděpodobně dostala do řídicí místnosti. Chceš-li se jí pomstít, musíš nám říci, jak se tam bezpečně dostaneme.“

„Proč bych vám to měl povídat?“ zeptal se Urizen. „Zemřu tak jako tak a navíc budu mít to potěšení vědět, že mě ve smrti doprovázíte.“

„To se chceš dožít toho, jak Vala vítězí a žije dál? Chceš, aby tvé tělo vystavila támhle v sále vedle ostatních trofejí?“

Urizen se hořce usmál. „Dám-li vám požadované informace, Vala snad zemře, ale vy budete žít. Je to krutá volba. V obou případech jsem ztracen.“

„I když nás tolik nenávidíš, uvědom si, že jsme ti nic neudělali. Kdežto Vala...“

Theotormon mu skočil do řeči: „Tohle patro bude brzy pod vodou. Pak zemřeme všichni. A Vala, která je v bezpečí v řídicím centru, bude triumfovat.“

Wolff cítil svou bezmocnost. Neměl, čím by Urizena přesvědčil. Hůř, než je na tom teď, už na tom být nemohl.

„Jdeme,“ řekl. „Nemůžeme tu déle ztrácet čas.“ Otočil se k Urizenovi: „Sbohem, otče. Nebudeš už dlouho žít. Měl jsi možnost se pomstít za všechno, co ti Vala udělala. Nenávist tě však zaslepuje a škodíš jen sám sobě.“

Když už byli na odchodu, Urizen na ně zavolal:

„Počkejte!“

Wolff se rychle otočil ke kleci. Urizen si olízl rty a řekl: „Slibuješ, že mi prokážeš službu, když promluvíme?“

„Nemohu tě osvobodit, otče. Nemáme čas se tím zabývat. Navíc, i kdybych mohl, neudělal bych to. Než tě znovu pustit do světa, to bych tě raději zabil.“

„O to tě právě žádám,“ opáčil Urizen. „O smrt. Trpím strašlivá muka, můj synu. Pýcha mi až dosud bránila to přiznat. Ale jediná minuta tohoto života je pro mě těžší než celých tisíc let. Nebýt mé pýchy, už dávno bych se ti vrhl k nohám a prosil, ať skončuješ s mým trápením. To ovšem nikdy neudělám. Urizen neprosí. Obchod, to je ovšem něco zcela jiného.“

„Přijímám,“ řekl Wolff. „Jeden šíp skrz mříže postačí.“

Urizen mu pokynul, ať přistoupí, a několika slovy vysvětlil, co Robert potřeboval. V té chvíli se z druhé strany sálu ozval smích. Wolff se prudce otočil a uviděl, jak k nim přichází Vala. Vložil do luku šíp, i když si uvědomoval, že by se nikdy takto neukázala, kdyby si nezajistila dostatečnou ochranu.

V tom okamžiku spatřil skrze Valu protější zed' a pochopil, že jde jen o projekci. Doufal, že neslyšela, co mu právě Urizen řekl. To by jí pak byli vydáni na milost a nemilost.

„Sama bych nedokázala tuhle chvíli připravit lépe,“ prohlásil Valin obraz. „Je správné a je to také mé nejvyšší přání, abyste zemřeli všichni společně. Žádné rodinné shromáždění se tomu nevyrovná. Jaké to bude blaho, až uvidím, jak umíráte jeden po druhém! Potom už jen opustím tuto planetu a tento vesmír a zajmu jediného žijícího bratra a milovanou sestřičku Ananu. Předtím si však trochu odpočinu a pobavím se s naší drahou Chryséis!“

„Všechny tvoje plány až dosud ztroskotaly a také ztroskotají!“ zařval Wolff. „Možná, že nás zabiješ, nebudeš ale žít tak dlouho, abys svůj triumf mohla vychutnat! Už jsi slyšela o jedu *etsfagwo*, který používají domorodí obyvatelé vodní planety? Když se smíchá s potravou, nemá žádnou chuť, zůstává dlouho bez jakýchkoli příznaků v krevním oběhu, potom se náhle projeví a sklátí svou oběť za strašlivých muk, která mohou trvat i řadu hodin. A sama víš, že protijed neexistuje.“

Tušil jsem, že nás zrazuješ. Včera večer jsem ti dal do večere přimíchat *etsfagwo*. Už brzy, Valo, pocítíš jeho účinky a přejde tě všechn smích.“

Nic takového ovšem Wolff neudělal. Vlastně ho to až do této chvíle ani nenapadlo. Umínil si však, že má-li už zemřít, zaplatí Vala za jeho smrt několika hodinami duševních muk.

Valin obraz vyrazil výkřik zběsilé zlosti a beznaděje: „To není pravda, Jadawine! Něco takového nejsi schopen udělat. Říkáš to jen

proto, abys mi nahnal strach!“

„Brzy se dozvíš, zda mluvím pravdu nebo ne!“ zvolal Wolff. Odvrátil se, aby splnil slib a vystřelil na Urizena mřížemi klece smrtící šíp. Když se znovu obrátil, Valin obraz zmizel. Hned nato vytryskla z otvorů ukrytých ve stropě zelená pěna. Prýštila velkou rychlostí dolů, rozlévala se a brzy dosahovala Vladařům až ke kolenům; stoupala z ní ostře čpící pára, která je nutila ke kašli. Se slzícíma očima se Wolff sklonil, aby sebral luk a šípy, které předtím upustil. Nadechl se par a ještě víc se rozkašlal.

Netrvalo dlouho a zelená pěna jim vystoupila k ramenům. Snažil se vyprostit a dostat se ke dveřím na druhém konci sálu, přesto že tam na ně mohly čekat další nástrahy. Pěna ho teď už úplně pokryla. Zadržel dech a nasadil si masku. Potom ji ještě na krátký okamžik nadzvedl a odfoukl všechnu pěnu, která mu zakrývala výhled. Doufal, že si ostatní zachovali duchapřítomnost a postupují stejně.

Když už byl několik kroků od východu, ucítil, že pěna začíná tuhnout. Napnul všechny síly a postupoval dál s čím dál tím větší námahou. Pěna se náhle změnila v jakousi křehkovitou látku a nazelenalé páry se rozplynuly. Byl v pasti jako moucha na mucholapce. Ostatní snad byli někde za ním, ale neviděl je. Stál těsně před klenutým východem, ke kterému se chtěl dostat. Pokoušel se pohnout rukama a nohama a zjistil, že se dokáže trochu hýbat. Po nadlidské námaze postoupil o jeden či dva palce. Zelený rosol však byl pružný, odstrčil jej ihned zpět a ještě pevněji ho sevřel. Nezbyvalo mu, než čekat, až se vyčerpá zásoba vzduchu.

Dýchací systém jeho masky naštěstí tvořil uzavřený okruh; vydecháný vzduch se recykloval a množství kyslíčnicku uhličitého se nezvyšovalo. Jinak by záplava želatiny kolem jeho těla způsobila, že by se Wolff už dávno udusil.

Měl před sebou zhruba půl hodiny života. V této chvíli musí být Vala bez sebe radostí. A co dělá Chryseís, krásná Chryseís s velkým očima? Musí se dívat na tuto scénu? Nebo jí Vala detailně popisuje, co pro ni všechno chystá?

Uplynulo čtvrt hodiny. Zoufale promýšlel všechny varianty a snažil se najít způsob, jak se dostat z této situace. Žádný neexistoval. Dnes končí dvacet pět tisíc let jeho života, plného božských výsad. Prožil jej zbytečně. Nemusel se vůbec narodit.

Zemře, Chryseís také, Vala si je oba vycpe a vystaví v sále vedle

ostatních trofejí.

Ne. Ta poslední věc se neuskuteční. Vala bude muset odtud odejít. Voda, která se v této chvíli dere do paláce, se už o to postará. O tohle potěšení Vala přijde. Jejich těla zaplaví temný a studený oceán, jejich maso shnije a kosti odnese proud.

Voda! Zapomněl na to, že chodby paláce mizejí pod vlnami. Co když...

První útočící vlna zpola zaplavila vnější chodbu a uvolnila velký kus rosolovité látky. Netrvalo dlouho, celá chodba se ocitla pod vodou a průhledná hmota se začala rozpouštět. Mnohem pomaleji, než by si přál, si k němu vlny razily cestu zeleným rosolem, nahlodávaly jej a měnily v zelenou pěnu, kterou pomalu vstřebávaly. Od chvíle, kdy začal odhadovat čas, který mu zbývá k životu, už jistě uplynulo více než třicet minut. Měl dojem, že každé další nadechnutí musí být už poslední.

Zelená pěna mu bránila ve výhledu. Brzy se mohl znovu hýbat. To však ještě neznamenalo, že je zachráněn. Jakmile mu dojde zásoba vzduchu, zahyne pod vodou.

Doplaval ke svým společníkům, které v zelené mlze rozeznal. Pomohl jim zbavit se rosolovité látky, která je dosud věznila, a zjistil, že Rintrah je mrtvý. Stačil si sice nasadit masku včas, muselo však dojít k nějaké nehodě. Wolff pokynul Luvahovi a Theotormonovi a společně zamířili k protějšímu východu. Byla to jejich jediná naděje. Plout proti proudu se nedalo. Nechali se tedy chtěj nechtěj unášet ke klenuté bráně.

Wolff zaútočil na rosol, který se nahromadil ve dveřích, a uvolnil ho. Proud jej strhl po hlavě do sousední místnosti. Jeho bratři jej těsně následovali a všichni klouzali až k protější zdi, o kterou se zastavili. Vyprostili se a konečně se postavili na nohy.

Wolff uzavřel přívod kyslíku a sňal masku. Jednak si s nimi musel promluvit a jednak chtěl ušetřit i ten malý zbytek kyslíku na dobu, kdy se místnost ocitne úplně pod vodou.

„Podle toho, co mi řekl Urizen, je tu tajný vchod, jímž se můžeme dostat do kopie řídicí místnosti. Připravil si ji pro případ, že by se někomu přece jen podařilo zmocnit se paláce. Je v ní přístroj, který umožňuje vyřadit z činnosti povely vydávané z hlavního řídicího sálu! Jenže se do ní dostaneme jen tak, že znovu projdeme chráněnou zónou. Urizen neměl čas mi vysvětlit, jak lze vyřadit z činnosti tepelné

paprsky. Až voda vystoupí ještě výš, nasadíme si masky a pokusíme se projít. A budeme doufat, že termické injektory nefungují!“

Připravili si masky tak, aby si je mohli snadno nasadit, a schoulili se do kouta poblíž brány, kde proud nebyl tak silný. Vodní příval prudce narazil na zeď, vystoupil do určité výše a převalil se do sousedního sálu. Když Wolff viděl, že se nic neděje, mrštil branou svou pazourkovou sekeru. I zavřenými víčky postřehl výbuch světla. Když otevřel oči, voda vřela. Sekeru proud odnesl za bránu.

Voda rychle stoupala a Vladaři se brzy ocitli jen několik centimetrů pod stropem. Nasadili si masky. Wolff se jako první ponořil co nejnižší a vyplul. Náhle mu došel kyslík. Zadržel dech a plaval dál. Oslepil ho prudký záblesk a ucítil, jak ho voda pálí do rukou a do krku, které neměl chráněny. Narazil na okraj brány a ocitl se v sousední místnosti. Vší silou se nohama odrazil od země vzhůru. Ruce držel nad hlavou, aby ztlumil náraz do stropu, který stále ještě neviděl.

Narazil hlavou na kámen.

Strhl si masku a lapal po dechu. Zhluboka se nadechl, potom jej zalila vlna a rozkašlal se. Vrátil se mu zrak. Vedle sebe viděl Theotormona a Luvaha. Wolff ukázal pod sebe: „Plavte za mnou!“

Potopil se s otevřenými očima a klouzal rukama podél zdi. Objevil výklenek, ve kterém stála soška ze zeleného nefritu.

Wolff otočil hlavou sošky a část zdi se otevřela směrem dovnitř.

Tři Vladaři se nechali odnést vodou do velikého pokoje. Vstali, Wolff rychle odběhl k ovládacímu pultu a sklopil červenou páčku.

Dveře se pomalu uzavřely. I tak už voda dostoupila do výšky jedné stopy.

Wolff vyhledal ovládací pult, o němž se mu zmínil Urizen (bylo jich tu asi třicet), a stiskl obdélníkové tlačítko označené symbolem prastarého písma Vladařů. Ustoupil a poprvé po dlouhé době se usmál.

„Od této chvíle,“ řekl, „jsou její povely neúčinné a ona sama je v pasti. Všechny východy má zablokovány a porty deaktivovány. Fungují jedině hlavní palácové porty, včetně toho, který nás spojuje s vodní planetou.“

Wolff položil prst na knoflík, který umožňoval vizuální kontakt s druhou řídicí místností, potom si to však rozmyslel. Několik okamžiků přemýšlel.

„Nemá cenu informovat Valu o skutečném stavu věcí,“ prohlásil. „Dávej pozor, Theotormone, co teď uděláš.“

Wolff i Luvah se ukryli za jedním pultem, odkud měli výhled na obrazovku. Theotormon stiskl koncem ploutve knoflík. Obrazovka se rozsvítila a objevila se Vala. Její mokré vlasy získaly tmavočervený odstín a tvář měla zkřivenou vzteky.

„To jsi ty?!“ vykřikla.

„Zdravím tě, sestro,“ odpověděl Theotormon. „Překvapuje tě, že jsem ještě naživu? Jak se cítíš, když víš, že díky mně jsi zcela bezmocná a nemůžeš ani utéci?“

„Kde máš své bratry, ohavná nestvůro?“ zeptala se Vala a natahovala krk, jak si prohlížela místnost za ním.

„Všichni jsou mrtví. Došly jim zásoby kyslíku, ostatně tak jako mně. Tohle tělo, jímž mě otec obdařil, mi však umožnilo zadržet dech na tak dlouho, dokud voda neodplavila ten strašlivý rosol.“

„Takže Jadawin je konečně mrtvý? Jenže já ti nevěřím. Je to určitě lest, ty pitomá ropucho!“

„V situaci, do které jsi se dostala, bys neměla plýtvat nadávkami.“

„Ukaž mi jeho mrtvolu.“

Theotormon pokrčil rameny: „Vyloučeno. Plave tu někde v paláci. Do této místnosti jsem se dostal jen tak tak. Odejdu-li, voda všechno zaplaví.“

Vala pohlédla k podlaze, která byla pod vodou a usmála se: „Takže jsi také uvězněný! Blbče! Nemáš mozek ani jako ropucha! Hloupě jsi se zaprodal!“

Theotormon nasadil zmatený výraz. „Ale... ale...“

„Myslíš si asi, že jsem ve tvé moci,“ pokračovala Vala. „V jistém smyslu to je pravda. Potřebuješ však i ty mě. Víím, kde je kosmická loď. S ní můžeme odletět z této planety, přistát na jiné a z ní projít portem do jiného vesmíru. Jak se chceš dostat ze slepé uličky, ve které teď jsme?“

Theotormon se ploutví poškrábal na hlavě.

„Nevím.“

„Ale ano, víš to velmi dobře! Tak tupý zase nejsi! Můžeme se dohodnout. Pustíš mě odtud a já tě nechám nastoupit do lodi. Jiné řešení neexistuje.“

Ze svého úkrytu Wolff neviděl Theotormonovi do tváře. Podle hlasu si však představil, že se mu v obličeji zračí směs nedůvěry a mazanosti.

„Z jakého důvodu bych ti měl vlastně důvěřovat?“

„Ze žádného. A nemohu důvěřovat ani já tobě. Musíme postupovat tak, abychom si vzájemně poskytli dostatečné záruky. Co ty na to?“

„Nevím...“

„I když je palác zpoloviny pod vodou, v řídícím sále mi nic nehrozí. Mám tu dost jídla na celý rok. Mohu klidně počkat, až zemřeš hladem. Potom už na něco přijdu, jak se odtud dostat. To mi můžeš věřit.“

„Proč to tedy neuděláš hned?“ namítl Theotormon.

„Protože tu nechci hnít celý rok. Mám důležitější věci na práci.“ .

„Dobrá. Co ale bude s Chryséis?“

„Vezmu ji s sebou. Mám s ní své plány.“ Zarazila se a do hlasu se jí vloudilo podezření. „Proč tě vlastně osud Chryséis tak zajímá?“

„Totiž... Myslel jsem, že snad... bys mi ji nechala. Podle toho, co říkal Jadawin, musí být velmi krásná.“

Vala se rozesmála.

„Každopádně by to pro ni byl určitý druh mučení. To však nestačí. Ne. Nemohu ti ji dát.“

„Tak to já nehraju,“ poznamenal Theotormon. „Můžeš si ji nechat. Budeš ji mít pro sebe celý rok. Ostatně nevěřím, že by ses dokázala dostat až k lodi. Tlak vody by tě rozdrtil.“

„Pitomý uslintaný sobče!“ vykřikla Vala. „Raději bys zemřel, než přistoupil na nejmenší kompromis! Tak dobrá. Klidně si ji vezmi.“

Wolff se usmíval. Doporučil Theotormonovi, aby se zmínil o Chryséis, a potlačil tak Valino podezření. Ta žádost byla tak pošetilá a Theotormonova neústupnost tak typická, že jí to určitě muselo nasypat písek do očí.

Theotormon vesele zamával ploutvemi. Wolff doufal, že to nadšení zahrál dobře, protože nic nenasvědčovalo tomu, že by ho chtěl v poslední chvíli zradit. „Výborně,“ řekl nakonec Theotormon. „A jak se dostaneme k té kosmické lodi?“

„Musíš mě napřed osvobodit. Nechci, abys v ní odletěl beze mne.“

„Když se ale dostaneš ven první, dorazíš k ní přede mnou!“

„Můžeš odblokování nařídit tak, abys tu byl dříve, než se u mne otevřou dveře.“

Theotormon zamručel, jako kdyby jej něco takového nikdy ne-

napadlo. „Dobrá. Vyjdeš však úplně nahý a s prázdnýma rukama. Ani já si nevezmu žádnou zbraň. Vyjdeme současně a setkáme se uprostřed chodby, která spojuje obě řídicí místnosti.“

Vala vykřikla: „Myslela jsem si...! Takže ty jsi od samého začátku věděl, kde jsem... a druhá místnost je tedy tam! A já jsem byla přesvědčená, že na konci chodby je zeď!“

„Zatím jsi se moc daleko nedostala,“ řekl Theotormon. „Jenom já tě mohu odtamtud pustit. A abych nezapomněl... svlékneš i Chryséis. Nechci, aby jsi u ní ukryla nějakou zbraň.“

„Nejsi nějak příliš opatrný? Možná ani nejsi takový hlupák, jak jsem si myslela.“

Měla vůbec nějakou naději? Bude-li souhlasit, že se setkají uprostřed chodby, musí si přece být vědoma toho, že ji Theotormon co do síly značně převyšuje. Jakmile mu prozradí, kde je loď, zaútočí na ni a bez milosti ji zabije.

Ve skutečnosti Wolff, Luvah i Theotormon velmi dobře věděli, kde je kosmická loď. Theotormon předstíral, že to neví, aby měla dojem, že je ve výhodě. Jenom lstí ji mohli přimět, aby vyšla ven, jinak by se nehnula z řídicího sálu. Wolff svou sestru dobře znal. Raději by zemřela a zabila i Chryséis, než aby přiznala porážku. Navíc si nebyla schopna představit, že by jí některý Vladař mohl darovat život, když mu vydá Chryséis. V tom by se ovšem zase tak docela nemýlila. Ani Wolff, který se teď již nepovažoval za stoprocentního Vladaře, si nebyl jist, zda by dostal takovému slibu. A za Luvahovy a Theotormonovy úmysly v tomto směru se už vůbec nemohl zaručit. Co tedy chystala?

Theotormon předstíral, že ho ještě v poslední chvíli přepadly pochybnosti a znovu krok za krokem probral celý postup, na němž se s Valou dohodli. Potom vypnul obrazovku a otočil se k Wolffovi a Luvahovi. Wolff otevřel dveře, které vedly do chodby. Oba Vladaři proto mohli vyjít krátce před dohodnutým okamžikem. Jak Theotormon řekl, chodba spojovala obě řídicí místnosti. Tvořila spolu s nimi jeden celek, který byl chráněn čtrnáctipalcovým pancířem. Tato část paláce by snesla tlak libovolného množství vody a odolala by i atomovému výbuchu. Právě s ohledem na takové eventuality umístil Urizen oba řídicí sály blízko sebe do chráněné zóny.

I když tajná chodba, která spojovala obě místnosti, neměla být v podstatě nikdy použita, byla přesto vyzdobena s takovou nádherou,

jako kdyby se v ní měly konat vladařské návštěvy. Byly zde obrazy, sochy a umělecké předměty, za které by kterýkoli pozemský miliardář dal celé jmění. Na obrovském zlatém řetězu visel lustr vytesaný z jediného drahokamu, vážící půl tuny. A to zdaleka nebyla nejcennější ozdoba chodby.

Wolff se skrčil za pohovku, pokrytou jemnou, hnědě a modře pruhovanou kožešinou. Luvah se schoval za podstavec jedné sochy. Když se Theotormon ujistil, že jsou připraveni, vrátil se do řídicí místnosti, aby sdělil Vale, že začnou s dohodnutým postupem. Potom stiskl knoflík, který ovládal vstupy do hlavního řídicího sálu.

Na druhém konci chodby se pozvedla část zdi a Vala opatrně prostrčila otvorem hlavu. Na opačném konci udělal Theotormon totéž. Vyšel do chodby, připraven skočit okamžitě zpět, kdyby zjistil, že je Vala ozbrojená. Násilně se zasmála a odlepila se od prahu s rukama nataženými před sebe, aby ukázala, že jsou prázdné. Byla nahá a nádherná.

Wolff na ni sotva pohlédl. Měl oči jen pro Chryséis, která šla za ní, pro okouzlující nymfu s velkýma očima a tygrovitě pruhovanými vlasy. Ani ona neměla šaty.

„Shambarimenův roh!“ zvolal Theotormon. „Málem jsem na něj zapomněl! Kde je?“

„Je v řídicí místnosti,“ odpověděla Vala. „Nevzala jsem ho, protože jsi mi řekl, že mám vyjít s prázdnými rukama.“

„Běž pro něj, Chryséis,“ nařídil Theotormon. „Až s ním ale budeš vycházet, drž jej v ruce nad hlavou a nenatáčeš ho ke mně. Při prvním podezřelém pohybu tě zabiju.“

Chodbu zaplnil Valin smích. „To jsi tak opatrný, že podezříváš i ji? Neboj se, nic ti nehrozí. Neudělá nic, co by mi mohlo pomoci.“

Theotormon neodpověděl. Podle Wolffových pokynů hrál dál úlohu podezřívavého Vladaře, aby tak Vale zabránil odhalit jejich lest. Kdyby dal najevo příliš velkou sebedůvěru, hned by v tom ucítila nějakou past.

Potom začali Vala s Theotormonem postupovat k sobě tak, že dělali vždy jeden krok současně. Dávali si záležet na tom, aby kráčeli rytmicky a půvabně, až to z dálky vypadalo jako dobře secvičený balet.

Wolff se tiskl do rohu a čekal. Odložil skafandr, aby mu nic nepřekáželo v pohybu. Před akcí byl napjatý a silně se potil.

Ani on ani Luvah neměli zbraně. Do tajné řídicí místnosti vstoupili s prázdnýma rukama. Ke svému velkému zklamání v ní nenašli žádnou zbraň. Takový detail zřejmě Urizen považoval za zbytečnost. Nebo, což bylo pravděpodobnější, v ní zbraně byly ukryty v tajných skříňích a byly přístupné jen tomu, kdo znal příslušná tajemství. Urizen neměl čas – a snad ani chuť – jim dát odpovídající informace.

Měli v plánu počkat, až Vala mine Luvaha, který stál u protější stěny chodby. Ve chvíli, kdy zezadu uchopí Valu, Theotormon skočí. Potom se z úkrytu vymrští i Wolff a přijde jim na pomoc.

Když se Vala přiblížila k diamantovému lustru na vzdálenost několika metrů, zastavila se. Theotormon ji ihned napodobil.

„Tak se mi zdá, můj znetvořený bratře,“ řekla, „že jsi svou část dohody splnil.“

Mlčky přikývl a zeptal se: „Kde je kosmická loď?“ Udělal krok vpřed, doufaje, že i ona se k němu přiblíží. Vala se však nehýbala. Posměšně odpověděla: „Přístup k ní je za tímto zrcadlem ve tvaru růžice. Kdybys to věděl o něco dříve, mohl bys utéci a nechat mě tu zemřít... Hnusný blbče!“

Theotormon se na ni vrhl se vzteklým zaječením. Z úkrytu za sochou se vynořil Luvah, ale narazil do Chryséis. Objevil se i Wolff a skočil přímo na Valu.

Vyrazila pronikavý výkřik a zvedla pravou ruku dlaní k obličejí tak, že prsty mířily svisle vzhůru.

Z dlaně jí vyšlehl oslepující, nesmírně tenký paprsek. Opsala rukou vodorovný oblouk zprava doleva. Paprsek narazil Theotormonovi do krku a jeho odříznutá hlava dopadla k zemi. Tělo ještě chvíli stálo a krev tryskala ze zejícího hrdla vzhůru. Potom se převážilo a svalilo se dopředu.

Wolff se otočil jako hráč rugby a přitiskl se k zemi vedle Theotormonovy mrtvolky. Vala zaslechla, jak po srážce s Chryséis Luvah zaklel a otočila se, aby čelila novému nebezpečí. Nejspíš usoudila, že Wolff může počkat.

Chryséis okamžitě zareagovala. Jakmile spatřila, že Theotormonova odseknutá hlava padá k zemi, odběhla a ukryla se za jednu sochu. Valin paprsek škrtl o podstavec sochy, ale Chryséis minul. To už přibíhal Luvah se skloněnou hlavou. Vala pružně uskočila a srazila ho hranou levé ruky. Dopadl v bezvědomí tváří k zemi.

Proč jej nezabila mikrolaserem, který měla implantován v dlani

pravé ruky, zůstane tajemstvím. Snad chtěla získat zajatce, aby ho později mohla mučit; to by ostatně odpovídalo psychologii Vladařů.

Wolff byl nyní vydán Vale na milost a nemilost. Tak si to alespoň představovala. Přistoupila k němu o něco blíž.

„Tebe raději zabiju hned,“ řekla. „Jsi tak nebezpečný, že nesmíš žít ani o vteřinu déle, než je třeba.“

„Ještě nejsem mrtvý,“ odsekl Wolff. Sevřel Theotormonovu hlavu a hodil ji po Vale. Současně se zvedl a skočil k ní; byl si vědom toho, že sice nemá nejmenší naději, doufal však, že se stane něco, co jí zabrání přesně mřít.

Zvedla ruku, aby odrazila ohyzdnou střelu. Paprsek přesekl hlavu ve dví, avšak jedna část dál pokračovala v letu na ni.

Paprsek na okamžik zamířil ke stropu a přejel po zlatém řetězu mohutného lustru. Na Valu se zřítila obrovská, více než půltunová masa.

To se stalo v okamžiku Wolffova útoku. Padl k zemi, aby se vyhnul výstřelu; pro případ, že by zůstala naživu a dokázala ještě pohybovat rukou. Vrhla na něj pohled, v němž dohasínal plamen jejího života. Paže a tělo měla uvězněny pod křišťálovým lustrem, zpod něhož vytékal pramínek krve.

„Podařilo se ti to... Jadawine!“ namáhavě vydechla.

Chryséis vyšla z úkrytu a vrhla se svému manželovi do náruče. Vzlykala. Několikrát ji k sobě přitiskl, políbil a pak ji zlehka odstrčil.

„Musíme se dostat z paláce, dokud je čas,“ řekl. „Stiskni třetí ozdobu zleva na horním okraji zrcadla.“

Chryséis poslechla. Zrcadlo se pootočilo směrem dovnitř. Wolff si naložil na ramena bezduché tělo svého bratra a vykročil k tajnému průchodu. Chryséis vykřikla: „Roberte! A co ona?“

„Copak?“ řekl Wolff a zastavil se.

„To ji chceš nechat takhle trpět? Může tu přece umírat velmi dlouho.“

„To není tak jisté. Ostatně, má jen to, co si zaslouží.“

„Roberte!“

Wolff si povzdechl. Na chvíli se z něho znovu stal skutečný Vladař Jadawin.

Položil Luvaha na zem a zamířil k Vale. Zmítala sebou a v zoufalém úsilí se jí podařilo vyprostit pravou ruku. Na zem dopadl čistě odříznutý kus drahokamu. Wolff skočil a uchopil Valu za zápěstí prá-

vě v okamžiku, kdy jí z dlaně vyšlehl paprsek. Zkroutil jí ruku tak prudce, až kosti zapraštěly. Před smrtí vyrazila jediný výkřik bolesti.

Wolff nasměroval laserový paprsek tak, že jí téměř odřízl hlavu.

Wolff, Luvah a Chryséis nasedli do kosmické lodi. Stroj proletěl svislou šachtou a vynořil se na vrcholku paláce. Wolff zamířil k planetě časoskokanů, na které byl umístěn tajný port, který umožňoval přechod do jiného vesmíru. Teprve pak požádal Chryséis, ať mu poví, jak došlo k jejímu únosu.

„Zatímco jsi ještě spal,“ vysvětlila, „mě vzbudil *pandoogaluz*. Valiným hlasem mě varoval, že tě usmrtí strašlivým způsobem, pokud přesně neuposlechnu jejích pokynů.“

„Mělo tě napadnout,“ řekl jí Wolff, „že kdyby skutečně měla takovou moc, neváhala by a využila by jí. Jenže ty jsi nejspíš měla o mne takový strach, že jsi se ani neodvážila pomyslet, že snad blufuje.“

„Právě. Chtělo se mi křičet, tolik jsem se však bála, že by mohla uskutečnit své hrozby, že jsem nebyla s to normálně uvažovat. Poslechla jsem ji tedy a prošla jsem portem, který mi určila. Je to jeden z těch, které používáš, když navštěvuješ nižší úrovně naší planety. Jak mi nařídila, vypnula jsem před odchodem poplašné zařízení. V jeskyni, do které port ústí, mě čekala Vala. Instalovala tam další port vedoucí do Urizenova paláce. Pokračování už znáš.“

Wolff předal řízení Luvahovi a začal ji hladit a utěšovat. Rozplakala se a on se k ní brzy přidal. Plakal nejen úlevou nad tím, že ji našel živou a zdravou a že z něj spadlo napětí právě prožitých událostí. Oplakával i své mrtvé bratry a sestry. Neoplakával dospělé muže a ženy, kteří nedávno zahynuli, ale děti, jimiž kdysi byli. Oplakával čas, který společně prožili v paláci svého otce, čas, kdy jim v srdcích přebývala láska. Oplakával to, co všechno ztratili.

Philip José Farmer

Brány stvoření

Obálka Petr Bauer

Grafická úprava obálky Petr Bauer

Překlad Vladimír Zavadil

Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský

Jazykový redaktor Magda Novotná, Helena Šebestová

Sazba Nakladatelství laser

Vydalo Nakladatelství laser jako svou 64. publikaci.

Plzeň 1993, vydání 1

. Vytiskla Těšínská tiskárna a.s.

Český Těšín

Náklad 11 000 výtisků.

Prodejní cena včetně DPH 47 Kč

mistrscan